

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

Kızıl Bayrak

Haftalık Sosyalist Siyasal Gazete

Sayı: 2000/13 • 8 Nisan 2000 • 5 DM.

**Sermayenin saldırılarını
1 Mayıs'ta alanlarda
yanıtlamak için**

**işçi-emekçi
platformlarında
gücümüzü
birleştirelim!**

1 Mayıs ve sınıfa karşı sorumluluk

milliyetçilikten yararlanmaya çalıştıklarına bakmayın. Ulusal değer adına geçmişten kalma ne varsa haraç-meizat satışa çıkaran bir sınıf ve onun siyasi iktidarı, olsa olsa, emperyalizmin Türkiye taşeronluğunu üstlenebilir. Bugün yaptıkları da budur. Gerici-faşist koalisyonun bir yıllık icraatına bakınız; Amerika'nın sömürge valiliğini, IMF'nin Türkiye temsilciliğini, Pentagon'un Ortadoğu ve Balkanlar kolorduluğunu, emperyalist tekellerin taşeronluğunu, tüm bu işçi-emekçi düşmanı icraatları "kararlılıkla" üstlenmiştir. Tüm bu haince görevleri, Türkiye'nin işçi sınıfı ve emekçi halklarının kanı, gözyaşı pahasına yerine getirmiştir. Kalıcılığını istedikleri "istikrar" işte bu durumun sürmesidir.

Türkiye işçi ve emekçilerinin, ezilen Kürt ulusunun böyle bir "istikrar"dan payına düşen bugüne dek ne ise, bundan sonra da o olacaktır. Kan, gözyaşı, işsizlik, açlık, sefalet... Açıktır ki, işçi ve emekçilerin çıkarı böyle bir istikrarın korunmasında değil, tersine bozulmasındadır. Sermaye sınıfının çıkarı ülkenin emperyalizme peşkeş çekilmesinde, işçi sınıfının çıkarı da bunun engellenmesinde ise; ülkenin kaderi/geleceği işçi sınıfının devrimci eylemine bağlanmış durumdadır. Ya mücadele yükseltilerek sermayenin "istikrar programı" bozulacaktır, ya da ülke ve çalışan sınıflar emperyalizmin ve işbirlikçi-uşak takımının yıkımına, azgın sömürsüne terk edilecektir. İşçi sınıfı ve emekçi kitlelerin bugün karşı karşıya olduğu ikilem budur.

Açıktır ki işçi sınıfı kendi tam köleliği üzerinde yükseltilmeye çalışılan küresel emperyalizmin uydusu/sömürgesi haline gelmiş bir Türkiye projesinin hayata geçirilmesine izin vermeyecektir. Ancak bunun için de sınıf ve emekçi kitlelerin ülkeyi ve emekçi sınıfları yıkıma götüren bu sürecin tam bilincinde olması gerekmektedir. Sermaye sınıfı ve iktidarının bu projenin hayata geçirilmesinde aldığı mesafe, sınıf hareketimizin bilinç ve örgütlülük düzeyinin de göstergesidir.

Öncü güçlere düşen sorumluluk büyüktür

Tüm bunlar, öncü sınıf bilinçli işçi ve emekçilerin görev ve sorumluluklarının ağırlığını göstermeye yeterlidir: Mücadele ve birlik eğilimi açık olan sınıf kitlelerini her alanda, her düzeyde örgütlemek ve bilinçlendirmek... Yerel ya da ulusal her gelişmeyi, her olayı bunun vesilesi yapmak... Bu konuda bir takım gelişmeler olmakla birlikte, yeterli ataklığa ulaşılamadığı da açıktır. İstanbul'da İSSP'nin bildiri dağıtımlarında yaşanan gözaltılara, İzmit mitingine yönelik polis saldırısına gereken tepki ne yazık ki gösterilememiştir. Bu tür durumlarda, daha geniş bir platformun oluşturulmasını beklemeden, her işyerinde öncü işçi-emekçilerin inisiyatifleriyle protesto eylemleri düzenlenebilmelidir.

Sınıfın bilinçlenmesi ve mücadele birliğinin örgütlenmesi konusunda temel görev ve sorumluluk sahibi öncü devrimci işçilerin başında, kuşkusuz, siyasal bilince ve örgütlülüğe sahip olanlar gelmektedir. Sınıfın öncü kesimini birleştirecek ve harekete geçirecek olan da bu devrimci işçi-emekçilerdir. Her zaman böyle olmakla birlikte, 1 Mayıs'ın örgütlenmesi konusunda bu sorumluluğun çok daha dikkat ve hassasiyet gerektirdiği kabul edilmelidir. Emek-sermaye çatışması temel alındığında, devrimciliğin

rolünü emeğin zaferini örgütlemek biçiminde açıklamak gerekeceği açıktır. Söz konusu çatışmada sınıfın ve emekçi kitlelerin her kazanımının devrimin hanesine yazılacağı da unutulmamalıdır. Sınıf devrimcileri 1 Mayıs'a bu sorumluluğun tam bilinci içinde hazırlandıkları gibi, tüm diğer devrimci yapı ve akımları da aynı sorumlulukla davranmaya çağırmayı kendine görev bilmektedirler.

Temel sınıfsal talepleriyle mücadeleyi yükselten bir işçi hareketi, tüm emek güçlerini 1 Mayıs alanlarında birleştirme imkanını da buradan yakalayacaktır. Kaldı ki bugün, işçi sendika ve platformlarının başını çektiği eylemlere farklı kesimlerden katılımlar, diğer emekçi örgütleri ve kent yoksullarının da sınıfın bu öncülüğüne açık olduğunu, ihtiyaç duyduğunu göstermektedir.

Temel sınıfsal taleplerimiz ve 1 Mayıs

Kendiliğinden bir yükselme seyriz izleyen işçi-emekçi hareketinin bugün öne çıkardığı taleplerin başında özelleştirme, işten çıkarmalar, düşük ücretler, sendikasızlaştırma vb. gelmektedir. Özelleştirme, bilindiği gibi, ne birkaç KİT'in satılmasıyla sınırlıdır, ne de salt iktisadi alanla. Bir sigorta güvencesinden yararlansın/yararlanmasın, tüm işçi ve emekçiler, tüm yoksullar için eğitim ve sağlık hizmetlerinin, tüm belediye, haberleşme, ulaşım hizmetlerinin özelleştirilmesi/pahalılaştırılmasını içermektedir.

Dolayısıyla, bugün satışa çıkarılan KİT işçilerinin, sağlık ve eğitim emekçilerinin başlatmış olduğu özelleştirmeye karşı mücadele, en geniş işçi-emekçi kitleleri toparlama niteliği taşımaktadır. Aynı şekilde, işten çıkarmalara karşı mücadele de benzer bir özelliğe sahiptir. Ücretli emeğin tüm kesimlerinde sendikal örgütlülük düzeyi ve önündeki engeller gözetildiğinde, bu aynı şeyi, kamu emekçilerinin sendikal hak mücadelesi için de söylemek mümkündür. Sendikal hak ve özgürlükler temel taleplerden biri olarak öne çıkarılmalıdır.

1 Mayıs'a en etkin hazırlık, temel talepler uğruna mücadelenin yaygınlaştırılması/yükseltilmesi olacaktır. Sınıfın bugünkü kendiliğinden hareketinin adım adım örgütlenmesi, birleştirilmesi, bilinçli bir ifade kazandırılması ile yürünmelidir 1 Mayıs'a. Bilinçlendirme ögesi, bir yandan en etkin ve yaygın bir materyal kullanımını gerektirirken, diğer yandan hareketin günlük seyrine, sınıfın her türlü eylem ve etkinliğine en aktif müdahaleyi içermektedir. Sınıf ve kitle hareketinin eğilimi de gözetildiğinde, müdahalenin ana halkasının "birlik" çalışması olacağı açıktır. Bu, varolan birlik girişimlerine en geniş desteğin sunulması anlamına geleceği gibi, ihtiyaç olan her alanda bizzat örgütlenmesini de gerektirmektedir. Hareketin önünü açıcı her türden birlik girişiminin içinde ve başında yer alınmalıdır. Tüm güçler ve imkanlar, 1 Mayıs'a doğru sınıf hareketini yükseltmek ve birleştirmek için seferber edilmelidir.

Ancak, siyasal öncü için bilinçlendirme faaliyetinin özü, sınıfın siyasal bilinçle kuşatılması, eğitilmesi ve örgütlenmesidir. Çalışmanın her döneminde olduğu gibi 1 Mayıs çalışmalarında da, gerek temel taleplerin siyasal sunulması, gerekse de iktidar hedefinin hep belirgin tutulması yoluyla bu öz korunmalıdır. 1 Mayıs çalışmasının bir başka önemli halkası, güçlerin sınıf mücadelesi içinde eğitilip yetiştirilmesidir. Özellikle de "dışarıdan" kazanılmış genç güçler için bu çalışma önemli bir fırsat olarak görülmeli ve değerlendirilmelidir.

Günler 1 Mayıs'a doğru akarken, sınıf hareketi yükselen bir mücadele çizgisiyle, Mayıs'ı gerektiği gibi karşılama onurunu ve başarısını yakalamaya çalışıyor. Sermayenin tüm saldırıları karşısında sınıfı silahsız bırakmakta büyük bir ustalık ve utanmazlık gösteren konfederasyonlar ise, 1 Mayıs hazırlığı konusunda da "salon-alan" açıklamaları dışında hala herhangi bir varlık göstermiyorlar. Halihazırda sınıfın tüm hazırlığı yerelerde, tek tek işletmeler ya da iller bazında oluşturulan platformların etkinliği tarzındadır.

Sınıf hareketinin seyri ve eğilimleri

Bursa Sendikalar Platformu'nun Gemlik'te, Kocaeli Sendikalar Platformu'nun İzmit'te gerçekleştirdiği mitingler ve İstanbul Sendika Şubeleri Platformu'nun 9 Nisan'da yapmaya hazırlandığı miting, sınıf hareketinin birlik ve mücadele eğilimini gösterdiği gibi, eylemli toparlanma imkanlarına da işaret ediyor. İstanbul özelinde birlik eğilim ve imkanlarını gösteren bir başka olumlu gelişme ise, İstanbul Emek Platformu'nun, İSSP'nin 9 Nisan'da yapacağı mitingte katılma çağrısıdır. İEP, kuruluşuyla İİSSP'yi yeniden toparlanmaya zorlamakla kalmamış, bu tutumuyla da kuruluş amacının gereğini yerine getirmiştir. Sınıfın güçlerini birleştirmek, mücadeleye akıtmak amacına uygun hareket etmiştir. Benzeri platformların başka bazı illerde de oluşturulduğu/oluşturulmakta olduğu biliniyor.

İşçi sınıfı ve emekçi kitleler için bir umut ve güven kaynağı olan hareketin bu yükselme eğilimi, sermaye düzeni için, tersinden, bir bunalım nedenidir. Sermaye düzeni, bir cumhurbaşkanlığı seçiminin bile bozabildiği pamuk ipliğine bağlı siyasal istikrarının, sınıf hareketinden nasıl etkilendiğini/etkileneceğini, İzmit mitingine yönelttiği isterik saldırısıyla da göstermiş bulunuyor.

Düzenin "istikrarı" işçi ve emekçilerin yıkımı pahasına korunmaya çalışılıyor

Sözünü ettikleri "siyasal istikrar", IMF-TÜSİAD programının tıkrık tıkrık işletilebilmesidir. Dolayısıyla, bu konuda kararlı ve yeminli bugünkü gerici-faşist koalisyonun çatlamamasıdır. Koalisyon başının tabiriyle, "neye mal olursa olsun"! Yüzbinlerce işçi-emekçi işsizlikten, açlıktan kırılacakmış, onbinlerce depremzede yoksunluk ve sefalet içinde yüzecekmiş, ülkenin can damarları (enerji-ulaşım-haberleşme) emperyalizmin eline/denetimine geçecekmiş, ülke bir nükleer çöplüğe dönecekmiş... Umurlarında mı? Halen

Belediye işçisine sıfır sözleşme dayatılıyor

Kazanmak için mücadeleye, 1 Mayıs'ta alanlara!

Belediye-İş, Hizmet-İş, Genel-İş sendikalarına üye 132 bin belediye işçisinin TİS görüşmeleri sürüyor. Sendikalar işçi ücretlerine %50 ile %80 arasında zam artışı öngörürken, işveren birçok yerde "0" zam dayatmasını gündeme getiriyor. İşverenin hedefi, hedeflenen enflasyon üzerinden bir artışla TİS görüşmelerini bağlamak.

"0" zam dayatması nedeniyle Ankara Büyükşehir Belediyesi başta olmak üzere birçok belediyede uyuşmazlık zabtı tutuldu. Gaziantep Büyükşehir Belediyesi'nde 8 Mart'ta alınan grev kararı 10 Nisan'dan itibaren uygulamaya sokulacak. Edirne Uzunköprü Belediyesi'nde ise 57 işçiyi kapsayan TİS görüşmelerinin uyuşmazlıkla sonuçlanması nedeniyle alınan grev kararı 5 Nisan'dan itibaren uygulanmaya başladı.

Belediye başkanları IMF-TÜSİAD saldırı programının temel taşlarından biri olan, sefalet ücretlerinin süreklileştirilmesi çerçevesinde reel olarak sıfır artışı öngören TİS'leri dayatıyorlar. Bu dayatma sadece 132 bin belediye işçisinin sözleşmesi ile sınırlı değildir. Aynı dönemde TİS görüşmeleri devam eden 175 bin işçinin de sorunudur. Sermaye devletin işçi sınıfı ve kamu emekçilerine dönük ücret politikası enflasyon oranında ücret artışıdır.

Yoksulluk sınırı 420 milyona dayandığı koşullarda, belediye işçilerinin ortalama 150-200 milyon lira arasındaki ücretlerini, işverenler mümkünse dondurmak, başaramazlarsa ücret artışını belirlenmiş enflasyon hedefi doğrultusunda %25 ile sınırlamak istiyorlar.

Sendika bürokrasisi saldırıların gerçekleşmesinin en büyük güvencesidir

Sendika ağaları doğal parçası oldukları düzenin selameti için, dün olduğu gibi bugün de çaba harcamaya hazırlar. Her toplu sözleşme döneminde oynanan oyunların tekrarlanacağından kuşku duyulmamalıdır. Bürokratlar takımı önce uzlaşmaz tutumlara girme görüntüsüyle işçi sınıfını beklentiye sokmayı hedefliyorlar. Nitekim daha şimdiden grev lafı edip duruyorlar. Ama her zaman olduğu gibi, bir süre sonra da sefalet artışlarının altına imza atacaktırlar.

Sendika bürokratları "siyasetler üstü olma" görüntüsü yaratmaya büyük önem gösteriyorlar. Oysa işçi sınıfının mücadelesini engellemek noktasında sermaye iktidarına en büyük politik desteği sendika bürokratları veriyorlar. Bu yanı sıra boğazlarına kadar kirli burjuva politikasının içine batmışlardır. Öyle ki işçi sınıfının ekonomik, sosyal, demokratik hak ve özgürlüklerinin budanmasını varlık nedeni sayan askeri faşist darbeler, kurdurdukları hükümetlerde işçi sınıfına dönük saldırıları ihanet şebekesinden devşirdikleri bakanlar aracılığıyla sürdürmüşlerdir. İşçi sınıfına dönük saldırı programını uygulama "onuru" Çalışma Bakanlığı koltuğunda oturan bu hainlere nasip olmuştur. Sözkonusu olan belediyeler olunca, burjuva politikası temelinde her tür ayak oyunlarına işverenle birlikte girişme tutumu rahatlıkla görülebilir.

Hiç kuşku duyulmasın, satış sözleşmeleri çalışma masalarının gözündeki daha şimdiden beklemektedir. İşverenle danışıklı döğüş polemiklerin belediye işçisine sağlayabileceği en ufak bir yarar yoktur. İşçi sınıfı, taban örgütlerini kurup, TİS'lerde doğrudan muhatap

olup sözleşmesine sahip çıkmadığı koşullarda, dün olduğu gibi bugün de satışla yüzyüze kalacaktır. Alanı boş buldukları takdirde, sendika ağaları gözlerini kırpmadan ihanet sözleşmelerini imzalayacaklardır. Genelde Türkiye işçi sınıfı, özelde belediye işçileri, sermaye işbirlikçisi bürokrat takımının alçalmada sınır tanımayacağına defalarca tanık olmuşlardır.

Belediye işçisi sermayeye karşı mücadelesinin bir parçasının da sendika bürokrasisine karşı mücadele olduğu bilinciyle hareket etmelidir. Zira sıfır sözleşme dayatmalarını boşa çıkarmanın önündeki en büyük engel sendika bürokratlarıdır. Sendika bürokratlarına yapılabilecek olan en büyük vuruş belediye işçisinin TİS'lerine sahip çıkarak, bürokratları kendi iradeleri doğrultusunda hareket etmeye zorlamasıdır.

Belediye işçileri özelleştirme, taşeronlaştırma, sendikasılaştırma kaskacında

'90'lardan bu yana, hizmetlerin önce taşerona devredilmesi, ardından özelleştirilmesi saldırısı belediyelerde kesintisiz olarak devam ediyor. Büyük paralar karşılığında temizlikten su hizmetlerine kadar bir dizi alanda belediye başkanları kendilerine siyasal yakınlığı olan taşeronlara ihale veriyorlar. Belediyelerin gayri menkulleri yok pahasına peşkeş çekiliyor. Ekmek fabrikaları özelleştiriliyor.

Bu süreçlerin doğal sonucu olarak belediyelerde işçi çıkarmaları gündeme geliyor. Sendikalı işçi sayısı giderek azalıyor. Özelleştirilen, taşerona devredilen hizmetlerde çalıştırılmak üzere asgari ücret karşılığında işçi alımı yapılıyor. İşçilerin birçoğunun sigortası dahi yapılmıyor. Bu birimlerde çalışan sendikalı belediye işçilerine ise asgari ücretle çalışma, sendikasızlık dayatılıyor. Bunu başaramadıkları koşullarda ise, kitlesel işçi kıyımı yaşanıyor.

Ayrıca genel olarak her seçim dönemi sonrası belediye başkanlığı seçimlerini kazanan başkanlar işçilere kendi siyasal anlayışlarını dayatıyorlar. Bunun sökmeyeceği koşullarda ise, sudan bahanelerle işten çıkarmaları gündeme getiriyorlar. Sırf bu nedenle Ankara Belediyesi'nde Melih Gökçek dönemiyle birlikte işten çıkarılan işçi sayısı 3 bini aştı.

Kazanmak için direnmekten başka yol yok

İşverenin TİS politikasının bir yanı sefalet ücretleri, diğer yanı ise esnek çalışma, özelleştirme ve taşeronlaştırmadır. Belediye işçilerinin TİS'lerden kazanımla çıkmalarının biricik yolu kendi öz örgütleri aracılığıyla sürece müdahale etmeleridir. TİS görüşmelerinin devam ettiği yerlerde kitlesel toplantılarla TİS komiteleri oluşturulmalı, belediye

işçilerinin toplam desteği kazanılmalıdır. Grev fonlarının denetimini TİS komiteleri üstlenmelidir. Zira grev fonunda biriken milyarlar sendika ağaları tarafından iç edilmektedir. Belediye işçisi bizzat kendi maddi fedakarlığıyla oluşturduğu grev fonunun gerçek sahibidir. Sendika ağalarının TİS görüşmelerinde TİS komitelerinin denetimini kabul etmesi bir zorunluluktur.

Kimi işyerlerinde uyuşmazlık zaptı imzalanarak grev aşamasına gelinmiştir. Arabuluculuk sürecinin de başarısızlıkla sonuçlanması durumunda greve başlanacaktır. Bu işyerlerinde TİS komiteleri yoksa hemen kurulmalıdır. TİS komiteleri aynı zamanda eylem komitesi, grev komitesi gibi de hareket edebilmelidir.

Grevin başladığı belediyelerde ise işyerleri asla terk edilmemelidir. Çalışma yasalarındaki sınırlayıcı hükümler aşılmalıdır. Belediye işçileri haklılıklarından aldıkları güçle fiili olarak grev çadırlarını kurmalıdırlar.

İnsanca yaşanabilir bir ücret için; işten çıkarılan tüm belediye işçilerinin işe dönmeleri için; taşeronlaştırma, özelleştirme uygulamalarının son bulması için; sendikalara sınırsız siyaset hakkı için; 1 Mayıs'ın işçi sınıfının birlik, mücadele ve dayanışma günü olarak kabul edilmesi, 1 Mayıs günü belediye işçilerinin izinli sayılması için, belediye işçileri TİS'lerine sahip çıkmalı, meşru taleplerini işverene dayatmalıdır.

Sermayenin saldırılarını boşa çıkarma noktasında 1 Mayıs'ı bir hesaplaşma gününe çevirmek, genelde işçi sınıfının, özelde belediye işçisinin en yakıcı görevidir. Saldırlara karşı topyekûn direniş mesajı 1 Mayıs alanlarında net olarak verildiği koşullarda, sermaye devleti saldırı politikalarını sürdürme noktasında zorlanacaktır.

Nicelik olarak kitlesel, politik olarak güçlü bir 1 Mayıs, sermayedarların yüreğindeki korkuyu büyütürken, işçi ve emekçilerin kazanmaya olan inancını pekiştirecek, sermayenin topyekûn saldırısını boşa çıkarma noktasında mücadele zeminini güçlendirecektir.

İşçi ve emekçiler kazanmanın birliktelikten ve mücadeleden geçtiği bilinciyle 1 Mayıs'ta alanları kendi meşru, haklı talepleriyle sarsmalıdırlar. Gün belediye işçilerinin talepleriyle 1 Mayıs alanlarına çıkma, haklarını kazanmak için kararlılığını gösterme günüdür.

Çankaya tartışmaları: Rüşvete ve şantajla dayalı burjuva siyasetindeki çürümüşlüğü yeni bir örneği

İstikrarsızlığı daha da derinleştirmek için görev başına!

Demirel'i 5 yıl daha cumhurbaşkanlığında tutmak için gündeme getirilen yasayla bağlantılı tartışmalar ibret vericidir. Anayasa değişikliğine ilişkin oylamada ortaya çıkan tablo, çürümüş düzen gerçeğini tüm çıplaklığıyla bir kez daha ortaya sermiştir. Sermaye hükümetinin hesapları mecliste yapılan oylamalar sonrasında altüst oldu. Oysa Ecevit istikrarın teminatı olarak ilan ettiği, Demirel'in görev süresini uzatmayı içeren anayasal değişikliği güvenceye almak için, milletvekillerine rüşvet anlamına gelen kıyak emeklilik düzenlemesiyle, FP'nin desteğini almaya dönük siyasi partiler yasasındaki değişikliği de pakete eklemişti.

Oylama öncesi herşeyin planladıkları gibi yolunda gideceğine Ecevit de Demirel de inanmışlardı. Anayasa değişikliğini gerçekleştirmek için 367 oy yeterli olmasına rağmen, 403 milletvekili yasa değişikliği önerisinin altına imza atmıştı. Yine de aynı kumaştan biri olarak burjuva politikacılarının ikiyüzlülüğünü, çürümüşlüğüne iyi bilen Ecevit, imzalarına sahip çıkmaları doğrultusunda milletvekillerini döne döne uyarmayı unutmamıştı. Bu doğrultudaki açık kaygılar ve kesin sonuç alma isteği, Ecevit'in son oylama öncesinde ve sırasında işi tehdit ve şantaja vardırmasına yolaçtı. Fakat sonuç değişmedi, hesaplar suya düştü. Tehdit, rüşvet, şantaj politikası bir işe yaramamıştı.

Sermayenin saldırı politikalarının yaşam bulması için olmazsa olmaz olarak gördükleri "siyasi istikrar" bir anda bozulmuştu. Sermaye devletinin emekçilere dönük saldırı politikalarını büyük bir "uyumluluk" içinde karallıkla uygulayan hükümet ortakları, ilk oylamanın ardından birbirine düştü. Herkes günlerce birbirini suçladı. Sermaye hükümetinin ortakları arasında güven bunalımı tartışmaları yapılmaya başlandı.

Sermaye medyası da felaket tellallığına soyunmakta gecikmedi. "Ekonomide dengeler tam oturmuşken", hiçbir dönemde olmayan düzeyde "siyasi istikrar sağlanmışken", "enflasyonla mücadelede büyük başarılar elde edilmek üzereyken", anayasa değişikliği sonucunda ortaya çıkan durum bütün "dengeleri sarsmıştı."

Sermaye medyası felaket tellallığı ile yetinmedi. Ecevit'le birlikte milletvekillerine "iki adım sonrasını görme" çağrısını tehditvari bir dille hatırlattı. Çankaya krizinin daha ilk günden borsayı vurduğu, faizlerin yükseldiği, uyumlu hükümetin, uyumlu devlet çarkının, uyumlu, hızlı meclisin de tehlikede olduğu söylemleri sermaye medyasının manşetlerinden eksik olmadı.

Kriz tellallığının hedefi Demirel'i tekrar seçtirmektir. Ecevit, istifa edebileceği yönündeki sahte kararlılığın altında, ortamı terörize ederek, istediği sonucu almaya çalıştı. Bu yöntem, tam da gerginlik, şantaj ve tehdit üzerinde şekillenen çürümüş burjuva siyasetinin özü özetiydi.

Sermaye medyası bir yandan tehdit ve şantajla yasanın ikinci tur oylamada çıkmasının zeminini düzlemeye çalışırken, öte yandan da Ecevit'e bu sorunun hükümet krizine dönüştürülmemesi yönünde telkinde bulunmayı unutmadı. Ordunun soruna bakışını da, "28 Şubat'ı feda etmek pahasına verilecek ödünler kabul edilemez" sözleriye öne çıkarıldı. Böylece FP ile pazarlığın da sınırlarını çizmiş oldular.

Esas olan, elbetteki tarihin en kapsamlı saldırısına girişmiş olan sermayenin ne pahasına olursa olsun bu dönemi kazasız, belasız atlattı. Bu amaç uğruna gerektiğinde onyıllardan beridir bütün gücüyle sermaye devletine hizmet eden Demirel de feda edilebilirdi.

Sermaye ortaya çıkmış tablodan büyük kaygı duyuyor

Sermaye örgütleri 40 yıllık hizmetkarlarının tekrar cumhurbaşkanı seçilmemesinden dolayı duydukları rahatsızlığı ifade ettiler. TOBB Başkanı Fuat Miras ilk oylamanın ardından yaptığı açıklamada; "oylama yapılmıştır, 5 Nisan geldiğinde, eğer bir netice alınamazsa normal yürürlükteki anayasa gereği, meclis Cumhurbaşkanı'nı herhalde seçecek. Ama programın bozulacağından, ekonomik paketin bozulacağından endişe duyuyorum. Temennim, bu siyasi istikrar bozulmaz, bu programın taşları yerinden oynamaz", dedi.

Sermayedarların en büyük korkusu IMF sömürü paketinin uygulanmasının kesintiye uğramasıdır. Bu tür hesapta olmayan gelişmelerin saldırı programını zayıflatmasından dolayı rahatsızlık duyuyorlar. Zira IMF-TÜSİAD hükümetinin "uyumluluğu", "kararlılığı" zaafa uğrarsa, yağma programının işçi ve emekçilerin gözünde zayıf olan inandırıcılığı tümden kaybolacaktır.

Sermaye bir yandan bilgi ve birikiminden, kendisine hizmette sınır tanımamasından dolayı, Demirel'in tekrar cumhurbaşkanı seçilmesine vurgu yapıyor. Ama bu isteğini sömürü programının başarısının önüne koymayı da asla düşünmüyor. Ankara Sanayi Odası Başkanı yaptığı açıklamada; "Bu seçimi gündemden düşürün artık. Sırf Cumhurbaşkanlığı seçimi nedeniyle, ekonomik programı başarıyla uygulayan hükümetimizde hiçbir kriz yaşanmasını istemiyoruz. Türkiye'nin siyasi istikrarsızlığa tahammülü yok. Zaten kamuoyunda programın tutup tutmayacağı endişesi var. Bu endişenin artması istikrar programımızın sonu olur. Türkiye'de istikrar için başvurmadığımız yol kalmadı, tam yakalamıştık ki, yine bozuluyor", diyerek kapitalistlerin beklentisini ortaya koydu.

Burjuvazi ekonomik sömürü programının paralyze olmasını istemiyor. Bu nedenle hükümetin bir an önce kendine çeki düzen vermesini, işçi ve emekçilere dönük saldırılara tüm gücüyle kilitlenmesini istiyor. TÜSİAD Başkanı Erkut Yücaoğlu; "Ekonomik programın başarısı için seferberlik ilan ettik. Siyasi istikrar bozulursa sonumuz olur. Türkiye'nin kaybedecek vakti yok. Hükümet cumhurbaşkanlığı tartışmalarını kurtuluş programımızın önüne çıkarırsa desteğimizi çekeriz." diyerek, duyduğu büyük kaygıyı ifade ediyor. Hiçbir şey burjuvazinin "kurtuluş programı"nın önüne geçmemeli politikası, burjuvazinin her sorunda olduğu gibi bu sorunda da temel yaklaşımıdır.

Çankaya tartışmaları sermaye cephesini zaafa uğratmış, işçi ve emekçilere yeni olanaklar sağlamıştır

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>
Demirel'i yeniden seçtirme planları, sermaye

düzenini kendi içinde zaafa uğratmıştır. Rüşvet, şantaj, tehdit üzerine kurulu planlar suya düşmüştür. Kazdıkları kuyuya kendileri yuvarlanmışlardır. Sömürü ve zulüm üzerine kurulu istikrarları yara almıştır.

Sermayenin istikrarsızlığa en ufak tahammülü yoktur. Çünkü istikrarsızlık özelleştirme, sefalet TİS'leri, sahte sendika yasası, SSK'nın tasfiyesi, ülkenin tüm değerlerinin emperyalist tekellere peşkeş çekilmesi, eğitimin, sağlığın paralılaştırılması saldırılarında ifadesini bulan politikalarının boşa düşmesi sonuçlarına yol açabilecektir. Ülkenin emperyalist tekeller ve işbirlikçi haramzadeler için gül bahçesine çevrilmesi çabasının en ufak bir ahenksizliğe tahammülü yoktur.

Uyum içinde oldukları türküsünü dilinden düşürmeyen sermaye cephesini son gelişmeler zora sokmuştur. İşçi ve emekçilere saldırganlıkta, emperyalistlere kölece bağımlılıkta sınır tanımayan sermaye devleti açısından bir kriz olasılığı ortaya çıkmıştır. Sermaye cephesi, kendini zora sokmaya aday bu tabloyu düzeltmek, süreci en az hasarla atlatmak için, bütün olanaklarını seferber etmiştir.

İşçi ve emekçilerin önünde ise, açlık, sefalet, işsizlik üzerine kurulu sermaye iktidarının "istikrar"ını daha fazla zaafa uğratmak görevi duruyor. IMF-TÜSİAD patentli MGK onaylı sosyal yıkım programını, emperyalistlere bağımlılığın daha da derinleşmesi, talan ve soygun programının zaafa uğratılması, istikrarsızlığın daha da derinleştirilmesi, sermayenin hesaplarının boşa çıkarılması, yeni mevzilerin kazanılması için bu fırsat en iyi şekilde değerlendirilmelidir.

İMF'nin bizzat planlayıp yönettiği sömürü programının arkasında, sermaye iktidarının politik iradesi bulunuyor. Bu iradenin en küçük sarsıntıya tahammülü yoktur. Tüm güç gösterilerine rağmen burjuvazi korkaktır. Birlikte oldukları bir parça sarsıldığında aralarındaki çelişki yoğunlaşır. "Gemisini kurtaran kaptandır" eğilimi öne çıkar.

Daha şimdiden Nisan ayının sıcak geçeceğinin verileri ortaya çıkmıştır. Gemlik'te binlerce işçi ve emekçi özelleştirmelerin durdurulması, sahte sendika yasasının geri çekilmesi, sıfır sözleşme dayatmasına son verilmesi talepleriyle alanlara çıkmıştır. Yine aynı talepler doğrultusunda İEP'in düzenlediği basın açıklamasına bin kişi katılmıştır. TÜPRAŞ ve PETKİM işçileri özelleştirme saldırısına karşı iş bırakarak eyleme geçti. Kocaeli Sendikalar Platformu'nun, özelleştirmelerin durdurulması, işsizliğin önlenmesi, kalıcı konutların yapılması, kamu emekçilerine grevli-toplusözleşmeli sendika hakkının tanınması talepleriyle gerçekleştirdiği mitinge 10 bini aşkın işçi ve emekçi katılarak kararlılığını gösterdi.

İçinden geçilen süreç sınıf hareketinin yükselişinin bahara damgasını vuracağının göstergelerini veriyor. Bir de sınıf hareketindeki yükselişin 1 Mayıs'a da damgasını vurması düşünülürse, vatan satıcılarının, IMF uşaklarının korkusunu gerçeğe çevirmek mümkün olacaktır. Görev sermaye iktidarının her zaafından en üst düzeyde yararlanmak, ortaya çıkan imkanları sınıf hareketinin yükselmesi doğrultusunda kullanmaktır.

İzmit Mitingi: “İşçilerin birliği sermayeyi venecek!”

Onbini aşkın işçi sermayenin saldırılarına karşı yürüdü

Kocaeli Sendika Şubeleri Platformu, 1 Nisan Pazar günü İzmit'te düzenlediği “Sosyal devlete sahip çık” mitingine 10 bini aşkın işçi ve emekçinin katıl. Mitingde, sermaye devletinin özelleştirme politikaları başta olmak üzere, emperyalist tahkim, kazanılmış hakların gaspı, işten atılmalar, sosyal güvenlik haklarının tasfiyesi, işçilerin tepkisinin odaklaştığı noktalar oldu.

POAŞ'ın peşkeş çekilmesi karşısında ciddi bir örgütlü tepki koyamayan Petro-Kimya işçisi, eylem alanındaki en kitlesel grubu oluşturdu. İzmit dışında İzmir Aliağa, Kütahya, Ankara, Trakya, Gebze gibi illerden gelen işçilerden bazılarının ailelerini de yanında getirmesi dikkat çekiciydi. TÜPRAŞ, POAŞ ve PETKİM'le ilgili özelleştirme karşıtı sloganların bulunduğu siyah önlüklü işçiler, yine özelleştirme karşıtı sloganlar attılar.

Petrol-İş'ten sonra alandaki en kitlesel kortej, SEKA ve Balıkesir'den gelen işçilerin yoğunlukta olduğu Selüloz-İş kortejiydi. Yücel Boru, Asil Çelik, Pancar Motor gibi fabrika pankartlarının bulunduğu Birleşik Metal korteji de eyleme kitlesel katılım sağlayan başka bir gruptu. Gazetemizin bir okurunun bu korteje bildiri dağıtırken gözaltına alınması, işçilerin yoğun tepkisine sebep oldu. “1 Nisan şakası değil kazanılmış haklarımızı geri istiyoruz” pankartlı işçiler de coşkularıyla dikkati çekiyordu.

İşten atılan 118 İZSU işçisi “İşimizi geri istiyoruz” pankartıyla yürüyüşe katılmıştı. TÜMTİS, Harb-İş, Yol-İş, Hava-İş, Basın-İş, Deri-İş, Belediye-İş, Genel Sanayi-Sen, Emekli-Sen, Tez Koop-İş, Öz Çelik-İş mitingine katılan diğer sendikalar. İstanbul Emek Platformu pankart açmasına rağmen, platformu oluşturan sendikalar kendi konfederasyonlarının arkasında yürümeyi tercih ettiler. Eylemde sık sık “Özelleştirmelere son verilsin!”, “KIT’ler halkındır satılamaz!”, “İşçilerin birliği sermayeyi venecek!”, “İş-ekmek yoksa barış da yok!”, “Kurtuluş yok tek başına, ya hep beraber ya hiçbirimiz!”, “Parasız sağlık!”, “Parasız eğitim!” vb. sloganlar atıldı.

Miting alanı ve çevresinde büyük bir yığınak yapan polis, arama noktalarında sürekli sorun çıkardı. Her türlü provokasyonu yaratmaya çalışarak, eyleme gelen kitleye fırsat buldukça saldırdı. Önce bildiri dağıtan bir okurumuzu işçilerin tepkisine rağmen zor bela

gözetim altına aldılar. Ardından Alinteri kortejine saldırdılar. Pankarta el koymak gerekçesiyle provokasyon yaratan polis, gösterilen direnişe vahşice saldırarak 30’a yakın kişiyi gözaltına aldı. Eylem alanına sonradan girmeye çalışan bir öğrenci grubu, Halkevleri ve ÖDP kitlesi de saldırıdan nasibini aldı. Alan ve çevresinde gerçekleşen bu 200’e yakın gözaltına bir de eyleme gidenlerin daha yollardan gözaltına alındığı haberi eklenince tepki büyüdü.

Bizler, “işçi memur elele, genel greve” pankartıyla eyleme katıldık. Bildirilerimizi çoğunlukla toplanma noktasında oluşturulan kortejlerde dağıttık. Tüm engelleme çabalarına ve “sıkı” aramalara rağmen bildiri ve kuşlarımızı alanın içerisinde de dağıttık.

Sıkışan kortejler, devlet terörü ve ilerleyen vakit nedeniyle vardiyasına yetişmek için eylemden ayrılan işçilerin olması nedeniyle, eyleme başlayan kitle ile eylem alanına giren kitle arasında belli bir fark göze çarptı. Buna söz alan sendikacıların ruhsuz ve inandırıcılıktan uzak konuşmaları eklenince, alan içerisinde coşku belli oranda düştü. Eylemde sırasıyla Sendika Şubeleri adına Selüloz-İş Başkanı Ergin Alsan, KESK Başkanı Siyami Erdem, Petrol-İş Başkanı Mustafa Öztaşkın, DİSK GYK üyesi Çetin Uygur konuştu. Sermayenin saldırılarına ve güncel politikaya değinen sendikacılar, çözüm önerileri noktasında suskun kaldılar. Günün en anlamlı konuşmasını GAYDER Başkanı Ali Yılmaz yaptı.

Gemlik eyleminden sonra İzmit mitingine de, sermayenin özelleştirmeleri sessiz sedasız yapma planının boşa çıkarılacağına göstergesi oldu. POAŞ'ın özelleştirilmesindeki sessizlikten güç alan sermaye devleti, bu konuda çok daha pervasız ve cüretkar adımlar atmaya hazırlandığı şu günlerde işçi hareketi de gittikçe ivmeleniyor. Ard arda gelişen işçi eylemlilikleri henüz keskin bir çatışma dönemine girmemiş olsa da, bunun işaretleri her eylemden sonra biraz daha belirgin hale geliyor. Sermaye beslemesi sendikal bürokrasiye karşı henüz cepheden bir tepki oluşmasa da, duyulan güvensizlik ve bıkkınlık her an tepkiye dönüşebilme özelliğini gösteriyor. SEKA işçisi cüretli ve tutarlı bir Türk-İş istiyoruz derken belki de son uyarısını yapıyor.

İzmit mitingine, gelişen tepki hareketinin henüz sendikal bürokrasinin denetiminin dışına çıkamadığını gösterirken, bunun çok sürmeyeceği izlenimini de

birakıyordu. Sermayenin en güçlü silahlarından biri olan holding medyasının özelleştirmeyi şirin gösterme çabalarının sınıf kitleleri nezdinde sonuç vermediği görülüyor. Bu zehirleme kampanyasına karşı işçi sınıfının kendi öz deneyimlerinden gelen bir bağımsızlık taşıdığı, işçileri bir kez daha “özelleştirme iyidir” masalıyla kandırmasının güç olduğu, sürekli atılan “Yalancı medya, satılmış gazeteci istemiyoruz!” sloganlarında kendini gösteriyor. Sermaye devleti bu güçlerinin yanında her zaman olduğu gibi en güçlü araçlarından biri olarak terörünü kullanıyor. Gelebilecek tepkilere karşı terörle işçi ve emekçilerin gözünü korkutmaya çalışırken, aslında olabilecek bir işçi-emekçi dalgasından ne kadar korktuğunu ele vermiş bulunuyor.

Yavaş yavaş daha keskin bir hal almaya başlayan sınıflar mücadelesi yaklaşan 1 Mayıs’a daha geniş bir anlam yüklüyor. Güçlü ve devrimci bir 1 Mayıs, saldırının püskürtülmesinde temel bir işleve sahip olacaktır. Burjuvazinin kendi cephesinden 1 Mayıs’a karşı güçlü bir hazırlık yapacağı açıktır. Bu ise işçilere kendi devrimci 1 Mayıs’larını yaratmak için daha büyük bir sorumluluk yüklemektedir.

Bursa mitingine 7 bini aşkın emekçi katıldı

“Özelleştirmeye, işsizliğe, sefalete hayır!”

Sermayenin işçi sınıfına yönelen en önemli saldırılarından biri olan özelleştirme son olarak POAŞ'ın satılmasıyla hız kazandı. Burjuvazi tüm politikalarında olduğu gibi özelleştirme politikasını da yalanlarla kitlelere kabul ettirmeye çalışmaktadır. Daha dün başkentinde, bedenlerini kurşunlara siper eden on yiğit devrimciyi katletmesini iğrenç yalanlarıyla meşrulaştırmaya çalışan sermaye düzeni, bugün de işçi sınıfına yönelik bu saldırısını uşak medyanın aracılığıyla kabul ettirmeye uğraşıyor. Özelleştirmelerin bütçe açığını kapatacağı, sermayeyi tabana yayacağı, istihdam olanaklarını artıracığı, ülkenin bu sayede gelişeceği masallarıyla sınıfı ve kitleleri uyutmaya çalışıyor.

Oysa sınıfın geniş kesimleri biliyor ki, özelleştirme sendikasıdır, taşeronlaştırmadır, işsizliktir, daha çok sömürüdür, daha çok sefalettir. Bursa Sendikalar Birliği de bu sıcak gündem içerisinde 26

Mart Pazar günü, “Özelleştirmeye, işsizliğe, sefalete hayır!” şiarıyla bir miting düzenledi. Miting Gemlik ilçesinde yapıldı. Miting’e Genel-İş, Birleşik Metal-İş, KESK, Petrol-İş, reformist partiler, İHD ve Tunceliler Derneği katıldı. Ayrıca, İzmir, Eskişehir, Bandırma ve Kütahya’dan da otobüslerle binlerce işçi ve emekçinin geldiği miting, 7 bine ulaşan bir katılım söz konusuydu.

Miting saat 13:00’de Kayıkhanı mevkiinde kortejlerin oluşturulması ve yürüyüşe geçilmesiyle başladı. Yürüyüş sırasında, “Yaşasın genel grev, genel direniş!”, “Kahrolsun İMF, bağımsız Türkiye!”, “İşçi-memur elele, genel greve!”, “Kahrolsun ücretli kölelik düzeni!” vb. sloganların yanı sıra, devrimcilerin bulunduğu kortejlerden “Yaşasın Ulucanlar direnişimiz!”, “Zindanlar boşalsın, tutsaklara özgürlük!”, “Susma haykır, hücreler yıkılsın!”, “Faşizme karşı omuz omuza!”, “Yaşasın devrim ve sosyalizm!”, “Yaşasın devrimci dayanışma!” sloganları

yükseldi.

Alana girildikten sonra, TÜMTİS Genel başkanı Sabri Topçu, Birleşik Metal-İş Genel Örgütlenme Başkanı Mehmet Çabuk, Petrol-İş Genel Başkanı Mustafa Öztaşkın ve KESK Genel Başkanı Siyami Erdem konuşma yaptılar. Konuşmaların ortak noktası, özelleştirmelerin işçi sınıfına ve emekçilere yönelik bir saldırı olduğu ve geçit verilmeyeceği, genel grev silahının kullanılacağıydı.

Ancak işçiler, karşılarında aslan kesilen bu bürokratların daha sonra neler yaptıklarını iyi bildikleri için, Petrol-İş Genel Başkanı’nın konuşması sırasında, “İşçiler burada, Bayram Meral nerede!” ve “Sahte başkan, sahte sendika!” sloganlarını haykırdılar. Miting konuşmalardan sonra türküler ve halaylarla, yeni mücadele günlerinde buluşma sözleriyle sona erdi.

İşçi sınıfı savaşı, sosyalizm kazanacak!

Kızıl Bayrak okurları/Bursa

Merkezi Emek Platformu

İzmir’de toplandı

Sınıf tepkisi değil “yurttaşlık” tepkisi!

Merkezi Emek Platformu’nun ilk bölgesel toplantısı Hak-İş, Türk-İş, DİSK, KESK, Memur-Sen, Türk Kamu-Sen, TTB, TMMOB, Türk Diş Hekimleri Birliği ve Tüm Emekliler Cemiyeti’nin katılımıyla, 31 Mart 2000 tarihinde İzmir’de yapıldı.

Hak-İş Genel Başkanı Salim Uslu’nun konuşmasıyla başlayan toplantıda genelde ortak ifadeler kullanıldı. Özelleştirmelere karşı oluş, gündeme ve siyasal iktidara müdahale edebilme, İLO sözleşmelerine uygun yasaların çıkarılması, IMF, MAİ, MİGA ve tahkime, kamu çalışanlarının grevli toplu sözleşmeli sendika hakkına, sosyal güvenlik yasasının yeniden hazırlanması vb. konulara, Emek Platformu’nun tüm bileşenleri tarafından değinildi. “Sivil toplum örgütü” ve “sosyal hukuk devleti” vurguları ortak söylemlerdi.

Toplantıyı yöneten Hak-İş, Türk-İş ve Türk Kamu-Sen için kardeş konfederasyon vurgusu yaparken, DİSK adına konuşma yapan konuşmacılara cevap verme gereği duydu. Diğer katılımcılardan farklı olarak, DİSK ve KESK’ten temsilciler, EP’nin eleştirisine ve nasıl olması gerektiğine değindiler.

Önerilerin sunulduğu platforma katılan İZSU sayaç okuma işçileri, konfederasyonlardan sorunlarına çözüm bulmasını talep ederek, EP’nin ilk somut gündemi oldular.

Platforma katılan Tüm İşçi Emeklileri Derneği temsilcisi ise, çözümün siyasallaşmadan geçtiğini belirterek, EP’den destek istedi.

Platformda öneriler olarak, işçi sağlığı yasası, sendikal cephenin hazırlayacağı Ulusal TV, dayanışma grevleri, süreçle ilgili eylem takvimi ve 1 Mayıs’ın alanlarda, işyerlerinde ve sokakta isteyenlerin istediği gibi kutlanması gibi öneriler sunuldu. Hak-İş, EP’den mucizevi güçler beklenmemeli diyerek, daha en başından platformun nasıl işleyeceğini gösterdi.

DİSK adına konuşma yapan Ege Bölge Temsilcisi Musa Çam ESK ile ilgili görüşlerini açıkladı, ESK’nın bu haline karşı olduklarını söyledi.

Toplantıya yaklaşık 400 işçi katıldı. Yapılan değerlendirmelerde, işçi sınıfının sorunları “yurttaşlık sorunu” olarak ele alınarak, gösterilecek tepkinin “yurttaş tepkisi” biçiminde olması gerektiği savunuldu. Böylece holding patronlarıyla, Sabancılarla, Koçlarla aynı kategoride “yurttaşlık” formüle edilerek, sınıfsal gerçeklik, sınıf mücadelesi yok sayıldı.

Kızıl Bayrak/İzmir

“Aşamayacağımız hiçbir engel yoktur!”

Burjuvazinin kararttığı tünelden çıktık yola, elele, kolkola... Yüreklimizdeki ışığı aleve çevirerek, düşmanın kallesliğini yolumuzda engel görmeden... Bizlerle kurulacak olan yarınlara ya hep beraber yürüneceğini, ya hiçbirimiz için tek başına kurtuluş olmadığını bilerek... Süzülelim varoşlardan, taşalım bendlerden.

Emekçi kardeşim! Bugün dünyada sömürücü düzenin her türlü saldırısına karşı koymamız için bundan daha haklı bir sebebimiz olabilir mi? Ayağa kalkmak ve yürümek istiyorsak, göğüs gerebiliyorsak kurulan barikatlara, hep bir ağızdan aynı türküyü söyleyebiliyorsak, aşamayacağımız hiçbir engel yoktur. Denizin dalgalarını dalgakıranların durdurduğu hiç görülmüş müdür? Burada bize düşen en büyük sorumluluk; üretenin biz, yönetenin biz, tüketenin biz olduğu bir dünya kurmaktır. Bu konuda burjuvaziden daha haklı sebeplerimiz olduğunu unutmayalım. Bugün dünya düzenindeki değişimlerin, görüşlerin, sosyal ve etnik kökene saldırıların yoğunlaştığı günümüzde, herkesin kendi düzenini kurması için gösterdiği gayreti ve çabayı bizler en iyi şekilde göstermeliyiz. Her gün ekmeğimizin bir parçasını koparan, bedenimizi sömüren, aile düzenimize kadar saldırılarını yoğunlaştıran düzene yiğitçe karşı durmalıyız. Korkular korkuları körükler. Korku geleceğimiz değildir. Karanlıkları aydınlatacak güç emekçinin yüreğinde küllenmiş bir kor gibi daima saklıdır.

Ezilen tüm sınıfların mücadelesi birdir. Eğitimimizi bilinçli şekilde kısıtlayan, arkada yirmi milyon işsiz bekleten, asgari ücreti meşru kılan zihniyete, bizlerin söz sahibi olduğumuz alanları yozlaştıran

düzene artık hayır diyelim. Bugüne kadar hiçbir anayasa işçi, emekçi ve köylü lehine çıkmamıştır. Bugüne kadar seçilenlerin hiçbirisi köylünün, işçinin ve emekçinin yanında yer almamıştır. Sadece kendilerine, kendi düzenlerine ve gelecek kuşaklarına Amerika’da yarınlara hazırlamışlardır. Bunu da açıkça yüzümüze hergün haykırmaktadırlar.

Tüm bu gerçekler ortada dururken, biz emekçiler ezelden beri varolan güneşin yakıcılığıyla neden onları yakıp kül etmiyoruz. Emekçilerin her yumruğu, emekçileri fabrikalardan bazukalarla çıkartmak isteyenlerin suratlarında bomba gibi patlamalıdır. Bu patlama sosyalizmin yeniden şahlanması olacaktır. Emekğin en yüce değer olduğu bir kere daha unutulmamak üzere hatırlatılmalıdır. Yumruklarımızla, yüreğimizle, bilincimizle ve umutlarımızla emeğimizi hakettiği yere taşımalıyız. Yarınki kuşaklara olan sorumluluğumuzu ancak bu şekilde yerine getirebiliriz.

*Edirne’den ta Van’a
Duyulsun sesimiz
Havadan inmesin
Simgedir yumruğumuz*

*Haklıyız halkımızla
Çünkü biz emekçiyiz
Tarlada tohum taneleri
Başkaldırıyor toprağı delip*

*Geliyoruz ırmak ırmak
Seller gibi çağlayıp
Bendlerimizi yıkarak
Yarınlara kucak kucak.*

Direnişçi bir sayaç okuma işçisi

Adana’da Demokratik Muhalefet Platformu oluşumu

Mezarda emeklilik ve tahkime karşı işçi sınıfı içindeki huzursuzluklar etkisiyle ve tabanın baskısıyla, yaz süreci içerisinde sendika konfederasyonları tarafından kurulan Emek Platformu, kısa sürede dağılmıştı. Sendika bürokrasisi tarafından kurulan bu platformun işçi sınıfının önünü açamayacağı baştan belliydi.

Sonraki süreçte, tabanda oluşan rahatsızlıklar ve ilerici sendikaların çabaları sonucu, İstanbul Emek Platformu oluştu. Ardından onun bir benzeri İzmir’de oluşturuldu. Geline süreçte özelleştirme saldırılarının yoğunlaşması, %25’lik sadaka zamlar, sendikalarındaki dağıklık, gerek işçi sendikalarında, gerekse kamu emekçileri alanında düzenin saldırılarına karşı yeterli bir tepki örgütlenememesi, Adana’da da benzeri bir platform kurulmasını dayatır hale geldi. Son bir aydır bazı sendikalar, partiler ve derneklerin çalışmaları sonucu, bir platform taslağı oluşturuldu. İçerisinde sadece sendikaların bulunduğu bir platform yerine, daha geniş bir kesime ulaşmak amaçlanarak, oluşumun adı Adana Demokratik Muhalefet Platformu olarak belirlenmiş durumda.

Platformun ilk toplantısı, 25 Mart’ta, Adana İnşaat Mühendisleri Odası’nda, içinde sendika şubeleri, partiler, dernekler, meslek odaları ve sosyalist basının da bulunduğu 24 kurumun katılımıyla gerçekleştirildi. Öncelikle divan kurulu oluşturuldu. Daha sonra kurumlara gönderilen çağrı metni ve platformun amaç ve ilkelerine yönelik bir taslak okundu. Platformun niçin oluşması gerektiği tartışmasının ardından, yoğun tartışmalara konu olan iş ilişkisine dair gündeme geçildi.

Pir Sultan Abdal Derneği temsilcisi, daha önce Adana’da yaşanan olumsuz platform deneylerine dikkat çekti. Bu platformun 5 yıllık bir süreyi kapsayan ve bağlayıcılığı olan bir anayasasının olması gerektiğini belirtti. Tabanın insiyatifini sağlama doğrultusunda iki farklı görüş ortaya çıktı. Görüşlerden birisi, işyeri temsilcilerinin ve öncü işçilerin de toplantılara katılmasıydı. Diğer ise, bu durumun platformun işleyiş açısından güçlükler yaratacağı, aksatacağı yönündeydi. İşyeri temsilcilerinin sendika yönetiminden bağımsız hareket edemeyeceği, ettiği taktirde disiplin soruşturmalarına tabi tutulacağı söylendi.

Toplantıya katılan Çukurova Üniversitesi öğrencileri, özelleştirme vb. saldırıların sadece işçi sınıfı ve emekçilere yönelik bir saldırı olmadığını, aynı saldırılardan öğrencilerin de 15 kat arttırılması düşünülen har(a)çlarla, vakıflaştırılması düşünülen üniversitelerle, eğitimin paralı hale getirilmesiyle nasibini aldığını söylediler. Bu noktada ortak hareket edilmesi gerektiği, bu platforma öğrencilerin de dahil olması gerektiğini vurguladılar.

Toplantıda yaşanan bir diğer tartışma ise, platformun bir eylem takvimi çıkararak bir deklarasyon yayınlayıp yayınlamayacağıydı. Sosyalist basın, saldırıların hızlı geliştiği ve derhal bir eylem programı çıkarılması gerektiği, 1 Mayıs’ın yaklaştığı ve oyalanmaya vakit olmadığı görüşündeydi. Toplantıdan bu yönde bir sonuç çıkmadı. Ancak 5 Nisan’da tekrar toplantı yapılacağı, platforma son şeklinin o gün verileceği ve eylem takviminin de o gün oluşturulacağı kararlaştırıldı. Toplantıya KESK’in Eğitim-Sen, SES gibi büyük sendikalarının ve Adana’daki önemli işçi sendikalarının katılmaması dikkat çekti.

Adana/Kızıl Bayrak

Ankara Cebeci'deki faşist saldırı protesto edildi “Faşizme karşı omuz omuza!”

Sermaye devletinin IMF direktifleriyle önüne koyduğu özelleştirme saldırısı tüm pervasızlığıyla sürerken, '99 yılında iyice dibe vuran sınıf hareketi bu saldırılarla yavaş yavaş ivme kazanmaya başladı. İşçi ve emekçiler, birçok hak gaspını getirecek olan özelleştirmelere karşı, yerel de olsa eylemlilikler düzenleyerek tepkilerini ortaya koyuyorlar.

En son TÜPRAŞ'ın “halka arz” edilmesinin gündeme gelmesiyle, orada çalışan hiçbir işçinin hisse almaması kararı ve binlerce işçinin Kocaeli'nde “özelleştirmeye hayır!” şiarıyla alanlara çıkması, saldırının yanıtsız kalmadığının ve kalmayacağını bir ifadesiydi.

Sermaye devleti bir yandan işçi-emekçilere saldırırken bir yandan da işçi-emekçi çocuklarına okul kapılarını kapatarak saldırıyor. Üniversite öncesi yapılan sınavlar, üniversitelere ağırlıklı orta öğretim başarı puanına göre öğrenci alınması ve eğer şans eseri üniversiteye girebilmişse orada alınan har(a)ç paralarının 10-15 misli zamlarla ifade edilmesi vb. yollarla, sermaye devleti her koldan saldırıyor. Parası olmayan okuyamayacağı gibi tedavi de olamayacak!

Faşist sermaye iktidarının bu kapsamlı saldırılarına, şu günlerde faşist çetelerin de yeniden boy göstermeleri eklendi. 4 Nisan günü, faşist lider Türkeş'in ölüm yıldönümü nedeniyle bir grup silahlı sivil faşist, Cebeci Kampüsü'nde provokasyon yarattı. Bir süredir yemek boykotunda olan öğrencilere saldırdı. Bunun üzerine bahçede oturma eylemi yapan öğrenciler, bu kez okulun etrafında yığınak yapan devletin faşist kolluk güçlerinin saldırısıyla karşı karşıya kaldılar. Polis 56 öğrenciyi döverek gözaltına aldı.

Bu faşist saldırıyı protesto etmek amacıyla, Cebeci Kampüsü öğrencileri, Yüksel Caddesi'nde akşam bir basın açıklaması yaptılar. Basın açıklamasının en anlamlı yönü, Eğitim-Sen'li emekçilerin destek olmak amacıyla eyleme gelmiş olmalarıydı.

Yaklaşık 300 kişinin katıldığı basın açıklamasında, Cebeci'den bir öğrenci ve Eğitim-Sen adına Nazım Alkaya birer konuşma yaptılar. Cebeci Kampüsü adına konuşma yapan öğrenci, yapılan saldırıyı anlattı ve gözaltına alınan arkadaşlarının derhal serbest bırakılmaları talebini dile getirdi. Eğitim-Sen adına Alkaya da anlamlı bir konuşma yaparak; işçilerin, emekçilerin ve öğrencilerin birlikte mücadele etmesi gerektiğini vurguladı. Alkaya konuşmasını, “Biz emekçiler olarak, ‘Kurtuluş yok tek başına, ya hep beraber ya hiçbirimiz!’ diyor ve sizlerin bu haklı mücadelenize destek veriyoruz” diyerek bitirdi.

Basın açıklaması sırasında sık sık, “YÖK, polis, medya, bu abluka dağıtılacak!”, “Ferman devletin, üniversiteler bizimdir!”, “Faşizme karşı omuz omuza!”, “Faşizmi döktüğü kanda boğacağız!”, “Zafer direnen emekçinin olacak!”, “Baskılar bizi yıldıramaz!”, “YÖK kalkacak, polis gidecek, üniversiteler bizimle özgürleşecek!” sloganları atıldı. Yapılan konuşmaların ardından basın açıklaması bitirilerek kitle dağıldı.

Şu süreçte bir kıvılcım çakılmış durumda. Şimdi yapılması gereken bu kıvılcımı ateşlemektir. İşçiler, emekçiler ve öğrenciler birlikte, örgütlü, militan bir mücadele vererek bu saldırıların karşısında bir set oluşturmalarıdır.

**Kurtuluş yok tek başına,
Ya hep beraber ya hiçbirimiz!**

Eğitimde özelleştirme saldırısına karşı en geniş cepheyi örmeliyiz!

Eğitimde özelleştirme saldırısı, bir devrimci öğrenci muhalefetine boşluğundan yararlanarak, şu ana kadar almış olduğu mesafeyi bir anda katlamayı hedefliyor.

Ama artık bu kadar pervasızca ilerleyemeyecek. Çünkü biz yeniden biraraya geliyoruz. İstanbul özelinde henüz oluşma aşamasında olan platformun önüne koyduğu ilk hedef, eğitimde özelleştirmeye karşı en geniş cepheyi örmek ve politikalarını oluşturup eğitimde özelleştirme saldırısını göğüsleyebilmek. Platform girişimi yalnızca öğrencileri değil, daha geniş bir kesimi kapsamayı hedefliyor. Platform girişiminde, öğrenci aileleri, eğitimin tüm bileşenleri ve özelleştirmeye karşı mücadele eden kurum ve kuruluşlar da yeralıyor.

Bu girişimin sağlıklı olabilmesi için önden bazı hatırlatmalarda bulunmak istiyoruz. Öncelikle böyle bir platformun önüne koyduğu “en geniş cepheyi” örebilmesi için, bunun siyasetler platformu şeklinde sınırlanıp marjinalleşmesinin önüne geçmek gerekiyor. Bunun yolu ise, birim ayaklarının oluşturulmasından, örgütsüz olan ama özelleştirme saldırısından doğrudan etkilenen, eğitim hakkı gaspedilen oldukça geniş bir kesimin bu çalışmanın içine çekilmesinden, taban inisiyatifinin en etkin bir biçimde geliştirilebilmesinden geçiyor.

Diğer bir önemli nokta ise, geçmiş deneyimlerde olduğu gibi, platform toplantılarının kısır tartışmalarla tıkanmasının önüne geçmektir. Artık adeta gelenekselleşmiş isim tartışmaları yalnızca vakit kaybetmemize yolaçacaktır. Bunun için en genelde kullanılan ifadelerle temel mücadele eksenimizi ifade eden bir isimde herkes anlaşabilmelidir. Bir takım çevrelerin kendi terminolojisini dayatmak için tartışmaları uzatmalarına izin verilmemelidir.

Ve elbette oluşturulacak platform politikalarını bir an önce belirlemeli, eylemlerini organize etmeli ve başta 1 Mayıs olmak üzere, yükselmekte olan ve özellikle “özelleştirme”ye yönelen işçi-emekçi eylemlerine kendi pankart ve kortejiyle katılmalıdır. Böylece burjuvazinin karşısında emek cephesinin bir bileşeni olarak, mücadelesini, devrimin öncü gücü işçi sınıfıyla birleştirmenin olanağını yakalayacaktır.

Ekim Gençliği/İstanbul

Eğitimde özelleştirmeye karşı platform çağrısı

Bizler aşağıda imzası bulunan kurumlar olarak, eğitimin tüm sorunları ve okullardaki yansımalarına karşı bir platform oluşturmaya çalışıyoruz.

Eğitimde özelleştirme uygulamalarından etkilenen bütün kesimleri biraraya getirmeye çalıştığımız platform tartışma toplantısına katılımınızı bekliyoruz.

ÖES

Eğitim-Sen 6 No'lu Şube

İstanbul Üniversiteleri Öğrenci Koordinasyonu

İÜ Öğrenci Derneği

YTÜ Öğrenci Derneği

MÜ Öğrenci Derneği

İTÜ Öğrenci Derneği Girişimi

İDLB (İstanbul Demokratik Lise Birliği)

HADEP İstanbul İl Gençlik Komisyonu

Özgür Gençlik

Ekim Gençliği

Geçmiş dönemin 1 Mayıs dersleri güncelliğini koruyor...

Devrimcilerin birliği devrimci sınıf zemininde anlamlıdır

1 Mayıslar çıkarları birbirine temelden karşıt iki ayrı dünyanın, emek dünyası ile sermaye dünyasının karşı karşıya geldiği bir gündür. Ancak Türkiye işçi sınıfının tarihinde işçi ve emekçilerin kendi damgasını vurduğu 1 Mayıs kutlamalarının sayısı azdır. '77 1 Mayıs'ı işçi-emekçi damgasını taşıyan bir 1 Mayıs'ın en güzel örneği olmuştur. İşçi sınıfı kendi talepleri ve bayrakları ile Taksim alanını doldurmuş, sermaye devletinin buna yanıtı ise kanlı bir provokasyon olmuştur.

Sermaye sınıfı '80 sonrası süreçte de saldırgan ve provokatif tutumlarını yoğunlaştırdı. 1 Mayısları kana boyamaktan geri durmadı. 1 Mayıs'ı içi boş bir işçi bayramına çevirmek için yoğun bir çaba harcadı. İşçi sınıfının bağımsız devrimci potansiyelini ortaya çıkarabilecek devrimci bir önderlikten yoksunluk, sermayenin saldırılarının geri püskürtülememesinin zeminini oluşturdu. İşçi sınıfı sendika ağalarının denetimine ve sermayenin kapsamlı saldırılarına terk edildi.

Devrimcilerin sorumluluğu tam da bu noktada yatıyor. 1 Mayıslar'da devrimcilerin sorunu, küçük bir azınlığı sermayenin faşist polis barikatına karşı militan bir tarzda savaştırmak değil, emek ve sömürü dünyasını karşı karşıya getirebilmektir. Devrimci 1 Mayıs'ın gerçek anlamını ve içeriğine uygun bir biçimde kutlanabilmesi ancak bu koşullarda başarılabilir. Yoksa emekçi kitlelerden tümüyle yalıtık bir biçimde ve "öncü taktik" adına sergilenen çocukça tutumlarla değil.

Son yılların deneyimi

Son yıllarda gerçekleşen iki 1 Mayıs bu konuda bir hayli öğreticidir. Gazi Direnişi'nin yarattığı devrimci atmosfer, '96 1 Mayıs alanına da yansdı. Varoşlardaki devrimci hareketliliğin diğer emekçi kesimleri de etkilediği, devrimci kortejlerde işçi katılımının arttığı, sendika bürokratlarının yalnız bırakıldığı bir 1 Mayıs oldu '96 1 Mayıs'ı. İşçi sınıfı henüz bağımsız inisiyatifleriyle alanlara çıkamamış olsa da, kutlamalara devrimci bir hava egemen oldu.

Ancak bu görkemli gösterinin etkisi, devletin provokasyonları ve ardından yürüttüğü karşı propaganda ile kısa sürede kolayca boşa çıkartılabildi. Sermaye devleti devrimci bir 1 Mayıs'ın yaratacağı etkinin bilinciyle hareket etti ve boşa çıkarmak için her yol ve yöntemi kullandı. Devrimci grupların küçük-burjuva sınıfsal konumdan kaynaklanan çocukluk hastalıkları, devletin provokasyonlarını kolaylaştıran mücadele anlayışı ve tarzı, karşı-devrimci kampanyaların etkili olmasında çok önemli bir rol oynadı. Basında ve televizyonda "cam-çerçeve kırma", "laleleri koparma" vb. üzerinden günlerce süren bir karşı-devrimci propaganda sürdürüldü.

Kitleleri düzene karşı devrimci-militan duruşa sevk etmek yerine, kitlelerden kopuk dar kadro eylemlerine dayanan sorumsuzca çıkışlar, işçilerin ve emekçilerin sınıf kültürüne ve mücadele disiplinine aykırı davranışlar, sınıfı devrimci güçlerden uzaklaştırdı ve güvensizlik tohumlarının serpilmesine yolaçtı. Sermaye devleti '97 1 Mayıs'ında bundan en iyi bir biçimde yararlandı. 1 Mayıs'tan önce, günlerce '96 1 Mayıs'ının olumsuz görüntüleri eşliğinde sürdürülen karşı-devrimci propaganda, hem 1 Mayıs'ta devrimcileri dışlayıp yalıtmanın, hem de fiziki saldırının zeminini hazırlandı.

'97 1 Mayıs'ında bu koşullarda gündeme gelen devrimci güçbirliği, düzenin saldırılarını boşa çıkarmayı, devletin saldırıları karşısında devrimci bir duruşu sağlamayı hedefliyordu. Sermaye devletinin reformizmden sendikal ihanete kadar bütün silahlarını kullandığı bir evrede, bunun özel bir önemi vardı. Ancak devrimci güç birliğinin hiçbir gereği yerine getirilmedi. Emekçi sınıflarla bütünleşme çabası ortaya koymayan, kendiliğindenci, göstermelik, samimiyetsiz ve sorumsuz bir "birlik" pratiği ortaya çıktı.

Sınıf ve kitle hareketinin gelişimine hizmet eden bir eylem birliği

Sınıfın ve ezilen kesimlerin dışında gerçekleşen

bu tarz birlikler yalnızca sermayenin işine yaramaktadır. İşçi ve emekçiler devrimci politiklardan daha kolay yalıtılmakta, devrimciler daha kolay dışlanabilmektedir. Devrimci gruplar samimi davranıp, komünistlerin gösterdiği türden bir açıklıkla, devrimci güç birliği anlayışını sorgulamalıdır. İlkeli birliktelikler gerçekleştirilse ve bunun gerekleri yerine getirilse dahi, sınıfın dışında gerçekleşecek her girişim, niyetlerden bağımsız olarak, sermayenin ekmeğine yağ sürecektir. Devrimcilerin asıl sorunu

yıllardır sendikalara çöreklenmiş hain sendika bürokratlarının ve reformistlerin işçi sınıfı ve emekçi kitleler üzerindeki denetimini kırabilmek ve devletin saldırılarını kitlesel bir karşı koyuşla boşa çıkartabilmektir. Bunun da yolu işçi-emekçi tabanında devrimci politikaların etkin kılınmasından, onların bağımsız devrimci inisiyatifinin açığa çıkarılmasından, buna uygun örgütlülüklerin yaratılmasından geçmektedir. Güçbirliği ancak bu zeminde, sınıf-emekçi kitleler içinde gerçek anlamını bulabilir.

Sınıf hareketinin geriliğine, halihazırda sendikal çerçeveyi aşamamış olmasına rağmen, bugün bunun olanakları düne göre daha fazladır. Sermayenin topyekûn saldırılarına karşı yıllardır alttan alta biriken tepki ve hoşnutsuzluk değişik biçimlerde dışa vurmaktadır. Enerji işkolundaki işçilerin özelleştirmeye karşı ortaya koyduğu eylemler, mevzi direnişler, sendikal ihanete karşı gelişen tepkiler, sınıfın mücadele dinamiklerini açığa çıkarabilmenin koşullarının olgunlaşmakta olduğunun göstergeleridir. Tüm sorun bunun nasıl açığa çıkarılacağına yatıyor. İşçi sınıfı açısından son derece büyük bir anlamı ve önemi olan 1 Mayıs gibi bir günde, "devrimci birlik" adına oluşturulacak dar grup etkinlikleriyle bunun başarılamayacağı ise yeterince açıktır.

Devrimci 1 Mayıs için devrimci işçi platformlarını örgütleyelim!

Komünistler işçilerle birlikte 1 Mayıs alanında olacaklardır. İşçi-emekçi tabanı üzerinde yükselmeyen, onun bağımsız inisiyatifini açığa çıkarmayı hedeflemeyen, işçi-emekçi kitleleri reformistlerin ve sendika ağalarının denetimine terk eden her türlü birlik anlayışından ve girişiminden uzak duracaklardır. Hedeflenen devrimci 1 Mayıs, bir grup devrimcinin kitlelerden kopuk birlikte-militan duruşu ile değil, sermayenin saldırılarına, sendika bürokrasisinin ihanetine ve reformizme karşı, sınıfın öne çıkan/çıkarabilecek olan kesimlerini daha etkin kılarak, onların geriden gelenleri etkilemesi ve harekete geçirmesi sağlanarak mümkün olacaktır. Komünistler, bulundukları tüm alanlarda, bu amaç doğrultusunda **1 Mayıs İçin İşçi İnişiyatifleri/Komiteleri**, bağımsız **İşçi-Emekçi Platformları** oluşturma çabası içindedirler. Gerçek anlamına ve işlevine uygun bir devrimci güçbirliği ancak bu zeminde mümkündür. Alanda devrimci politikaların hakim kılınması, sermayenin saldırılarının boşa çıkarılabilmesi de ancak böyle başarılabilir.

Bu perspektif dışında gerçekleşecek bir devrimci güçbirliği ve 1 Mayıs pratiği, işçi sınıfı ve emekçi kitlelere politik olarak hiçbir şey kazandıramayacak, yalnızca devrimci müdahale olanağını ortadan kaldıracaktır. Bizim için aslolan, sınıfın ve emekçi kitlelerin devrimci ihtiyaçlarıdır. Birlik bu ihtiyaçları karşılayabildiği ölçüde bir anlam taşır.

Devrimci 1 Mayıs için ileri!

(Kızıl Bayrak, sayı: 52, 25 Nisan '98)

Geçmiş dönemin 1 Mayıs dersleri güncelliğini koruyor...

1 Mayıs'ta devrimci işçi platformları

(Parça)

Geçmiş 1 Mayıs'ların dersleri

'80 sonrasında 12 Eylül dönemi boyunca yasaklanan 1 Mayıslar, '87 ve '88 yıllarında ise salonlara kapatıldı. Toplumsal muhalefetin yeniden gelişmesiyle birlikte alanlara taşınmaya başlandı. Kitleseleylemlerden öcü gibi korkan sendika bürokrasisine karşı 1 Mayıslar sokağa taşınınca, bu kez eylemin içini boşaltmak için bizzat bu bürokratlar tarafından mitingler düzenlenmeye başlandı. Sendika bürokrasisinin 1 Mayıs'ın içini boşaltma çabaları, '94'de semt eksensli emekçi kitle hareketinin yükselmesiyle kırılmaya başladı.

'95 ve '96 1 Mayıs mitingleri, kent varoşlarından emekçi kitlelerin devrimci hareketin saflarında alanlara gelmesiyle yepyeni bir havaya büründü. '95 ve '96 1 Mayıs'ları devrimci 1 Mayıslar olarak ülkemizin mücadele tarihine yazıldı. Ancak bu mitinglere ağırlığını koyan işçi sınıfı değil, semtlerden yükselen emekçi hareketliliği oldu. Gazi ile başlayan bu süreç, '96 1 Mayıs'ı sonrasındaki yoğun ve sistemli devlet terörü ile kırıldı. Küçük-burjuva devrimci akımların, '95 ve '96 1 Mayıs'larında da kendini gösteren, ancak bu eylemler devrimci birer kitle eylemi olduğu ölçüde öne çıkmayan zaafırları, semt hareketinin geriye çekilmesiyle birlikte daha belirgin biçimde kendini göstermeye başladı. Devrimci gruplar 1 Mayıs'ı fiilen bir grup devrimcinin devletle düellosu biçimine indirgediler. Bu zayıflama devlet tarafından sistemli bir biçimde kullanıldı. Bir grup "terörist" propagandası üzerinden çizilmeye çalışılan tablo, medyanın çirkin tarzıyla kitlelere yansıtıldı. Böylece bir taraftan devrimciler kitle dışı gösterilirken, bir taraftan da geri bilinçli kitleler devrimci gruplardan yalıtılmaya çalışıldı.

Devrimci kitle hareketi bir geri çekilme yaşarken, aynı dönemde reformizm de güç kazanmaya başladı. Önceki yıllarda yarattığı birikim, '97 ve '98'de devletin onu kollama doğrultusundaki özel tercihi ve küçük-burjuva devrimci akımların zaafırlarının etkisiyle, reformizm belli bir güçlenme yaşadı. Bu güçlenme 1 Mayıs alanlarına da yansdı. Bu elbette, sendika bürokrasisinin işçi ve emekçi kitleleri denetleme imkanlarının genişlemesi, düzenin kitleleler üzerinde daha rahat hakimiyet kurabilmesi anlamına geliyordu.

Komünistler '98 1 Mayıs'ı öncesi süreçte kapsamlı bir ön hazırlık çalışması gerçekleştirdiler. Bu, her şeyden önce, devrimci politikaları sınıfın geniş kesiminin gündemine sokabilmek ve işçi sınıfının devrimci kimliğini alanlara akıtabilmekle mümkündü. Komünistler bu perspektifle 1 Mayıs öncesinde oluşturulan "**Devrimci 1 Mayıs İçin İşçi Platformları**" üzerinden anlamlı bir politik faaliyet yürüttüler. 1 Mayıs'ta işçi-emekçi kortejleri içinde yürüdüler ve politikalarını sınıfın geniş kesimlerine taşıdılar. Sendika bürokratlarıyla ve reformistlerle her adımda karşı karşıya geldiler. Emekçi kitleleri

zehirleyen bu kesimlere karşı en etkin mücadelenin ancak emekçi kitlelerin içinde yer alarak, onları bu kesimlerin denetimine terketmeyecek verilebileceğini '98 1 Mayıs'ı bir kez daha tüm açıklığı ile gösterdi.

Sendika bürokrasisi ve taban inisiyatifi

Sendika bürokrasisi sınıf hareketinin toplamını olduğu gibi, 1 Mayıs'ları da kötürüm etmek doğrultusunda bilinçli bir çaba içinde. Bu hain rol, 1 Mayıs'ın politik içeriğini boşaltma, devrimci militan kimliğini yoketme ve taban inisiyatifini dağıtma şeklinde özetlenebilir.

1 Mayıs'ın nasıl bir politik içerik taşıdığı yeterince açık. Sendika bürokrasisinin buradaki rolü, sınıfın taleplerini en dar bir çerçevede tutma, sendikalı işçilerin fabrika ya da işkoluna ilişkin sorunlarını daraltma biçiminde olmaktadır. Toplumsal sorunların kendini dayattığı durumlarda ise, burjuva-liberal, en fazla sosyal-reformist bir ele alış tarzı getirilmektedir. Bu ise düzene karşı yönelen öfkenin tekrar düzen sınırlarına çekilmesi anlamına gelmektedir. Sınıfın yaşadığı yıkımın nedeni olan empeyalist kurumlara ve onun iç dayanaklarına (IMF, NATO, CIA, MGK, MIT, Ordu, düzen partileri, parlamento, başta DGM olmak üzere yargı kurumları vb.) bilinçli bir şekilde saldırılmamakta, bunların uygulamaları (sözleşmelere yapılan saldırılar, sendikacıların gözaltına alınması, tutuklanması, toplumsal muhalefete saldırılar, işkenceler, kaybetmeler, cezaevlerindeki uygulamalar vb.) öne çıkarılmamaktadır. İşçi ve emekçi kitleler, SSK'nın tasfiyesi, mezarda emeklilik, özelleştirmeler vb.'ne karşı mücadeleye yöneltilmek bir yana, oyalanmaya çalışılmaktadır.

1 Mayıslar, Türkiye devrimci hareketinde ve sınıf hareketinde militan devrimci duruşun sergilendiği günler olarak özel bir yere ve öneme sahiptir. DİSK'in İstanbul'da düzenlediği '77 1 Mayıs'ında 37 emekçi, '89'da bir, '96'da ise üç devrimci devletin provokasyonu ve polis kurşunlarıyla şehit düşmüştür. Her 1 Mayıs bu ülkede devlet saldırılarıyla karşılanmıştır. 1 Mayıs öncesinde devrimci potansiyelin olduğu semtlere, kitle örgütlerine, devrimci basın ve kurumlara karşı sistematik bir terör uygulanmıştır. Bu saldırılarla, sınıf içindeki devrimci öncü kesimlere gözdağı verilmek istenmekte, geri kesimler ise korkutulup yıldırılmaya çalışılmaktadır. Devletin amacı devrimci 1 Mayıs'ı engelleyip onu bir kez daha bir tür "bahar bayramı"na dönüştürmektir. Devletin bir

ayağı olan hain sendika bürokrasisi de bu çerçevede üzerine düşen rolü fazlasıyla yerine getirmektedir. Sendika bürokrasisi tarafından devrimci öncü işçiler, devrimci hareketler, devrimci basın tecrit edilmeye çalışılır. Reformizme, reformist parti ve kurumlara ise kanallar açılır.

Sendika bürokrasinin yukardaki iki başlıkla uyumlu bir diğer politikası ise, taban inisiyatifini ezip dağıtmaktır. Sendikalarda yaratılan bürokrasi ile zaten sendikal demokrasi tümüyle ayak altına alınmıştır. Temsilciler seçimle getirilmez, sendika yöneticileri sendikanın bütün maddi olanaklarını kişisel ihtiyaçlarını ve egemenliklerini sürdürürebilmek için kullanırlar. Sendika seçimlerinde bile binbir ayak oyunu oynanır. Aynı zamanda tabanda gelişebilecek bir inisiyatifin önlenmesi için de bütün önlemler önden alınır. Bir miktar ileri çıkan işçiler içerisinde ilerici, devrimci, hatta sendika yönetimlerine muhalif olanlar, işverenlerle kurulmuş olan "uyumlu" ilişkilerden yararlanılarak işten atılır.

1 Mayıs gibi dönemlerde ise, tabanda gelişen işçi inisiyatiflerine karşı önlem almak daha da önemli hale gelir. Bunu engellemek için de kimi yerlerde göstermelik fabrika içi bildiriler okumak, kimi yerlerde sendikanın işine gelen işçileri seçip işverenden izinli olarak mitinge götürmek vb. yöntemler kullanılır.

"Devrimci 1 Mayıs İçin İşçi Platformları"

Sendika bürokrasisinin politik devrimci sınıf kimliği üzerinde yarattığı baskı ve tahribatı aşmanın yolu ise, taban inisiyatifini güçlendirmekten geçmektedir. Komünistlerin sınıf çalışmasında ısrarla vurguladıkları işyeri komiteleri, toplu sözleşme komiteleri, grev komiteleri, direniş komiteleri gibi taban örgütlülüklerinin anlamı ve önemi de burada yatmaktadır.

Tabandaki işçi potansiyeli sendika bürokrasisinin karşısında, sınıf çıkarlarının yanında. Ancak bunun çoğu kez yetmediğini

pratikler yeterince göstermiştir. En azından iki ayrı sınıfın varlığını ve bu iki sınıfın çıkarlarının birbirine karşıt olduğunu bilmek, bir başka deyişle asgari oranda sınıf kimliğine sahip çıkmak gerekmektedir. Bunun olmadığı koşullarda, işverenin ya da sendika bürokrasisinin ayak oyunları, bilinçsiz işçinin kafasını kolayca karıştırıp kendilerine çekmeleriyle sonuçlanabilmektedir.

Komünistlerin '98 1 Mayıs'ından önce oluşturdukları **"Devrimci 1 Mayıs İçin İşçi Platformları"** bu bilinçle atılmış önemli bir adımdı. Önümüzdeki 1 Mayıs öncesi de aynı politikayla taban inisiyatifleri geliştirecek araçlar yaratmak görevi bulunmaktadır.

(...)

1 Mayıs öncesinde oluşturulacak emperyalizme ve işbirlikçi burjuvaziye karşı "Devrimci 1 Mayıs İçin İşçi Platformları" en çok işçi ve emekçiyi biraraya getirmeyi hedeflemelidir. Komünistler sadece toplantı mekanlarına işçileri getirip konuşurmaya değil, fabrikalarında da bu platformun propagandasını yapmalarını sağlamalı, bunu örgütlemelidirler. Böyle bir çalışmanın en iyi araçlarından biri, örneğin bu platformlar adına özel sayı, bildiri, broşür gibi materyaller hazırlayıp, böylece platforma katılan işçi ve emekçileri çalışmamızın aktif bir katılımcısı haline getirmektedir.

'98 1 Mayıs'ından önce oluşturulan platformların en önemli eksikliği, aşağı doğru ayaklarının kurulmamış olması idi. Halbuki bu platformların asıl yaşam alanı, asıl çalışma ve etki alanı fabrika, işletme birimleridir. Buralarda yeterli çalışma yapılmaması, aynı zamanda katılan/katılacak öncü işçileri de zayıflatan bir etkene dönüşür. Platformlar adına hazırlanacak materyaller sadece kendi dar çevremiz, çeperimiz üzerinden değil, ilişkide olduğumuz işyeri temsilcileri, ilerici sendikacılar, öncü işçiler vb. üzerinden dağıtılacak, kullanılacak şekilde tasarlanmalıdır. Önemli olan politikalarımızın sınıfın en geniş kesimlerine ulaştırılmasıdır. Bu noktada kullanılacak araçların biçiminde, imzasında vb. her türlü esneklik gösterilebilmelidir. (...)

Toplumsal muhalefetin diğer kesimleri

İşçi sınıfının 1 Mayıs'a hazırlanması çerçevesinde belirlenen esnek platformlar yaratma ve işçi emekçi kurtuluşlarıyla birlikte 1 Mayıs'a katılım, toplumsal muhalefetin işçi sınıfı dışındaki kesimleri için de kendi örgütlülüklerine uyarlanarak hayata geçirilmelidir. Öğrenci gençlik, kamu çalışanları gibi kesimler için çalışma yapılan yerin özelliklerine uygun politikalar belirlenmelidir. Örneğin birkaç okulu kapsayan bir lise çalışmasının olduğu yerlerde, duruma göre bu ilişkiler, emperyalizme ve işbirlikçi burjuvaziye karşı "Devrimci 1 Mayıs İçin Liseliler Platformu" şeklinde bağımsız katılabilirler gibi, eğitim ya da okullardaki çalışanların örgütlendikleri Genel-İş gibi bir sendikayla birlikte katılmayı da tercih edebilirler. Bu tür durumlarda somut durumlar değerlendirilerek, ana amaca uygun düşecek bir tutum geliştirilebilir.

1 Mayıs burjuvazi ile proleterya arasında bir kavga günüdür. Burjuvaziye karşı işçi sınıfının tarihsel kavgasında komünistlerin görevi işçi sınıfının bu kavgaya atılmasını sağlamak ve onu yönlendirmektir. Bu çerçevede komünistlerin politikası net ve açıktır. Öncü işçi ve emekçilerin yapması gereken, bu politika etrafında birleşmek, komünist işçi partisinin kızıl bayrağı etrafında kenetlenmektir.

(Kızıl Bayrak, sayı: 53, 17 Nisan '99)

ESK'dan sonra "sivil inisiyatif"... Sendika ağaları ihaneti derinleştiriyor!

Sendika ağalarının, sınıf hareketinin gelişimini engellemek, onlara rağmen geliştiğinde ise önünü kesmek için oynadıkları uğursuz rol bilinmektedir. Sermayeye hizmet etmek için adeta birbiriyle yarışan bu sınıf hainleri: Kendini tahkim eden Susurluk devletinin ihtiyaçları doğrultusunda kurulan "Ekonomik Sosyal Konsey" in bileşenleri olmuşlar ve işçi sınıfına dönük saldırıların (ki ESK'nın asıl misyonu budur) altına imza atmışlardır.

ESK çatısı altında işçi sınıfına yapılan saldırılar yetmemiş olmalı ki, Aralık '99'da, bu sefer ESK'nın "sivil" bileşenleri olarak bir araya gelen sermaye kesiminden TİSK, TOBB, TZOB ve TESK, işçi sendikaları olarak Türk-İş, Hak-İş, DİSK "sivil inisiyatif" i oluşturmuşlardır. İkinci toplantıya katılmayan DİSK, bir açıklama yaparak inisiyatiften ayrıldı. Açıklamada sendikaların iğdiş edilmesini kabul etmeyeceklerini iddia etmelerine rağmen, sendikaların işveren örgütleriyle diyalog içinde olmak istediğini eklemeyi de ihmal etmemişlerdir.

"Sivil toplum örgütleri" (NGO) ya da "sivil inisiyatif" gibi oluşumlar; sisteme belli düzeyde muhalefet eden demokratik kitle örgütlerine karşı, bizzat emperyalizm ve sermaye tarafından bir alternatif olarak gündeme getirilmiş, ya da bu doğrultuda koltuklanmışlardır. Bu türden besleme düzen örgütleri önce kapitalist emperyalist ülkelerde gündeme gelmiş, oradan da tüm dünyaya yayılan bir moda halini almıştır.

Söz konusu NGO'ların yürüttükleri faaliyetler, burjuva devletlerin politikaları paralelinde giden faaliyetlerdir. Küçük bir azınlık dışında bu örgütler, sınıf ayrımını silen, sınıf savaşının üstünü örten, örtemediği yerde ise, çözümünü düzen sınırları içinde arayan bir perspektife sahiptir.

Bu bağlamda kendini "sivil toplum örgütü" sayan Türkiye'deki sermaye örgütleri de, sendika ağalarını yanlarına alarak "sivil" bir oluşum kurmuşlardır. Bu inisiyatif, sermaye hükümetinin icraatlarını izleyecek ve buna bağlı olarak destek, öneri, eleştiri vb. sunacaktır. Böylece işçi sınıfı ve bütün emekçi kesimlere dönük saldırılarda bu inisiyatif, aktif bir rol oynayacaktır.

Sınıflar arası uçurumun gittikçe derinleştiği, gelir dağılımının sürekli olarak sermaye lehine, işçi sınıfı aleyhine bozulduğu kapitalist bir düzende, ne sınıf farklılığının, ne de sınıf savaşının üstünü örtmek elbette mümkün değildir. Ancak sınıf savaşına karşı çıkan ve çözümünü sermayeyle uzlaşmada arayanlar sendikacı olunca, olayın boyutu da değişmektedir. İşçi sınıfı, kan can bedeli bir mücadeleyle, sermayeden sendika hakkını söke söke almıştır.

Dolayısıyla sendikalar, işçi sınıfının çıkarlarını korumak ve geliştirmek zorundadırlar. Ancak sendikalara çöreklenen ağalar, yıllardır bunun tam tersini yapmaktadırlar. Son dönemde egemen sınıflara daha iyi hizmet etmek için olsa gerek, ortak kurumlaşmalara gitmeye başladılar. Önce ESK'da bir araya geldiler, 2000'li yıllarla beraber daha üst boyutlara taşınan ihanet, sivil inisiyatifle yeni bir boyut kazanmış oldu. Ancak yaklaşan sınıf hareketinin bu hainleri silip süpürme potansiyelini içinde taşıması ihtimal dışı değildir.

Sermaye düzeni tarihinin en kapsamlı saldırısını yaşama geçirme sürecine gireli aylar oldu. Bu saldırı ekonomik, demokratik, sosyal, siyasal vb. hayatın her alanını kapsamaktadır. Saldırının önemli hedeflerinden biri de sendikalar ve sendikacı işçilerdir. Özellikle taşeronlaştırma ve özelleştirme saldırıları direkmen sendikaları vuruyor. Zaten çok az olan sendikacı işçi sayısı sıfıra indirilmek istenmektedir.

Hal böyleyken ve sınıf içten içe kaynarken, bir kısım sendikalar, (sermayeyle ilerleyen "samimiyetin" etkisiyle olsa gerek), patron örgütleriyle toplantılar yapıyor, ortak açıklamalara imza atıyor ve tabanın sesine kulaklarını tıkayabiliyor. Bunun son ve çarpıcı örneği: Türk Metal-İş ve Birleşik Metal-İş'in ayrı ayrı MESS'le (Metal Sanayicileri Sendikası) ortak açıklamalar yapmalarıdır. Dahası, bu ortak açıklamalarda; sermaye hükümetinin "enflasyonla mücadele" programının destekleneceği ve bunun gereklerini her iki tarafında yerine getireceği vurgulanmaktadır. Bunun anlamı ise, metal işkolunda yaklaşan TİS'lerin sendika ağaları tarafından satılmak isteneceğidir. Şanlı mücadele geleneğine sahip olan metal işçileri bu hainlere derslerini vermelidir.

Sermaye düzeninin emeğin kazanımlarına karşı, adeta haçlı seferi yürüttüğü bir dönemden geçiyoruz. Buna rağmen ESK'cılar, sivil inisiyatifçiler bu hükümete destek, öneri ya da eleştiri sunmakta "özgürdürler". Ama aynı zamanda işçi sınıfı da bu hainleri, sermaye sınıfıyla beraber tarihin çöplüğüne atmakta özgürdür.

Dönem, her türden sınıf uzlaşmacılığını mahkum etme dönemidir. Bunun için sınıfın öncüleri ve sınıf devrimcileri işe dört elle sarılmak zorundadırlar. Taban inisiyatifini açığa çıkartan, meşru, militan bir mücadele hattı izleyen komiteler kurulmadan bu saldırıyı püskürtmek mümkün olmayacaktır...

İktidar perspektifli militan sınıf savaşından başka bir yol yoktur!

M. Dağlı

Dr. Ahmet Tellioglu'ndan**Sağlık ve Sosyal Hizmet Emekçileri Sendikası İstanbul Anadolu Yakası Şubesi'ne mektup...****“Ya direnerek kazanacağız ya da kabullenerek kaybedeceğiz”**

“Ben kendi kaderini emekçilerin sınıfsız, sömürsüz, bağımsız bir ülke ve sınırların olmadığı barış dolu bir dünya davası ile birleştirmeye çalışan bir sağlık emekçisi, bir hekimim.”

Bir süre aranızda olamayacağım. Sendikamızın kurucularından eski Genel Merkez yöneticimiz Nazife Kaya ile birlikte tutuklanarak cezaevine konuldum. Şimdi Nazife ile birlikte Ümraniye’de devrimci dostlarımızın arasındayız. Cezaevinde ne kadar kalacağımı bilemiyorum. Fakat burada büyük bir sıcaklık ve dostlukla karşılandığımı bilmenizi isterim. Tümünüze buradaki güzel insanlarımızın, devrimci dostlarımızın sıcak selamlarını yolluyorum.

Hukuk ve demokrasi adına ülkemizde sergilenen orta oyununu hepiniz biliyorsunuz. Şunu söylemeliyim; bildiklerinizin tamamı doğru, hiç kuşkuyla kapılmayın.

Bu orta oyununun bildik sahneleri bu kez de benim ve Nazife’nin üzerinde sahneleniyor. Düzmece kanıtlara ve orijinal hiçbir yanı olmayan bir polis senaryosuna dayanılarak tutuklandık.

Tutuklanmam vesilesiyle ülkemizdeki güncel hukuk tartışmalarına bir öneriyle katkıda bulunmak isterim: Hukuk fakültelerimizin tamamı bir an önce kapatılmalıdır. Çünkü düzmece polis fezlekeleriyle yargılama yapmak için hukuk tahsil etmeye gerek yok. Ve ülkemizde fazlasıyla polis akademisi, fazlasıyla polis koleji var. Kamu yararını uluslararası tahkim kurullarına, akçeli işlerin hukukunu mafyaya, savunma hakkını jandarmanın insafına (cezaevleri için yürürlüğe konulan 4’lü protokol’ün anlamı budur) bırakan, düzmece polis fezlekeleriyle yargılama yapılan bir düzende, hukuk fakültelerine gereksinim kalmamış demektir. İşte kokuşmuş bir sermaye düzeninin hukuk bilimine katkısı budur. Önerim

fiiliyatta resmiyet kazandırmaktan ibarettir. Hukuk profesörü Adalet Bakanı’mızın bundan büyük onur duyacağından kuşku yok.

Tutuklamanın biçimsel yönü bu. İçeriğini de yine en iyi sizler biliyorsunuz. Ben kendi kaderini emekçilerin sınıfsız, sömürsüz, bağımsız bir ülke ve sınırların olmadığı barış dolu bir dünya davası ile birleştirmeye çalışan bir sağlık emekçisi, bir hekimim. Bugüne değin birlikte yürüttüğümüz mücadelemize bu temelde katkıda bulunmaya çalıştım. Mücadelemizin salt kendi ekonomik-demokratik taleplerimizle sınırlanmaması gerektiğine, toplumun ezilen, horlanan tüm kesimlerinin taleplerine duyarlı olmamızın gerekliliğine inanıyorum. En önemlisi “sermayenin değil, emeğin yönettiği bir ülke ve dünya” hedefimizi sürekli canlı tutmamız gerekiyor. Devrimciyim ve bu düzenden hiçbir liyakat nişanı beklemiyorum.

Bu kokuşmuş sermaye düzeninin sömürüye karşı mücadele eden emekçilere, ulusal baskıya karşı özgürlük taleplerini yükselten Kürtlere, cinsel baskı ve ayrımcılığa hayır diyen kadınlara ve hatta nükleer santrallere hayır diyen çevrecilere nasıl bir kin ve öfke beslediğini biliyorum. Öğretmen istiyoruz diyen çocukları dahi yargıladılar. Sahte sendika yasasına hayır dediğimiz için bize kimyasal savaş açtılar. Dolayısıyla bu tutuklamalarda da şaşırılacak bir taraf yok.

Şaşırmaya şaşırmıyoruz da, böyle deyip geçemeyiz kuşkusuz. Sermayenin yeniden yapılandırma saldırıları sürüyor. Şimdi de önümüzde kapsamlı bir özelleştirme saldırısı ile sahte sendika yasası var. Bu tutuklamalar da göstermektedir ki, sermaye sömürüyü derinleştirme programına hız verdikçe, polis komplolarını, tutuklamaları, mahkumiyetleri daha fazla devreye sokacaktır. Bu

noktada önemli olan bu tür polisiye saldırıların saflarımızda yılgınlık ya da tedirginliğe yol açmasına izin vermemek, mücadele değerlerimizi daha sıkı sahiplenmektir. Yılgınlığa düşmek ya da tedirgin olmak bir yana, tümünüzün mücadele azim ve kararlılığınızın artacağından, safları daha bir sıkılaştıracağınızdan eminim. Benim yargılanmamın mücadelemizin haklılığının, bize yönelik bu türden komploların daha da berraklaşacağı bir platform olacağından hiç kuşku duymuyorum. Saflarımıza bu haklılık ve güveni taşımanızı özel olarak istiyorum. Sendikamızın kurucularından ve eski Genel Merkez yöneticimiz olarak Nazife’nin de bu haklılık ve güven içinde yer aldığını bilmenizi istiyorum.

Henüz çok zaman geçmemiş olsa da, bir parça cezaevinden ve cezaevi yaşantısından da söz etmek isterim. Buradaki devrimci dostlarımızdan, güzel insanlarımızdan pek çok dostluk, pek çok sıcaklık ve pek çok güzellik görüyorum. Kimi sorunlara rağmen ortama devrimci dayanışma hakim. Devletin cezaevlerini ve buradaki devrimcileri neden hedef tahtasına koyduğunu daha iyi anlıyorum. Burası duvarlara, parmaklıklara ve tüm insanlık dışı baskılara rağmen emekçilerin devrim davasına inancını hiç yitirmemiş insanlarla dolu. Burada insanın devrim davasına, bu davanın sarsılmazlığına ve güzelliğine olan inancı artıyor. Öyleyse gelsin F tipi hücreler, gelsin katliamlar, gelsin 4’lü protokoller. Buradaki devrimcilerde yeterli kararlılık ve irade var. Zaten gerisi de tüm emekçilerin sorumluluğunda. Bunlar zaten bildiğiniz şeyler. Ben de tekrarlamış olayım.

Görünen o ki, bizler alttan aldıkça sermaye daha bir pervasızlaşıyor. 10 yıllık mücadele birikimimiz ve mücadele geleneğimiz bize öne çıkma sorumluluğu yüklüyor. Emek cephesinin diri güçleri olarak öne çıkmalı ve tüm emekçilere özgüçlerinden başka bir şeye güvenmemeleri gerektiğini göstermeliyiz. Bu sayede mücadele içindeki örnek konumumuza dönebilir, kendi fiili-meşru mücadele anlayışımızın ve özgüvenimizin tüm emekçi saflarına yaygınlaşmasını sağlayabiliriz. Özelleştirmeler ve sahte sendika yasası hem böylesi bir öne çıkışı dayatıyor, hem de bunun fırsatını sunuyor. Mücadele birliklerinin masa başlarında değil, mücadele alanlarında kurulduğunu bilmiyor muyuz? Kamu emekçilerini yeni 11 Aralık’lar, yeni 4 Mart’lar bekliyor. Başka da bir yol gözükmüyor. Ya direnerek kazanacağız ya da kabullenerek kaybedeceğiz.

Ben bugüne değin kamu emekçilerinin mücadelesi içinde yer almış olmanın gururunu taşıyor ve tüm sınıf kardeşlerimizin mücadelesine olan inancımı yinelemek istiyorum. Ve ekliyorum: Güzel ülkemizin güzel insanlarına sefalet, pislik, ikiyüzlülük ve bencilliğin dayatıldığı böylesi bir dönemde devrimci olma çabasını en büyük onur sayıyor, devrimciler arasındaki dayanışma ve sevgiye büyük değer veriyorum.

Tümünüzü, tüm mücadele arkadaşlarımı, mücadelemizin tüm dostlarını ve tabii ki tüm işçi kardeşlerimi, en derin sevgilerimle kucaklıyorum.

Dr. Ahmet Tellioglu
Ümraniye Cezaevi/30 Mart 2000

(Bu mesaj 4 Mart günü Kartal Demokrasi Platformu’nun Dr. Tellioglu’nun tutuklanmasına ilişkin protesto basın toplantısında okundu. Aynı içerikli metnin SES Aksaray ve SES Şişli şubelerine de gönderildiği bildirildi.)

Kartal Demokrasi Platformu’nun basın açıklaması:**Düzmece gerekçelerle tutuklanan Dr. Ahmet Tellioglu serbest bırakılmalıdır!**

Kartal Demokrasi Platformu’nu oluşturan kurumlar olarak; platformumuzun etkili bir kurumu olan Sağlık ve Sosyal Hizmet Emekçileri Sendikası (SES) üyesi Dr. Ahmet Tellioglu’nun evinden gözaltına alınıp düzmece gerekçelerle tutuklanmasını protesto ediyoruz.

Çökertilmeye çalışılan SSK gibi bir kurumda kötü ve zor koşullara rağmen sağlık hizmeti vermeye çalışan, sağlık çalışanlarının düşük ücretle yoğun iş yükü altında çalıştırıldıkları bir ortamda grevli toplu sözleşmeli sendikal hak mücadelesine omuz veren Dr. Ahmet Tellioglu’na yönelen bu saldırının altında yatan zihniyeti çok iyi tanıyoruz.

Ne yazık ki; ülkemizde sendikal mücadele yürütmek, emekçiden yana olmak, demokrasi talep etmek, sağlık çalışanlarının ve hastaların haklarını savunmak suçlu olmak için, gözaltına alınıp cezaevine konulmak için yeterli sebep oluşturabilmektedir.

Bugün Dr. Ahmet Tellioglu’nun şahsında, Kartal’da demokrasi ve sendikal hak mücadelesi yürütenlerin baskı altına alınıp sindirilmeye çalışıldığını; eğer sessiz kalsak aynı saldırıların yarın

başka üye ve yöneticilerimize yöneleceğini de çok iyi biliyoruz.

Tüm bu baskı ve sindirme girişimlerine karşı Kartal Demokrasi Platformu olarak;

Demokrasi, insan hakları, sendikal hak ve özgürlükler mücadelemizde üyelerimiz ve yöneticilerimize yapılan her türlü saldırının karşısında olacağımızı;

Bu gözaltı ve tutuklama girişimlerinin olağan hale getirilmesini engelleyeceğimizi basına ve kamuoyuna duyuruyor, Dr. Ahmet Tellioglu’nun serbest bırakılmasını istiyoruz.

Kartal Demokrasi Platformu

(Eğitim-Sen İst. 5 No’lu Şube, Emekli-Sen 4 No’lu Şube, SES Anadolu Yakası, Limter-İş Genel Merkezi, Birleşik Metal-İş Anadolu Yakası, Lastik-İş, Petrol-İş Anadolu Yakası, Deri-İş Tuzla Şubesi, Kızıl Bayrak Kartal Tems., EMEP Kartal İlçe Örgütü, HADEP Kartal İlçe Örgütü, ÖDP Kartal İlçe Örgütü, SIP Maltepe İlçe Örgütü, Kartal Halkevi, Ahnterimiz Kartal Tems., Atılım Kartal Tems., Halkın Günlüğü Kartal Tems., Kaldıraç Gazetesi)

Devrimci KESK için ileri!

KESK kendini yeniden yapılandırmak için bir kampanya başlattı. Bu kampanyanın bir ayağını da kamu emekçilerinin yoğun olduğu 14 ilde yapılacak toplantılar oluşturuyor.

KESK, bu kampanya çerçevesinde, 2 Nisan Pazar günü Kayseri’de toplantı düzenledi. Toplantıya KESK Genel Merkezi’nden Tüm Sosyal-Sen Başkanı, Tüm Bel-Sen Genel Mali Sekreteri, Tüm Yargı-Sen Başkanı katıldı. Toplantıya yaklaşık 120 kişi katıldı.

KESK yöneticileri, bu kampanyayla, saldırıların göğüslenmesi için KESK’in yeniden yapılanmasının amaçlandığı, bunun KESK’in eksikliklerine ve zaaflarına karşın bir umut olduğunu söylediler.

Toplantının tartışma bölümünde Kayserili KESK’lilerin değiştiği konular oldukça önemliydi. Hak ve taleplerimiz için son dönemlerde gerçekleştirilen eylemliliklerin geri eylemlilikler olduğu belirtildi. Bu tür eylemliliklerin yerine daha ileri ve etkili eylemliliklerin yapılması gerektiği vurgulandı. Kamu emekçileri militan eylemliliklerle geniş kitlelere sesini duyurabiliyordu; şu anda geri bir duruş sergilediği için kitlelerden kopuyor ve bir çekim gücü oluşturamıyor; bunun sebebi ise, geri tutum sergileyen KESK yönetimidir; militan bir tavırla direnen taban yine aynı taban, değişen bir şey yok, denildi. KESK’in yalnızca memurların ekonomik taleplerine değil, siyasal taleplere yönelmesi gerektiği vurgulandı.

Kayserili KESK’liler ayrıca cezaevleri sorunu için KESK Genel Merkezi’nin ne yaptığını sordular. Devrimci tutsaklara yönelen F tipi saldırısının aynı zamanda kamu emekçilerine ve emekten yana herkese yapıldığını vurguladılar. Kayseri Eğitim-Sen Başkanı Tahsin Yılmaz’a verilen 15 ay hapis cezası kınandı. Son olarak, Kırşehir’den sürgün olan Kırşehir Eğitim-Sen Başkanı ile bir başka eğitim emekçisi konuşma yaptılar.

Kızıl Bayrak/Kayseri

Sermayenin iktisadi krizini doğru okuyalım!

DİE’nin istatistik oyunları da TÜSIAD-İMF-MGK iktidarının makyajını düzeltemedi. İstatistik çarpıtmalarına lüks tüketimin de dahil edilmesine rağmen, GSMH’deki yıllık küçülme %6,4 olarak açıklandı. Kişi başına düşen milli gelir ise %11,6 oranında azalarak, ‘93 seviyesine, 2878 dolara düşmüştür.

Ağustos depreminin bu daralmayı koşulladığı koca bir yalandır. GSMH’deki küçülme oranları şöyledir: İlk çeyrek 8,7; ikinci çeyrek 3,2; üçüncü çeyrek 7,4; dördüncü çeyrek 6,1. Deprem, hem de inşaat sektöründe bırakalım küçülmeyi, varolan stokların eritilmesini ve yoğun bir tüketimi-yeniden yapılanmayı koşullamıştır.

Sermayenin iktisadi yıkım paketleri ve topyekûn saldırı politikaları, kimilerinin konjonktürel, kimilerinin ise sektörel kriz tespiti yapmasına neden olmuştur. Oysa mevcut krizin bir benzeri ‘94’de (%6,1 ile) yaşanmış ve 5 Nisan saldırı paketiyle krizin faturası işçi-emekçi sınıfların omuzlarına yüklenmişti. Ülkemizde yoksullaşma ve sefalet, tarihinin hiçbir döneminde bu kadar derinleşmemiştir. Ve krizin yoksul sınıflara

fatura edilmesi, ardından gelen deprem vb. “felaketlerle” ve sömürgeci kirli savaşla, ‘94’deki yoksullaşma ve sefalet, daha da derinleşti.

Kısacası, sözkonusu olan yapısal bir krizdir. Ve iktisadi yıkım bir ya da birkaç sektörle değil, tarım-sanayi-ticaret-hizmet vb. tüm ekonomiyi kesmektedir.

Önümüzdeki süreç, istikrarsızlığın daha da derinleşeceği, Ordu Partisi’nin daha dolaysızca siyaset alanına çıkacağı, kitlesel grev-ışgal-boykot ve gösterilerin yaşanabileceği ve faşist rejimin kitlesel terörünü pervasızca koyulaştıracağını göstermektedir. Rejimden yumuşama, düzenden demokrasi veya açılımlar bekleyenler, yalnızca kendilerini kandırmaktadırlar.

Siyasal hak ve özgürlükler mücadelesini harlamak için Ortak Komite-Ortak Direnişler’de örgütlenmeye, işyeri komiteleri kurmaya girişelim! Krizin faturasını kapitalistlere ödetelim!

Sınıfa karşı sınıf, düzene karşı devrim, kapitalizme karşı sosyalizm!

Bekir Balyemez/Gebze

SES üyesi Ahmet Tellioglu’nun tutuklanmasına bir tepki de Kartal Demokrasi Platformu’ndan geldi

“Üyelerimize saldırı örgütlülüğümüze saldırıdır!”

Kartal SSK Hastanesi çalışanı ve Sağlık Emekçileri Sendikası üyesi Dr. Ahmet Tellioglu’nun gözaltına alındıktan sonra düzmece ithamlarla tutuklanmasına tepkiler sürüyor.

En son, içinde çeşitli sendika şubeleri ile partilerin ve devrimci yayın temsilcilerinin de yer aldığı Kartal Demokrasi Platformu’nun düzenlediği bir basın açıklamasıyla, saldırı teşhir edildi. Tellioglu, Platform’da SES Anadolu Yakası Şubesi’ni temsil ediyordu.

4 Nisan Salı günü, Eğitim-Sen Kartal şubesinde bir araya gelen platform temsilcileri ve kamu emekçileri, saldırının neyi hedeflediğinin farkında olduklarını ve bu tür saldırılara prim vermeyeceklerini kamuoyuna duyurdular. Eğitim-Sen şube başkanı tarafından okunan açıklamanın ardından, Ahmet Tellioglu’nun SES Anadolu şubesine göndermiş olduğu bir mektup okundu.

Hem basın açıklamasının ve hem de Tellioglu’ndan gelen mektubun özeti, “üyelerimize saldırı örgütlülüğümüze saldırıdır, saldırılara boyun eğmeyeceğiz!” şiarında somutlanıyordu. Gerçekten de Tellioglu’nun tutuklanmasını takip eden günlerde, fiili saldırıların yönü hızla kitlelere doğru dönmüştü. İzmit mitinginde 300 civarında işçi-emekçi ve devrimci gözaltına alınmış, İSSP bildirisi dağıtan sendikacılar yine gözaltı terörüyle engellenmeye çalışılmıştı.

Kartal Demokrasi Platformu temsilcileri ve Eğitim-Sen üyeleri, basın açıklamasında ortaya koydukları “yılmayacağız!” kararlılığını sergilercesine, açıklamanın hemen ardından, topluca 9 Nisan mitingine çağrı bildirisinin dağıtımına çıktılar. Kartal İskele Meydanı’nda, ana caddelerde ve çay bahçelerinde süren dağıtım, yine polisçe engellenmeye çalışıldı. Ama tüm tehdit ve engelleme çabalarına rağmen dağıtım gerçekleştirildi.

Onyıllara bedel kazanımları elde edebiliriz

Doğu blokunun ‘89’da çözülüşüyle birlikte, emperyalizm bir kamplaşmadan kurtulmuş, ABD kendi denetimi dışındaki ülkeleri denetim içine almış ve yeni pazarlara yönelmiştir. Uluslararası ticaret örgütlerinin saldırı programları, IMF’nin özelleştirme dayatması, Kafkas Paketi, bunlara birer örnektir.

İçeride sermaye devleti ise kitlelerin gözünde deşifre olmuş, aksayan yanlarını, sivri uçlarını törpüleyip, temiz toplum yaygarasıyla bir ölçüde rahatlatmıştır. Bir de buna Kürt ulusal önderliğinin teslimiyeti eklenince, işçi sınıfına ve devrimci komünistlere olanca pervasızlığıyla saldırıya geçmiştir.

Yeni dünya düzeni savunucuları ve uygulayıcıları düğmeye basmış, dışarıda Türk sermaye devleti önderliğinde Kafkas Paketi gündeme getirilmiştir. İçeride ise Ankara Ulucanlar Cezaevi’ne yapılan saldırıyla 10 devrimci katledilmiş, özelleştirme saldırısı ile POAŞ ve Petrol Ofisi ihaleleri sonuçlanmıştır. Bu saldırıları birbiriyle bağlantılı olarak değerlendirmek ve çözümünü de bu nesnellik içerisinde üretmek gerekir.

Tüm bu gelişmeler yaşanırken, uluslararası tekellere karşı protesto yürüyüşleri ve gösterileri düzenlenmiş, ama buna karşı sonuç alıcı bir tepki gündeme gelmemiştir. Sermaye devleti hızını daha da artırmış, TÜPRAŞ ve PETKİM gibi büyük KİT’lerin, “halka arz” adı altında, emperyalist tekellere peşkeş çekilmesinin yolu düzlenmiştir.

Sermaye devletinin bu nesnel zeminden ürettiği stratejik noktalar, 20 yılda elde edemediği gelirin en az 3-4 katını 6 ayda elde etmeyi, 10 yıllardan beri gasp edemediği hakları 6 ay gibi kısa bir sürede ortadan kaldırmayı planlamaktadır. Bu da sermaye devleti için bir sıçrama anlamına gelmektedir.

Bu durumda, saldırıları göğüslemek ve tersine çevirmek, bir nesnel zorunluluk olarak karşımıza çıkmaktadır. Türkiye işçi sınıfının verili durumu, sendikaların devlet denetiminde olması, birer dezavantajdır. Ama ortada olan bir gerçek de, işçilerin sendika bürokratlarına olan güvensizliği ve sermaye devletinden bir beklentilerinin olmayışdır.

KİT’lerde çalışan işçilerin bir kısmı “sola” karşı güvensizdir. Reformist, popülist devrimci demokrat anlayışların pratikteki yenilgileri, bu güvensizliğin zeminidir. Bu güvensizliği aşmak, mevcut hakların korunmasıyla birlikte yeni kazanımları hedeflemek ve bunları bir sosyalist programla bütünleştirmek artık bir zorunluluktur.

Nasıl ki sermaye devleti saldırıyı ajitasyon ve propagandayla hayata geçirmeye çalışıyorsa, bizler de TÜPRAŞ, PETKİM gibi sektörlerde ajitasyon-propagandayı etkili bir şekilde kullanmalıyız. Bu olanaklar yaratıldığında görülecektir ki içeriden müdahalenin olanakları artacaktır. Sıçramayı bizler yaşayabilir ve onyıllara bedel kazanımları elde edebiliriz.

Bu anlamda TÜPRAŞ, PETKİM birer direniş basamağına çevrilmeli, en geniş emekçi kesimleri içine alarak özelleştirmeye karşı bir platform oluşturulmalıdır. Bunun olanakları fazlasıyla mevcuttur.

A. Baran/İstanbul

Otomobil sektörü kapitalist sistemin

Yıllar boyu “sarı tehlike”nin karakterize ettiği otomobil pazarında güçler dengesi, ‘97 yılı ortalarında patlak veren Asya krizinin yarattığı sonuçlardan ötürü bozuldu. Yetkin ve ucuz işgücünün azgın sömürüsüne dayanan ihracata yönelik üretim, Asya ülkelerinin temel ve ortak iktisadi politikası olagelmıştır. Bu iktisadi kalkınma modelinin başta gelen diğer karakteristikleri, aşırı spekülasyon ve hızlı yayılmacılık olmuştur. Onyıllar boyu geri kalmış ülkelere biricik örnek olarak sunulan ve ileri kapitalist ülkelerde de bazı yöntemlerinin uygulandığı bu model, ‘97 yılında borsalarda başlayan çözülme sonucu toptan çöktü.

Borsaların çöküşü ile birlikte bölge ülkelerini hızla terk eden uluslararası spekülasyon ve vurguncu sermaye geride bir enkaz alanı bırakarak Batı Avrupa ve ABD’ye çekildi. Kapitalizmin dünya ölçeğindeki üç temel dayanağından biri olan Japonya etrafında eklemlenmiş Asya kıtasının bu çöküşü, sistem içerisinde yeniden mevzilenmenin ve hatta yeniden bir iç hesaplaşmaya girmenin koşullarını ve ortamını yarattı.

Batılı otomobil tekellerini tehdit eden “sarı tehlike”

‘80’li yıllarda Batı Avrupa ve ABD medyasının iktisadi literatüründe en çok kullanılan sıfatlardan birisi “sarı tehlike” olmuştur. Sinsi bir ırkçılığın ve yabancı düşmanlığının da taşıyıcısı olan “sarı tehlike” nitelemesi ile Japon otomobil tekellerinin yayılmacı politikası, Batı Avrupa ve ABD pazarına yönelik başlattıkları ticari savaş kastediliyordu. Hatta, Asya kökenli bu ticari saldırı ‘90’lı yılların başlarında tarihsel bir perspektife de oturtulmaktaydı. ‘80’li yılların Japon saldırganlığının damgasını taşıdığı, ‘90’lı yılların ise Güney Kore’nin bu sektörde devreye gireceği bir dönem olacağı iddia edilmekteydi.

Gerçekten de ‘80’li yıllarda Japon otomobil tekelleri, ABD ve Batı Avrupa’da önemli pazarlar

koparmayı başardılar. Fiyat kırarak, ittifak politikaları geliştirerek rakiplerini kendi pazarlarında zor duruma soktular. Daewoo gibi Güney Kore kökenli otomobil tekelleri de, ‘90’lı yılların başlarında, Japonya örneğinden hareket ederek, sözkonusu pazarlara yönelik bir saldırı başlattılar, bazı mevziler elde ettiler, kimi Avrupa ülkelerinde üretim üniteleri dahi açtılar.

Asya otomobil tekellerinin başlattıkları bu ticari savaşa karşı önlem almak amacıyla, Batı Avrupa ve ABD’de ‘80’li yılların başlarından itibaren savunma politikaları geliştirildi. Bu politikaların başlıca karakteristiğini, üretimin maliyetini düşürmek adı altında, toplu işten atmalar oluşturdu. Böylece, “sarı tehlikeye” karşı Batı Avrupa ve ABD’de otomobil tekellerinin pazarlarını korumak için onbinlerce işçi işten atılıp, hızlı bir otomatizasyona, rasyonalizasyona gidilip, taşeronluk yaygınlaştırılırken, politik yaptırımlara ve tehditlere başvurmaktan da geri kalınmadı. Bir yandan Japon otomobil ihracatına kota getirilirken, öte yandan yerli otomobil satışına kamu bütçesinden karşılanan teşvik primleri uygulandı. İstisnasız her ABD-Japonya zirve toplantısında bu yaptırım ve tehditler gündeme geldi.

Asya krizi ve otomobil sektöründe altüst olan güçler dengesi

Günümüzde dünya otomobil sektöründe güçler dengesi tamamen altüst olmuştur. Artık Batı Avrupa ve ABD medyasında “sarı tehlike” nitelemesi kullanılmamaktadır. Zira Japonya ve Güney Kore otomobil tekelleri artık Batı Avrupa ve ABD

otomobil sanayisi için bir tehlike teşkil etmemektedir. Son birkaç yıl içinde dünya otomobil pazarında yaşanan değişimlerin karakteri ve ölçeği sadece “sarı tehlike”nin yok olmasıyla da sınırlı değildir. Otomobil sektöründe yaşanan değişim kapitalizmin genel evrimine aynasını tutuyor ve diğer iktisadi sektörleri bekleyen yıkımların ön habercisi olma işlevini görüyor.

Yıllar boyu “sarı tehlike”nin karakterize ettiği otomobil pazarında güçler dengesi, ‘97 yılı ortalarında patlak veren Asya krizinin yarattığı sonuçlardan ötürü bozuldu. Yetkin ve ucuz işgücünün azgın sömürüsüne dayanan ihracata yönelik üretim, Asya ülkelerinin temel ve ortak iktisadi politikası olagelmıştır. Bu iktisadi kalkınma modelinin başta gelen diğer karakteristikleri, aşırı spekülasyon ve hızlı yayılmacılık olmuştur. Onyıllar boyu geri kalmış ülkelere biricik örnek olarak sunulan ve ileri kapitalist ülkelerde de bazı yöntemlerinin uygulandığı bu model, ‘97 yılında borsalarda başlayan çözülme sonucu toptan çöktü. Borsaların çöküşü ile birlikte bölge ülkelerini hızla terk eden uluslararası spekülasyon ve vurguncu sermaye geride bir enkaz alanı bırakarak Batı Avrupa ve ABD’ye çekildi. Kapitalizmin dünya ölçeğindeki üç temel dayanağından biri olan Japonya etrafında eklemlenmiş Asya kıtasının bu çöküşü, sistem içerisinde yeniden mevzilenmenin ve hatta yeniden bir iç hesaplaşmaya girmenin koşullarını ve ortamını yarattı.

Borsa krizi ve sermayenin kaçıışı ile birlikte aşırı spekülasyon ve hızlı yayılmaya endekslenmiş Asya ekonomileri kendilerini boşlukta buldular. O zamana kadar görülmek istenmeyen tüm ayıpları su

ndeki tekelleşme

krizine ayna tutuyor

yüzüne çıktı. Krizin yarattığı domino mekaniği, kapitalizmin bu üçüncü yoğunluk alanını ABD ve Batı Avrupa'ya göre takatsiz bıraktı. Spekülatif ve yayılmacı modelin dinamiğini sürekli beslemek amacıyla başvurulmuş aşırı bir dış borçlanma olduğu ortaya çıktı. Örneğin, IMF'nin başlattığı kurtarma operasyonunun ilk günlerinde, Güney Kore'nin dış borcunun toplam 110 milyar dolar olduğu, bunun 80 milyarının kısa vadeli olduğu açıklanmıştı. Fakat kısa süre sonra bu rakamların doğru olmadığı, Güney Kore'nin kısa vadeli borç miktarının 100 milyar doların üstünde olduğu söylendi. Yani, çöküş faturasına bir de tahsili talep edilen dış borç faturası eklenmiş oldu.

Bu durum, Asya iktisadi modelinin motor gücü işlevini gören ve bölgede iktisadi-mali yayılmacılığı en ileri düzeye taşımış olan Japonya ekonomisini de güç durumda bıraktı. Japonya'nın geleneksel pazarının daraldığı, borçlarını tahsil edemediği ve yatırımlarını geri çekemediği ortaya çıktı. Bu nedenle Japonya'da çok sayıda banka ve mali kuruluş iflas bayrağını çekmek zorunda kaldı. Geleneksel pazarı bunalıma giren Japon sanayisi, ciddi bir daralma, hatta gerileme dönemine girdi.

Asya'daki mali yardım operasyonlarının gerçek amacı

İşte böyle bir ortamda uluslararası sermaye IMF ve Dünya Bankası gibi kurumları aracılığı ile Asya ülkelerinin yardımına koşmuş, onlara sözde zor günlerin "dost elini" uzatmıştı. Başta ABD olmak üzere belli başlı emperyalist güçler bu yardım operasyonunun en hararetli savunucuları oldular. Asya ülkelerine yönelik IMF operasyonunun temel gerekçesi, bu ülkelerin her alanda toplu çöküşlerini engellemek ve krizin evrensel bir karakter kazanmasını önlemektir. En azından sorun kamuoyuna böyle tanımlanmıştı. Ancak IMF'nin, başta Güney Kore olmak üzere, bölge ülkelerine katı iktisadi reçeteler eşliğinde aktardığı milyarlarca dolarlık yardımın esas amacı, bu ülkelerinin toptan çöküşünü engellemek değil, krizin dünyaya ve özellikle Batı Avrupa ülkelerine ve ABD'ye yayılmasını frenlemektir. İlk dönemde Güney Kore'ye yapılan yardımın rakamları şöyle belirlenmişti:

IMF	21	milyar dolar
Dünya Bankası	10	milyar dolar
Asya Kalkınma Bankası	4	milyar dolar
Japonya	10	milyar dolar
ABD	5	milyar dolar
Almanya	1.25	milyar dolar
Fransa	1.25	milyar dolar
İtalya	1.25	milyar dolar
İngiltere	1.25	milyar dolar

Ancak bu dev sermaye Güney Kore'nin görece egemen kullanabileceği bir mali yardım olarak ona verilmedi. Dahası, Güney Kore hükümeti ona yardım olarak verildiği iddia edilen bu paranın rengini dahi görmedi. Bu sermaye, anapara ve faizi ile Güney Kore'nin borç hanesine yazılırken, doğrudan bu ülkede spekülasyona girmiş olan ama sermayesini tahsil etmekte güçlük çeken vurguncuların kasasına aktı. ABD'li ve Batı Avrupalı vurguncu sermaye kurumlarının iflası engellendi. Yani, tıpkı '95 yılı sonunda Meksika örneğinde olduğu gibi, alacaklıların iflası ya da zor duruma girmeleri engellenmiş oldu. '95 yılı sonunda Meksika mali çöküntü ile karşı karşıya geldiğinde, ABD'nin önderlik ettiği benzer bir operasyon sonucunda bu ülkeye 50 milyar dolarlık bir ek borç yüklenmiş, karşılığında ise ülkenin başta petrol olmak üzere belli başlı tüm zenginlik kaynakları Washington'un ipoteki altına alınmıştı.

Asya krizinin patlak vermesinden bugüne kadar geçen sürecin ortaya çıkardığı pratik sonuçlar, bu yardım operasyonunun gerçek amacının ne olduğunu açıkça göstermektedir. İktisadi bunalımın yıkıcı sonuçları ile yüzyüze kalmış olan Asya ejderhalarının yardımına koşmak adı altında onlar daha da borçlandırılmış, IMF'nin yıkıcı iktisadi reçetelerini uygulanmaya zorlanmış ve bu arada da astronomik ölçekte değer kaybetmiş olan mal varlıklarına fırsattan istifade edilerek el konmuştur. Özetle bilanço budur. Dolayısıyla, söz konusu olan bir yardım operasyonu değil, kaba bir korsan vurgunudur.

Uzak Asya'da otomobil sektöründe gerçekleşen talan

Böylece Japonya Asya'nın çöküşünden sorumlu tutularak, onun ticari saldırganlığı kırılmış, mevzilerinden önemli ölçüde kovulmuş, pazarlarına el konmuştur. Hatta daha da ileri gidilerek, Japonya'nın otomobil sanayisi paylaşılmaya başlanmıştır. Diğer taraftan, yıllar boyu ejderha diye anılan Japonya dışındaki bölge ülkelerinin en yetkin oldukları iktisadi sektörlerin hepsi açık bir talana tabi tutulmuştur. Bu talanın gözle görülür ilk sonuçları, dünya otomobil pazarında ortaya çıkan tablodan anlaşılmaktadır.

Otomobil sektöründe izlenen politika, Asya ülkelerinin konu oldukları bu talanı tüm çıplaklığıyla yansıtan bir ayna işlevi görüyor. Bir dönemler "sarı tehlike" olarak tanımlanan Japonya ve Güney Kore sanayisinin otomobil sektöründeki saldırgan ve zinde konumları ABD ve Batı Avrupa ülkelerinin korkulu rüyasıydı. Halen 47 bin ABD

askerinin işgali altında bulunan Japonya'nın iktisadi krizden sorumlu tutulması ve diğerlerinin de yardımına koşulmasının ardından, söz konusu otomobil tekelleri tek tek ABD'li ya da Batı Avrupalı otomobil tekellerinin eline geçmeye başladılar. Bölge ülkelerinin tekellerinin serbest rekabet gereği kapılarını dış sermayeye açmaları talebinin ardından, süreç içinde Nissan, Mitsubishi, Mazda, Deawoo vb. birçok tekeli, bit pazarındaki kelepir malların talan edilmesi türünden, paylaşıldılar. Bu talan halen devam etmektedir. Örneğin, Japonya'da Nissan'ın kontrolünü ele geçiren Renault, bu mevziden hareketle Güney Kore'de vurgun vurma çabası içindedir. Renault yönetimi Nissan'ın Güney Kore'de yüksek düzeyde hissesine sahibi olduğu Samsung Motors otomobil şirketini de ele geçirme pazarlıkları yürütüyor.

Diğer sektörlerde de talan eşliğinde tekelleşme sürüyor

Otomobil sektörü sermayenin iç hesaplaşmasını ve tekelleşmenin kazandığı ileri boyutları diğer sektörlerde göre daha net bir biçimde açığa çıkarttığı için, örnek olarak onu seçtik. Basına daha az yansıyan ve en azından otomobil sektörü kadar

TKİP Kuruluş Kongresi Belgeleri

Uluslararası Durum Üzerine

Değerlendirmeler

E K S E N Y A Y I N C I L I K

stratejik olan birçok başka sektörde de benzer bir eğilim söz konusudur. Günümüzde artı değer oranının çok yüksek olduğu alanlardan birisi bilgisayar ve ona bağımlı elektronik donanımın üretimidir. Bu alanda, yetkin, aynı zamanda da ucuz işgücüne sahip olan Güney Kore, Taywan, Singapur vb. Asya ülkeleri dünya bilgisayar teknolojisinin icadında olmasa da, üretiminde yüksek bir paya sahiptirler. Örneğin bilgisayar ekranları, hafızaları ve daha birçok aksesuarı bu ülkelerde üretilmektedirler. Dünyanın belli başlı bilgisayar firmaları yıllardır stratejik olmayan parçalarının üretimlerini bu ülkelerde yapmakta ya da yerel taşeron firmalar kullanmaktadırlar. Süreç içinde edinilen deneyim sonucunda, örneğin Güney Kore'nin Samsung gibi firmaları bu alanda uzmanlaşma düzeyine geldiler ve reşit bir konum kazandılar. Dolayısıyla, bu alanda da yerel kökenli dinamik bir sanayi oluştu, teknolojik bir birikim gerçekleşti. Otomobil sanayisinde yaşanan vurgunun bir benzeri de bu alanda yaşanmaktadır. Özellikle bilgisayar teknolojisi alanında dünya pazarına tek başına egemen olan ABD tekelleri, eski "ejderha"ların kazanımlarını "çöküşten kurtarıyoruz" nakaratı eşliğinde ve aynı hırçınlıkla paylaşmaktadırlar.

Böylece, dayanışma adına gasp ile talanın bir arada yürütüldüğü bu süreç, bir yandan sermayenin iç hesaplaşmasına yeni bir sıçrama yaşatırken, öte yandan bu hesaplaşma kapitalizmin tekelleşme sürecine ivme kazandırmış oldu. Dünya otomobil pazarının günümüzde toplam dokuz tekel tarafından paylaşılmış olması ve bu sayının önümüzdeki dönemde daha da azalmaktan başka bir perspektifinin olmayışı, sermayenin diğer sektörlerde yaşayacağı tekelleşmenin ölçeği konusunda önden bir fikir vermektedir. Bu sektörde gerçekleşmiş olan ittifaklar, birlikler, birleşmeler yer yer sıkıntıya yol açsalar ve hatta bozulsalar bile, başlayan sürecin rotasını değiştirecek nitelikte değildiler. Örneğin BMW-Rover ortaklığı bozuldu. BMW ortaklığın zararına, yani 6 milyar Euro'nun kaybına katlanarak geri çekildi, ama gözlemcilere göre Rover'i batma tehlikesi bekliyor. Sonuçta, sürecin temposu ne olursa olsun, otomobil tekellerinin sayısı azalmaya devam edecektir. Otomobil tekellerinin sayısının azalmasının önemi aritmetiksel kriterler düzeyinde değildir. Sürecin stratejik ve nihai hedefini belirleyen en temel kriter, azami pazar payı elde etme, dolayısıyla en fazla kâr sağlama olduğu için, ortaklıkların-birleşmelerin zemininde, birbirlerini sindirerek yok etme amacı vardır.

Süreç işçi sınıfı mücadelesinin uluslararası karakterini belirginleştirmektedir

Bu süreç beraberinde üretim ilişki ve biçimlerinin, yönetim yöntemlerinin standartlaştırılmasını getirecektir. Dolayısıyla, emek sermaye çatışması kendisini daha ileri bir ölçekte ve daha ileri bir etkinlikte ifade etmek durumunda kalacaktır. Başka bir ifadeyle, sömürü çarkının bu düzeyde uluslararasılaşması, beraberinde işçilerin mücadele refleksi ve yöntemlerinin de uluslararasılaşmasını getirecektir.

Örneğin, birçok rakibini yutarak dünya pazarının önemli bir payını ele geçirmiş olan Ford tekeli, birçok ülkede bulunan fabrikasında aynı anda aynı aracı üretmeyecektir. Değişik üretim üniteleri arasında, şu anda daha düşük ölçekte var olduğu gibi, bir uzmanlaşmaya gidecek ve her üretim ünitesini sıfır stoklu üretim yönteminin bir dışlisine dönüştürecek. Yani, aynı otomobil parçasını ayrı ayrı mekanlarda üretmeyecek, bu bağlamdaki rasyonelleşmeyi en ileri düzeyine vardırarak durumunda kalacaktır. Bu nedenle, örneğin, herhangi bir Latin Amerika ülkesinde bulunan bir üretim ünitesinde belirecek olan bir işçi mücadelesi doğrudan Avrupa'daki üretim çarkını etkileyecek, Güney Kore'deki bir direniş etkisini aynı hızla ABD'de hissettirecektir. Kısacası, sermayenin tekelleşmesi beraberinde, onun egemenliğinin zayıflıklarını aynı ölçekte yoğunlaştırmakta ve açığa çıkartmaktadır.

Otomobil tekellerinin durumu:

1) General Motors (ABD)

Yıllık üretim: 8,5 milyon araç

Ürettiği markalar: Chevrolet, Buick, Cadillac, Opel vb...

General Motors'un hisse sahibi olduğu otomobil firmaları ve hisse oranı:

* Saab (İsveç): General Motors '98 yılında Saab'ın hisse senetleri %50 oranında satın aldıktan sonra 2000 yılında % 100'ünü ele geçirdi.

* Isuzu (Japonya): Isuzu'nun sermayesinin % 49'u '98 yılında satın alındı.

* Suzuki (Japonya): '98 yılında Suzuki'nin sermayesinin %10'unu ele geçirdi.

* Fuji Heavy (Japonya): '99 yılında Fuji Heavy'nin hisse senetlerinin % 20'sini satın aldı.

* Fiat Auto (İtalya): Sermayesinin % 20'sini 2000 yılı Mart ayında hisse mübadelesi denilen bir operasyonla ele geçirdi.

Kontrolünü ele geçirmeyi hedeflediği otomobil firmaları: Daewoo (Güney Kore), Land Rover (İngiltere)

2) Ford (ABD)

Yıllık üretim: 7,4 milyon araç

Ford'un ürettiği markalar: Ford, Lincoln, Mercury

Ford'un hisse sahibi olduğu diğer otomobil firmaları ve hisse oranı:

* Aston Martin (İngiltere): 1987 yılında sermayesinin % 100'ü alındı,

* Jaguar (İngiltere): 1990 yılında sermayesinin % 100'ü alındı,

* Mazda (Japon): 1996 yılında sermayesinin % 33,4'ü ele geçirildi.

* Volvo Auto (İsveç): 1999 yılında sermayesinin % 100'ü alındı,

Kontrolünü ele geçirmeyi hedeflediği otomobil firmaları: Land Rover (İngiltere), Daewoo (Güney Kore)

3) Daimler-Chrysler (Almanya)

Yıllık üretim: 5,5 milyon araç (Bu rakamın 600.000'i Mitsubishi tarafından üretilmektedir)

Daimler-Chrysler'in ürettiği markalar:

Mercedes, Chrysler, Jeep, Dodge, Plymouth, Smart,

Daimler-Benz (Almanya) ile Chrysler'in (ABD) birleşmesi '98 yılında gerçekleşti.

Daimler-Chrysler'in hisse sahibi olduğu otomobil firmaları ve hisse oranı:

* MCC Smart (Fransa): '93 yılında hisselerinin %50'si alındıktan sonra bu oran '98 yılında %100'e çıkartıldı.

* Mitsubishi (Japonya): 2000 yılında sermayesinin %34'ü satın alındı.

4) Toyota (Japonya)

Yıllık üretim: 5,5 milyon araç

Toyota'nın ürettiği markalar: Toyota, Lexus

Toyota'nın hisse sahibi olduğu diğer otomobil firmaları ve bu hissenin oranı:

* Hino (Japonya) 1997

* Daihatsu (Japonya) 1998

5) Renault/Nissan (Fransa)

Yıllık üretim: 4,7 milyon araç (Bu rakamın 2,45 milyonu Nissan' aittir)

Renault/Nissan'ın ürettiği markalar: Renault, Nissan

Renault/Nissan'ın hisse sahibi olduğu otomobil firmaları ve bu hissenin oranı:

* Nissan (Japonya) 1999 yılında % 36,8

* Dacia (Romanya) 1999

Pazarlıklarının sürdüğü katılım Samsung Motors (Güney Kore)

6) Volkswagen (Almanya)

Yıllık üretim: 5,1 milyon araç

Volkswagen'in ürettiği markalar: Volkswagen, Audi, Seat

Volkswagen'in hisse sahibi olduğu diğer otomobil firmaları ve hisse oranı:

* Skoda (Çek Cumhuriyeti) 1990

* Bentley (İngiltere) 1998

* Lamborghini (İtalya) 1998

* Bugatti (İtalya) 1998

* Scania (İsveç) 2000 yılında % 34

7) Honda (Japonya)

Yıllık üretim: 2,4 milyon araç

Ürettiği markalar: Honda, Acura

8) Peugeot (Fransa)

Yıllık üretim: 2,52 milyon araç

Ürettiği markalar: Peugeot, Citroen

9) BMW (Almanya)

Yıllık üretim: 750 000 araç

Ürettiği markalar: BMW

BMW'nin hisse sahibi olduğu diğer otomobil firmaları ve hisse oranı:

* Rolls Royce (İngiltere) 1999

* BMW '94 yılında Rover'le (İngiltere) birleştikten altı yıl sonra, Mart 2000'de geri çekilmeye karar verdi.

Bu verilerin değeri dönemseldir.

Örneğin BMW'nin Rover'i elinde tuttuğu altı yıl içinde Avrupa otomobil pazarı %30 oranında bir artış yaşamışken, Rover birleşme tarihinden önceki konumunun çok gerisine düşmüş durumda. Bu arada Rover grubunun piyasada en çok tutulan, dolayısıyla en çok satılan markası Land Rover, BMW yönetimi tarafından nakit sermaye sağlamak, kayıpları karşılamak amacıyla Ford'a satıldı. Binlerce işçinin işten atılması, 6 milyar Euro tutarında bir sermayenin batması ve hatta Rover markasının yaşamasının tehlikeye girmesi, bu birleşmenin başlıca sonuçları oldu.

İşçi inisiyatifleri üzerine

Ümit ALTINTAŞ

İşçilerden biri bağıyor: “Yahu siz kimsiniz, mesela şu kırmızı gömlekli olan kim? Divan diye oturmuşsunuz onu oraya, ama ben bir kez bile görmüş değilim.” Yeni sendikalaşmış bir fabrikanın delegesi, Kartal Birleşik Metal Şube Genel Kurulu’nda böyle sesleniyordu. Bir başkası, konuşma turlarının bitmiş olmasına rağmen, konuşmak için direniyor ve şöyle diyor: “Sendikacılar bizi sendikaya uğramamakla suçluyorlar. Ben hiçbir şey yapılmayan bir yere neden gideyim?”

Örnekleri çoğaltılabilir, ama bugünün şartlarında bile mücadeleciler işçilere ve ilerici sendikal eğilimlere rağmen Birleşik Metal örneği diğer işkolu ve sendikaların durumunu anlatıyor. İyi ama bu kopukluk, bu tablo nasıl değiştirilecek? İşçiler açısından sorumluluk açık. Bu ülkede sendikalaşma denilen süreç hemen her fabrikada işçilerin örgütlediği, sendikaların ciddi hiçbir çabasının olmadığı bir süreç olarak yaşanır. Böylece çıplak sömürüyü bir parça dizginleyen işçiler bir süre sonra bir ikilemeyle karşılaşır. Toplusözleşme döneminde nasıl bir sözleşme imzalayacaklar, daha doğrusu kendi yaşam ve çalışma koşulları konusunda kendi iradelerini ortaya koyabilecekler mi? Dün sendikalaşma yükünü çeken işyeri komitesi, şimdi TİS komitesi, yarınsa beğenmediği bir sözleşme karşısında kendini grev komitesi olarak örgütleyebilecekler mi?

İşte sendikadan bağımsız bu tür bir komiteleşme hem fabrikanın işçilerinin bağımsız inisiyatifi olabilecek, hem de sendikayı denetleyen, onu sahiplenen ve bürokrasiye karşı işçi örgütü olarak yaşamasını sağlayacaktır. Bürokrasi sonuçta ancak taban inisiyatifinin kırılması koşullarında yaşayabilir. Çoğu ihanetçi sendikanın sendikalaşma direnişlerinde işten atılan öncü işçileri sahiplenmemesi bundan kaynaklanır. Öncü işçilerin örgütlülüğünün ve dinamiğinin kırıldığı bir yerde, sendikacıların iyi, dürüst ve namuslu gibi özelliklere sahip olması bürokrasiyi engelleyici olamaz. Sonuçta bu ülkede dürüst ve namuslu sendikacılar da vardır ve olacaktır. Ama eğer bu taban dinamikleri olarak işyeri komiteleşmeleri yaratmanın bir olanağına çevrilemezse, herhangi bir demokrat aydın olmaktan kurtulamazlar.

Kurumsallaşmış yapılarına ve kitlesel üyelerine rağmen sendikacıların mücadeleciler bir işçi tipi yokluğundan söz etmeleri kabullenilemez. Sendikalar eğer haklı işçi tepkilerine konu olan tabela örgütleri olmaktan kurtulmak istiyorlarsa, kendi faaliyetlerini düzensiz temsilci toplantıları-eğitimin ötesine taşımalıdır. Her kesimdeki işçinin eğitimi farklı araçlar içerir. Mutlu Akü grevi vesilesiyle ne bir mitinge katılımı örgütleyen, ne bir basın açıklaması yapan, hatta bir grev çadırı bile kurmayan Petrol-İş’in, artık “60 tane işçinin grev nöbetine bile gelmediğini” söyleme hakkı kalmaz. Zira onlara grev nöbetinin ihtiyacını anlatacağı

hiçbir işi örgütlememişlerdir. Böyle bir durumda, artık Petrol-İş’in sınıf dayanışması adına hangi ilana imza attığı da önemsizleşir.

Böyle bir tablo içinde işçiler, sendika bürokrasisine kızarak, ama bunu sendikaya uğramamak biçiminde yaşayarak, ancak kendilerini cezalandırırlar. Çoğu işçi şöyle düşünür; “Sendikaya gidip de o bürokratlarla kavga edeceğim de ne olacak?” Burada işçi, bürokratları kötü yöneticiler olarak değerlendirmekte, kendisini tek bir işçi gibi düşünerek hareket etmektedir. Halbuki önemli olan fabrikalarda, bölgelerde bağımsız işyeri komiteleri-işçi platformları kurmak, en fazla sayıda işçiyi kâh bir direnişle dayanışma ile, kâh bir özelleştirme karşıtı panel örgütlenmesi ile, ama somut her çeşit araçla eğitmek, bu işler temelinde örgütlü bir öncü işçi dinamiğiyle sendikayı da bu işlere ortak etmek ve bürokratlara bu iş karşısında tutum aldirtmaktır.

Hiçbir bürokrasi, bürokrasinin eleştirisiyle ya da demokrasinin erdemlerinin övgüsüyle hayattan silinmez. Önemli olan bürokrasiyi aşan işleri örgütlemektir. İşte ancak o zaman ya açıktan karşı çıkmakla teşhiri, ya da sınıftan yana tutum aldirmek seçeneği gerçekleştirilebilir. Ancak böylece, “Sendikacılar ya görev başına, ya kapı dışarı!” sloganı bir ciddiyet taşıyabilir. Ne kadar çok işçi ne kadar çok hareket ederse, bürokrasi de o ölçüde boşa çıkartılabilir. Üstelik sadece bugün sendikaların kendi yaptıkları işler düzeyinde değil. Sendikalar bugün sürekli büyüyen ve çalışan işçiler için de en büyük tehditlerden biri olan işsizlik sorununa tutum almıyor ve işsizlerle ilgili bir sorumluluk taşımıyorlar. En fazla yaptıkları, işsizlik sigortası talepli bir broşür çıkartmak, ama çözümünü de sınıf mücadelesinden değil, burjuva parlamentosu ve partilerinden beklediklerinden, broşürü sendika üyesi işçilere bile dağıtmamak oluyor. Böyle bir sendika, doğal olarak, işsizlerin de kendilerini ifade edecekleri bir eylemin bir parçası olmayı ya da sorumluluğunu almayı düşünmüyor bile.

Sadece sınıfın birkaç ay ya da hafta önce işsiz kalmış kesimlerine yönelik midir bu sorun? Hayır, kendi işkolundaki sendikasız kesimlere yönelik bir sorumluluktan da kaçıştır. Ülkede sermaye topyekûn bir örgütsüzleştirme ve sendikasızlaştırma saldırısı içindeyken, sendikaların “örgütlenme atılımları” genel kurul salonlarının dışına çıkmıyor. Çoğu sendika üye sayısını korumuş olmayı bile başarı sayarken, üye sayısını arttırmış olan bazı örnekler aslında bunun öncü işçilerin emeğinin ve ödedikleri bedelin sonucu olduğunu geçiriyorlar/gizliyorlar. Bu tür bir sendikacılıkla işkolu sendikacılığı bile değil, üye sendikacılığı yapılıyor. Sanki sendika, kişiye özel bir sigorta şirketi nasıl çalışırsa öyle çalışmalıymış gibi!

Bu sendika bürokrasisi, 1 Mayıs gibi, sınıf için sadece tarihsel değil güncel önemi de olan bir günü, yasak savmalarla geçirebiliyor. 1 Mayıs’ın nasıl

gececeğine bakan sermaye iktidarının özelleştirme ya da esnek çalışmayı tırmandırabileceğini, ya da sınıfın karşı duruşunun bunu geriletebileceğini bilmezden gelinebilir mi? Ya da sermayenin sınıfı “laik-şeriatçı”, “Türk-Kürt” diye bölme girişimleri “sınıfa karşı sınıf” diye cevaplanmazsa, sermayenin provokasyonlarına karşı meydanın boş bırakılabileceği...

Peki, böylesine önemli bir günle sınıf mücadelesinin önümüzdeki dönemini etkileme sorumluluğu, birkaç yüz temsili işçi katılımı ya da düpedüz işyeri temsilcilerinin önüne pankart açmakla giderilebilir mi? Açıktır ki, işçiler böylesi 1 Mayıs’ları değiştirmek için, sınıfın devrimci 1 Mayıs’ı için, kendi inisiyatiflerini işçi platformları ile parça parça koymaya başlıyorlar. Yapılması gereken, patronun ya da sendika bürokratlarının temsili katılım komedilerini reddetmektir.

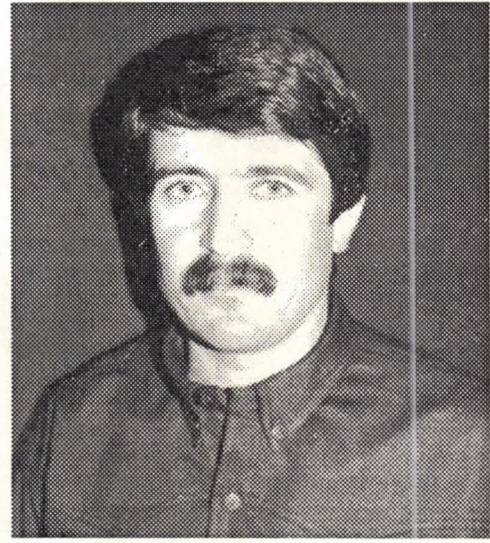
Sınıfın hiçbir üyesinin 1 Mayıs’tan yoksun bırakılmasına izin verilmemelidir. Hala 1 Mayıs’ın resmi tatil yapılmasına karşı çıkan tüm sermaye örgütleri, politikası ve devleti eylemlerle teşhir edilmelidir. Bu bir yerde protesto mektubu, faksı vb. örgütlenmesidir, başka bir yerde ise basın açıklaması yapılmasıdır. Ama sınıfın öncülerinin tavrı protesto ile yetinmek olamaz. Bulunduğu her fabrikada sınıfın devrimci 1 Mayıs’ı için komiteleşmek, işçileri 1 Mayıs’ta iş bırakmaya yöneltmek olmalıdır. Ancak böylece 1 Mayıs’ın ne olduğunu, en geride ve en bilinçsiz kardeşine bile sözle değil eylemle anlatma şansına sahip olur. Bu sadece fabrikada iş bırakma olarak değil, merkezi 1 Mayıs mitingine sınıfın devrimci talepleriyle en geniş katılımı örgütleme işiyle birleşmeli, sınıfın her üyesi fabrikanın dışındaki hayatı, sınıfın devrimci eyleminin gücünü, dostunu-düşmanını böylece tanımalıdır.

Önden toplantılar, geziler, bildiriler, sendikaların kullanımı vb. tüm çalışmaya rağmen, her fabrikada iş bırakılmayacak, ya da kitlesel kortejler oluşturamayacak fabrikalar olacaktır. Burada da 1 Mayıs’a katılmaktan vazgeçemeyeceğimiz gibi, sınıf kardeşlerimize de küsemeyiz. Zira bizim başka dostumuz yok ve bir sınıf gibi davranmadıkça hiçbir şeyiz. Böyle bir durumda, 1 Mayıs’a katılacakların sabah mitinge gidişlerinin uğurlanmasını, halaylar çekilmesini, bildiriler okunmasını sağlamalı ve kısa süreli de olsa iş bırakmalar örgütlemeye çalışmalıyız. Sınıfın devrimci 1 Mayıs’ı için en küçük bir enerjiyi bile harekete geçirebilmeliyiz. Ve sınıfa halaylarımızla, bildirilerimizle seslenmeliyiz:

“Biz sınıfın devrimci 1 Mayıs’ına gidiyoruz. Bir bayrama gider gibi... Çünkü 1 Mayıslar ezilenlerin, sömürülenlerin bayram günleridir. Şimdi ayrılacak ve sermayenin faşist namlularının önünde bir işçi gibi yürüyeceğiz. Büyük bir rahatlık ve güvenle...”

İşçi sınıfı savaştacak, sosyalizm kazanacak!

Bir savaş aygıtı olarak NATO

Habip GÜL

İkinci Dünya Savaşı dünyada dengelerin sosyalizm lehine değiştiği bir tarihsel kesittir. 1949'a gelindiğinde, başını ABD'nin çektiği ve Belçika, Büyük Britanya, Danimarka, Fransa, Hollanda, İtalya, İzlanda, Kanada, Lüksemburg, Norveç ve Portekiz'in de içinde yer aldığı, Kuzey Atlantik Anlaşması Örgütü denilen NATO kuruldu. NATO'ya 1952'de Türkiye ve Yunanistan, 1955'te Federal Almanya katıldı. 1982'de İspanya ve en son 1999'da ise, eski Varşova Paktı içinde yer alan Macaristan, Polonya ve Çek Cumhuriyeti katıldı. Böylece, bu saldırganlık, tehdit, şantaj ve savaş paktı, toplam 19 üyeli bir örgüt halini aldı.

İlk kuruluş amacını güya Sovyetler Birliği'nin batıda yayılmasını durdurmak çerçevesinde "tam bir savunma anlaşması" olarak tanımlayan NATO'nun, teorik olarak, sözkonusu "tehlike" ortadan kalktıktan sonra işlevini yitirmiş olması gerekiyordu. Ne var ki NATO, feshedilmesi bir yana, sürekli yeni üyelerle genişletildi. Dahası bugün yeni bir stratejik konseptle, dünya işçi sınıfı ve ezilen halklarına karşı açık bir saldırı aracına dönüştürülmüştür.

Aydınlık dergisinin 4 Nisan '99 tarihli sayısında, emekli Deniz Binb. Erol Bilbilik, NATO'nun bu yeni konseptini detaylı bir biçimde açıklıyor. Bu konsept büyük olasılıkla NATO'nun 50. yıldönümüne denk getirilen 23-25 Nisan '99 Washington NATO zirvesinde resmileştirilecek. Sözkonusu konseptin, "Güvenlik sorunları ve tehditler" bölümünde, NATO'nun yeni işlevi ve müdahale alanları şöyle ifade ediliyor:

" Stratejik ortam ve koşullar NATO'nun amaç ve işlevini değiştirmemiştir. Tam tersine, NATO'nun önemini arttırmıştır. NATO stratejisinin saptamasında yeni olanaklar gündeme gelmiştir.*

** Akdeniz ve Ortadoğu'nun NATO açısından önemi artmıştır.*

** NATO'ya karşı büyük çapta taarruz tehditi ortadan kalkmıştır. Bunun yerini, etnik çatışmalar, toprak sınırları konusunda anlaşmazlıklar, din ve mezhep çatışmaları ve köktendinci akımlar, sabotajlar, terörizm, uyuşturucu trafiği, kitlesel göç hareketleri, hayati nitelik taşıyan ikmal akışının kesilmesi gibi tehlikeler almıştır."*

Bu söylenenlerden de anlaşılacağı gibi, NATO yeni dönemde müdahale alanını alabildiğine genişletmiştir. Yugoslavya'ya müdahale, yeni konsept çerçevesindeki misyonun gereğidir.

"Yeni dünya düzeni" ve emperyalist yeniden yapılanma

Başta ABD olmak üzere emperyalist sistem için NATO'nun sürekli genişletilmesi ve yeni bir konseptle daha da aktifleştirilmesi, iki temel ihtiyaçtan doğmaktadır.

Birincisi, '89'da Sovyetler Birliği ve Doğu Bloku'nun çöküşünü "sosyalizmin çöküşü", "kapitalizmin ebediliği" olarak dünya işçi sınıfı ve

emekçi halklarına propaganda eden emperyalizmin bu balonu, daha '90'lı yılların başında patladı. "Yeni dünya düzeni" denilen emperyalist yeniden yapılanmanın, işçi sınıfı ve emekçi halklara karşı ekonomik, sosyal, siyasal ve ideolojik bir savaş ilanından başka bir anlam taşımadığı kısa sürede anlaşıldı. '90'lı yıllar boyunca, bir taraftan emperyalist kışkırtmalar sonucu halklar arasında gerici boğazlaşmalar tüm hızıyla sürerken; diğer taraftan, başta Rusya'da olmak üzere dünyanın birçok ülkesinde, işçi sınıfı ve emekçi halkların emperyalist-kapitalist sömürü ve yıkıma karşı grev, genel grev, direniş ve silahlı ayaklanmaları gündeme geldi.

İkincisi, emperyalist-kapitalist sistemin yapısal krizi, emperyalistler arası pazar ve hakimiyet sorununu daha da yakıcılaştırmış bulunuyor. Halklar arasında etnik ve dinsel çatışmaların körüklenmesi, gerici boğazlaşmalar ve bölgesel savaşlar bunun ürünüdür. Savaşların yarattığı elverişli ortamdan yararlanarak, yeni işgaller ve emperyalist yayılmacılık olağanlaştırıldı. Sistem ekonomik krizi aşmanın temel kaynaklarından biri olarak işçi sınıfı ve emekçilere yoğun sömürü koşullarını dayatırken, öte yandan yeni teknolojinin ürünü silahlarını savaş pazarlarına sürdü.

Asya kaplanlarının çöküşüyle başlayıp Brezilya, Rusya ve Japonya'ya kadar etkisini gösteren kriz dalgasının da ortaya koyduğu gibi, emperyalist ekonomi çürük temellere sahiptir. Bir borsa krizinin dahi global bir krize dönüşmeye yettiği günümüz koşullarında, emperyalistler sosyalizm tehlikesine karşı ortak hareket etmekle beraber, iç çelişki ve çatışmaları her geçen gün derinleşmektedir. Dolayısıyla, ABD'nin başını çektiği NATO'nun yeni konseptinin böyle ikili bir yönü vardır. Bugün Yugoslavya'ya karşı hareketi yapan yanmama, konusundaki kararsızlığın gerisindeki esas etken de,

her bir emperyalist mihrakın bölge üzerinde farklı hesaplara ve çıkarlara sahip olması, bundan kaynaklı güvensizliktir.

Ortadoğu ve Balkanlar'ın stratejik konumları düşünüldüğünde, Yugoslavya savaşının sonuçları, sadece NATO'nun gelecekte alacağı biçim ve misyon açısından değil, aynı zamanda emperyalistler arası yeni dengeler açısından da önemlidir. Birleşmiş Milletler'in iç uyumunu ve dolayısıyla işlevini yitirmeye başladığı günümüzde, ABD ile özdeşleşmiş NATO gibi saldırgan bir askeri örgüt daha da önem kazanmaktadır. Önümüzdeki süreçte, emekçi halklara karşı saldırganlıkta olduğu kadar, emperyalistler arası dengelerde de, NATO önemli bir yer tutacaktır.

ABD'nin Yugoslavya'ya alelacele saldırmasının temel amaçlarından biri de budur. ABD için Avrupa'nın göbeği olan Yugoslavya'da zafer kazanmanın önemi, sadece NATO'nun prestijiyile sınırlı değildir. ABD için Balkanlar'ı kontrol etmek ve güvenlik gücü gerekçesiyle de olsa askeri güç bulundurmak, emperyalistler arası dengeler açısından büyük öneme sahiptir.

ABD'nin bu stratejik hedefini bugün en kararlı savunan ülkelerden biri de Türkiye'dir. Bu Türkiye'nin yayılmacı emelleriyle uyumlu bir strateji olsa da, Türkiye'nin ABD'ye uşakça sadakatinin ilk örneği de değildir. Türkiye bu uşakça sadakatini daha '50'li yılların başında, daha NATO üyesi değilken ve elbette NATO'ya katılmak için, Kore savaşına ABD'nin yanında katılarak kanıtladı.

50 yıldır işçi sınıfı ve emekçi halkların geleceğine karşı savaşan NATO, yeni konseptle bu rolünü daha da aktifleştirmiş olacaktır.

Kahrolsun NATO!

Kahrolsun emperyalizm!

(Kızıl Bayrak, sayı: 54, 24 Nisan '99)

İşbirlikçi burjuvazinin krizi aşma çabaları

Tahir Solmaz

Sermaye bütün hızıyla saldırılarına devam ediyor. Yapısal ekonomik krizini aşmak olanağına sahip olmadığı için, işçi sınıfı ve emekçilere saldırmaktan, bunalımı emekçilere fatura etmekten başka bir alternatifi yok. Yapısal kriz, kendi bütünlüğü içerisinde, döngüsel biçimde, krizlerini geçici olarak atlarmayı da içinde taşır. Özellikle '94'ten bu yana, ekonomide yaşanan kriz, geline yerde, burjuvaziye sonuçları ne olursa olsun, sert tedbir ve kararlar almaya itti.

Türkiye'de özellikle sanayi üretimindeki daralma, dünya pazarında rekabet edeceği olanakları daraldığı ölçüde, mali sermaye sanayiden çekilmekte, spekülative alanlara kaymakta, borsa ve diğer para piyasalarına akmaktadır. Fabrikalarda işçi sayısının %50'lerin altına düşürülmesi, sanayi üretimindeki daralmayla doğrudan orantılıdır.

Sanayi, hizmet, tarım sektörlerinde '99 yılı itibarıyla büyüme hızı %-5'lere inmiş durumda. Gayri Safi Milli Hasıla (GSMH) '99'da %6,4 gerilemiştir. Kişi başına düşen yıllık milli gelir de 3000 doların altına düşmüştür. 1986 yılından beri ulusal gelirdeki gerileme '94'te ve '99'da en geri düzeye ulaşmıştır. Ekonomideki küçülme, son 55 yıl içerisinde, '99 yılı itibarıyla, had safhaya ulaşmış durumda. İnşaat sektöründe %12,7, ulaştırma ve haberleşmede %4 oranında düşüş kaydedilmiştir.

Bu krizi dünya ekonomisinin ihtiyaç ve taleplerinden bağımsız düşünmemek gerekiyor. IMF ve diğer sermaye kurumlarının ürettikleri politikaların da, yalnızca emperyalistlerin çıkarlarına uygunluk içerisinde algılanması doğru değildir. Kapitalizm dünya sistemiye, bu dünya sistemini oluşturan tüm parçaların "uyumu" bir zorunluluktur. Dünya ekonomi piyasalarında yaşanan tıkanmalar, tek tek bu piyasaların parçalarını oluşturan "ulusal ekonomilerden" bağımsız düşünemeyiz.

İçinden geçtiğimiz dönem, Türkiye burjuvazisinin, ekonomik krizi atlama hamleleridir. Sonuçlarına varmasa da, hamlelerin başarısı krizi atlattırmasının da güvencesi olacaktır. Özelleştirmeler, MAİ, MİGA, tarımda sübvansiyonların kaldırılma girişimleri, yabancı sermayenin teşviki ve daha bir dizi girişim, krizi atlatabilmeye yönelik önlemler ve adımlar olarak ele alınmaktadır. Sermaye bu saldırıları hayata geçirirken, şu ana kadar ciddi bir karşı duruşla da karşılaşmış değildir. Bunu tersine çevirecek güç, işçi hareketinin kendisidir. Bunun olmadığı yerde, ekonomik krizi emekçilere fatura etmek kolaylaşmaktadır.

Ekonomik ve siyasal krizler arasında da mekanik bir bütünlük yoktur. Bunların birbirini beslediği dönemlerle, ters yönde gelişmeler, karşı karşıya getirilemez. Kimi durumlarda ekonomik kriz yokken, siyasal arenada birçok girift meselelerden dolayı sorunlar yaşanabilir. Devleti ve siyasal iktidar organlarını, egemen sınıfın basit aracı gören devletin ekonomist yorumcularının tersine, marksist devlet anlayışı, özgün alanlar arasındaki (ekonomi, politika, ideoloji) bağları irdelemesinde, sonal belirleyen ekonomi olmasına rağmen, bunun tek belirleyen olmadığını özel olarak vurgular.

Bu bağlamda, 28 Şubat süreci, dinsel gericiliğin törpülenme ve terbiye edilme girişimleri ve ardından yaşanan gelişmeler, siyasal krizi atlattırmanın uğraklarından biriydi. Bizim tespitlerimiz de, Susurluk ve sonrası üzerine yaptığımız değerlendirmelerde, tam da yeniden yapılanma ve düzenin kendisini tahkim etmesinin ihtiyaçları ve sonuçları üzerineydi.

Gelenen yerde, dinsel gericilik istenen sınırlarına çekilmiş, Kürt hareketi "tehlike" olmaktan çıkarılmıştır. İşçi sınıfı ve kamu emekçi hareketi, hareketsizlik içerisinde debelenmektedir. Bugün siyasal iktidar ve devlet, kendi iç krizini en aza indirmiş durumda. Ama ekonomik kriz devam etmektedir. Dünya sermaye çevreleri de, yönetim aygıtından siyasal istikrar istemektedir. Yabancı sermaye, "gelirim ama, güvenli bir ortam isterim" diyor. "İşçilerin grev yapmasını istemiyorum" diyor. MAİ ve MİGA ulusal ekonomilerin zaten olmadığı yerde ekonomi, ticaret ve dolaşım üzerinde "ulusal devlet" in varlığını ortadan kaldırıyor. Ulusal burjuvaziye zaten artık yalnızca tarihsel anılarda aramamız gerekmektedir.

GAP'ın işletmesi İsrail ve ABD'ye veriliyor. Küçük üretici köylünün iflası anlamına gelecek olan iktisadi politikalar acımasızlıkla gündeme getiriliyor. Düne kadar tarım ürünleri üretiminde sorunu olmayan ve tahıl ambarı olan Türkiye, buğdayda bile artık dışa bağımlı hale gelmiştir. Küçük üretici köylünün yıkımı karşısında, tarımda tekelleşme kısa vadede mümkün görülme de, dünya tarım pazarına uygunluk göstermesi için, hem IMF hem de Avrupa Birliği bastırmaktadır.

ABD emperyalizminin stratejik hesapları çerçevesinde, sermaye devletinin de Ortadoğu ve Balkanlar'da oynayacağı rol atmaktadır. İsrail'in geçmişte oynadığını bugün daha fazla Türkiye üstlenmeye başlamaktadır. Türkiye'nin silahlanmada attığı yeni adımlar (7 Awacs uçağı ve diğer savaş araçları, tank ve saldırı helikopteri alımı), Ortadoğu ve Balkanlar'da geçmişten çok daha fazla rol oynayacağını göstermektedir. ABD'nin çıkarlarının Türkiye burjuvazisine biçtiği misyon, küçümsenmeyecek düzeydedir. Türkiye'nin bölgede doğrudan müdahalelerde bulunarak, önümüzdeki süreçte savaş ülkesi haline gelmesi güçlü olasıdır.

Bugün sermayenin ekonomik krizini atlatabilmesini tersine çevirerek, krizin derinleşmesini artıracak temel öge, işçi hareketinin kendisidir. Ana ögenin bu olduğunu tespit edebilmeliyiz.

Yukarıda söylenenlerin ışığında işçi sınıfı içinde anti-emperyalist görev ve sorumluluklarımız artmaktadır. Küçük-burjuva devrimciliğinin ve reformizmin anti-emperyalizm anlayışı, tam da bu sorun üzerinde, küçük-burjuvazinin bakışını yansıtmaktadır. "Ulusal devlet" sorunu karşısında (MAİ, MİGA, AB vb. sorunlarda) işçi sınıfının anti-kapitalist istemlerine bağlanmayan bir çizgi, ulusal-reformist konumu aşamamaktadır.

İşçi sınıfı fazlasıyla ağır ve sancılı bir dönemden geçmektedir. Sınıfa yönelik tüm saldırılara karşı siyasal ve örgütsel alanda, artan sorumluluklarımızın ışığında, görev alanlarımıza daha kararlı biçimde yüklenmeliyiz.

Sermayenin saldırılarına karşı işçi-emekçi barikatlarına!

Başta işçi sınıfı olmak üzere toplumun ezilen kesimlerinin her zamankinden daha zor geçireceği bir dönemden geçiyoruz. IMF'ye verilen sözler ve yapılan anlaşmalar çerçevesinde iktisadi ve siyasal temeldeki saldırı politikaları adım adım yaşama geçirilmekte, bu açıdan bir "kararlılık" gösterilmektedir.

Sermaye devletin kararlılık gösterisi kuşkusuz ki bir sıkışmışlığın ifadesidir. Ekonomik kriz ve siyasal istikrarsızlık, bir dizi idari tedbiri de beraberinde getirmiştir. Bu, işçi ve emekçilere dönük saldırı politikalarında bir yoğunlaşma anlamına geldiği gibi, sermaye sınıfı için de daha fazla sermaye birikimi ve özellikle de kamu kuruluşlarının peşkeşi üzerinden kârlarına kâr katılması demektir. IMF'nin birinci kalemde ele alınmasını istediği özelleştirmelerin artık ciddi olarak yaşama geçirilmesini istemesi karşılığını bulmuş, bu konuda önemli adımlar atılmıştır. POAŞ gibi büyük KİT'lerin satışının yanı sıra, irili-ufaklı bir dizi yerel/kamu kuruluşu yerli ve uluslararası sermayeye satılmıştır. Şu sıralarda da TÜPRAŞ satışa sunulmuş durumdadır.

Diğer yandan uluslararası düzeyde estirilen şirket birleşmeleri dalgası, Türkiye'de de yankı yaratmış, bu yönde belli adımlar atılmaya başlanmıştır. Özellikle büyük sermaye gruplarından Sabancı ve Koç grubu bu konuya sıcak baktıklarını ortaya koymuşlardır. Dünyanın belli başlı tekel gruplarının birleşmelerinin daha bugünden işçi sınıfına faturası, toplu işten çıkarmalar, düşük ücret, sosyal haklardan yoksunluk, örgütsüzlük ve taşeron çalıştırılması vb. olmuştur. Türkiye'de de farklı olmayacak, binlerce işçi kendini kapıda bulacak ve tüm kazanılmış hakların sıfırlanmasıyla iyice köleleştirilmiş koşullarda çalışmaya zorlanacaktır.

TİS'ler ise bu yıl her zamankinden daha çetin geçeceğe benziyor. Patronların önerisi, sermaye hükümetinin sözde enflasyon hedefi olan %25 oranında zamdır. Daha baştan işçi sendikalarına bunu dayatmaları şimdiden belli bir tepkiye yolaçmış bulunuyor. Gerçek enflasyon ve hayat pahalılığı karşısında bu zam önerisi işçilerin daha fazla sefaletin kucağına itilmesine yolaçacaktır. Satılmış sendika ağaları bugün için söylem düzeyinde buna itiraz etmektedirler. Ama yarın yine işçileri kapalı kapılar ardındaki pazarlıklarla TİS masalarında satacaklardır.

Türk-İş ve DİSK'e bağlı birçok işyerinde işçiler greve çıkmış bulunuyorlar. Toplam 14 işyerinde 252 işçi grevde. Türk-İş'in verilerine göre, bu yıl 305.309 işçi TİS sürecine girecek. Bu rakamın 90 bin kadarını belediye işçileri oluşturuyor. Zaten birçok belediyede işçilerin birikmiş alacakları beklemektedir. Bir de İstanbul'daki FP'li belediye başkanlarının işçilere sıfır zam dayatmaları, işçilerde biriken öfke ve tepkinin iyiden iyiye yoğunlaşmasına yolaçmaktadır.

İşçi ve emekçilerin çalışma ve yaşam koşullarının her geçen gün daha da zorlaşmasına karşı, yaşadıkları en büyük handicap örgütsüzlüktür. Saldırı planlı ve kapsamlı olarak gündeme gelmekte, neredeyse ciddi bir pürüzle karşılaşmadan yaşama geçirilmektedir. Özelleştirme saldırısına karşı Aliğa PETKİM tesislerinde çalışan işçilerin ortaya koydukları kimi eylemler genel ve bütünlüklü bir tepkiye dönüşmemektedir. Bunun dışında yerel sendika şube platformlarının düzenlediği Gemlik ve Kocaeli mitingleri gibi özelleştirme karşıtı eylemler de belli bir sınırlılık taşımaktadır.

Diğer yandan kamu emekçilerinin merkezi örgütü durumundaki KESK, geline aşamada grevli-toplusözleşmeli sendika hakkı mücadelesinde artık sonuç alıcı bir eylem programı ortaya koyacaklarını açıklamış, ancak çıkardıkları eylem programı da öncekilerden farklı olmamıştır. Yine pasif bir takım eylemlerle sınırlı kalmıştır. KESK, sermaye devletin dayattığı sahte sendika yasası, norm kadro yönetmeliği vb. saldırılar karşısında ciddi bir mücadele platformu ortaya koyamamaktadır.

Tablonun bütünlüğüne bakıldığında, tüm zorluk ve handikaplarına rağmen, potansiyeli güçlü bir işçi-emekçi hareketliliğinden söz etmek mümkündür. Çünkü kapsamlı bir saldırı söz konusudur. Bu nedenle işçi ve emekçilerde biriken öfke ve tepki sistemin karşısına çıkacak bir hareketliliğin de mayalandığını göstermektedir. Bu genel hoşnutsuzluk ve tepkiyi, sorun ve sıkıntıların asıl kaynağı olan sistemin temellerine yönlendirmek için güçlü bir politik müdahale içinde olmak zorunludur. İşçi ve emekçilerin biriken tepkisini, sistemli ve yoğun bir politik müdahaleyle ileriye taşımak güncel bir görev durumundadır.

Rusya'da seçim oyunu

Süreci biriken mücadele dinamikleri belirleyecek!

Şaibeli seçim sonuçları ve Putin'in galibiyeti

Rusya'da Vladimir Putin 26 Mart günü yapılan seçimlerin ilk turunda çoğunluğu sağlayarak devlet başkanlığına seçildi. 5 Nisan günü yayınlanan resmi sonuçlar, Putin'in, seçmenlerin % 52,9'unun oyunu aldığını gösteriyor. Putin'in Kremlin'deki fiili konumunun halkoyu ile hem Rus kamuoyu hem de dünya kamuoyu önünde meşrulaştırılacağı 31 Aralık akşamından bu yana belli idi ve bekleniyordu. Çünkü, aradan geçen üç aya yakın zaman içerisinde ülkede dayatılan senaryoyu bozacak ciddi bir gelişme yaşanmamıştı. Seçim kampanyasının temel argümanlarından biri olan Çeçenistan savaşının sonuçlarının kamuoyunda ters tepki yaratmasına fırsat verilmedi. Böylece, senaryosunun sonuçları ile birlikte önden hazırlandığı ve pratikte doğrulanması için gereğinin yerine getirildiği seçimler, Yeltsin'in Bizans oyununu başarıyla sonuçlandırırken, Putin'in konumunu da sağlamlaştırdı.

Putin'in resmi aday olması, fiili devlet başkanı sıfatıyla devlet kurumlarının, özellikle de ordu ve istihbarat servislerinin tüm olanaklarını kullanması, yeni yetme Rus burjuvazisinin mali ve iletişim imkanlarını ona sunmaları, uluslararası bağlamda destek görmesi, bu sonucun elde edilmesinde belirleyici bir rol oynadı. Onun için, Rusya'da belirlenen irade Rus seçmenlerinin özgür ve demokratik bir tercihi değil, Rus egemen sınıflarının, onların devlet aygıtlarının ve uluslararası destekçilerinin dayattığı ve onaylattığı bir iradedir. Bu olanak ve avantajlar önden saptanmış sonucu garantilemeye yetmediği için ayrıca yoğun biçimde hile yapmaktan da geri durulmamış, kaba sahtekarlıklara başvurulmuştur. Ölülerin de oy kullandığı kabarık sahtekarlık listesinin sunduğu ilginç örneklerden biri, 1,2 milyonluk mevcudu olan ordunun % 80 oranında Putin'i desteklemiş olmasıdır. Bunu gerekçelendirmek zor değildir. Ama, aynı ordunun aylardır bir deprem alanına dönüştürdüğü Çeçenistan'da 457 bin seçmenin %98'i de Putin'e oy vermiş. Üstelik Çeçenistan'da '96 yılı seçimleri için 385 bin seçmenin olduğu saptanmıştı. Altı aydır devam eden yıkımın ve sayısı 220 bin olarak tahmin edilen mültecinin göç etmesinin ardından, bu yılki seçimlerden Çeçenistan'da seçmen sayısında bir patlama olduğu görülmektedir!

Usul yerini bulsun ve en kaba sahtekarlıklar meşrulaşsın diye yapılan bu seçimler, hem yöntem hem de sonuç bakımından ne kadar şaibeli olsa da, yine de Putin'in galibiyeti tartışılmaz bir gerçektir. Putin'in Rusya devlet başkanlığına seçilmesi baştan kararlaştırılmış ve programlanmıştı. Önemli olan sonuçtur. Bu kararın icrası sırasında başvuru

hileler pek fazla bir önem teşkil etmemektedir. Tek sıkıntı veren ve itiraz yaratan konu, sonucun ilk turda alınmış olmasıdır. Çünkü, ikinci tura kalınması durumunda, Yeltsin döneminde olduğu gibi, Züganov'un dışında, birbirlerini çamura batırmakta yarışan adayların hepsi Putin'i destekler ve onu seçtirirlerdi. Bu nedenle, Rusya Federasyonu Komünist Partisi RFKP'nin önderi Züganov yoğun bir biçimde başvuru hileleri teşhir edip dava açarken, Putin'in meşruluğunu tartışma konusu etmemekte, onun seçilmiş olmasına itirazda bulunmamaktadır. İtaatkar davranmıyor diye Parlamento binasının top ateşine tutulduğu bir ülkenin "demokrasi"sinin bu namussuzluklarını fazla önemsememek bir kaidedir. Kaldı ki, Züganov'un '96 seçimlerinde Tataristan'da yapılan benzer hileleri örnek göstererek açtığı itiraz davası halen araştırma safhasındadır. Üstelik Putin'in zaferi uluslararası bağlamda da tanındı, selamlandı. Avrupa Güvenlik ve İşbirliği Teşkilatı AGİT'in Rusya'ya gönderdiği 500 civarındaki uluslararası gözlemci, sahtekarlıkları tali kusurlar olarak nitelendirdi ve "oy kullanma ve oy dökümü sırasında yapılan yolsuzlukların sonuçları değiştirecek düzeyde olmadığını" ifade etti.

Rusya tarihinde yeni bir dönem başladı

Tüm hilelere rağmen seçimler Rusya'daki politik verileri uluslararası boyutlarıyla ele alma ve değerlendirmenin bir vesilesini teşkil etmektedir. Çünkü, bu ülkede toplumsal ruh hali sürekli kaygan bir zeminde olmasına karşın, seçim sonuçları dönemin bir göstergesi olması bakımından önem taşıyor. Rusya'ya ilişkin ciddi veri ve bilgilerin basına yansımaması ya da sistematik bir biçimde çarpıtılarak işlenmesi, seçimlerin sonuçlarını irdelemenin önemini ayrıca artırmaktadır. Ek olarak belirtmek gerekir ki, bu ülkenin uluslararası plandaki son derece özgün konumu, onun her iç sorununun dış uzantılarıyla birlikte ele alınmasını gerektiriyor.

Boris Yeltsin'in geçen yılın 31 Aralık akşamı istifasını açıklamasıyla birlikte, Sovyetler Birliği'nin dağılmasından bu yana Rusya'nın tarihinde yeni bir dönem başlamış oldu. Özünde ciddi bir değişimin olmaması, Kremlin'de tezgahlanan Bizans oyunları sonucu bir nöbet devrinin yaşanması, kuşkusuz böyle bir iddiayı biraz isabetsiz gibi göstermektedir. Nitekim, Putin'in farklı yorumlara açık bazı genel açıklamaları dışında herhangi bir somut değişimin ya da yeniliğin izine rastlanmamış değil. Rusya'nın politikasında Yeltsin döneminin öze ve biçime ilişkin tüm karakteristikleri yürürlükte.

Ancak, dışarıdan böyle görünen tabloya, özünde statükonun devam etmesine rağmen Rusya yeni bir döneme girmiştir. Bu yeni dönemi değerlendirmek için henüz açığa çıkmış argüman yoktur. Putin ne Yeltsin döneminden devraldığı mirası bazı rötuşlar yaparak aynen devam ettirmeyi savunmakta, ne de farklı bir alternatifin taşıyıcısı olduğunu iddia edebilmektedir. Putin bu güne kadar geçiş dönemi başarıyla kapatabilmek ve 26 Mart

seçimlerinin sonuçlarını garantileyebilmek için hep ihtiyatlı davranmıştır. Birbirleriyle taban tabana çelişen ve yer yer ciddiyeti tartışmalı açıklamalarda bulunmuştur. 14 Ocak '00 günü kamuoyuna açıklanan Rusya'nın yeni "ulusal güvenlik politikası" soğuk savaş döneminin en kritik dönemlerini çağrıştırmakta, Rusya'nın konvansiyonel de olsa bir tehlike durumunda derhal nükleer silahları ateşleyeceğini belirtmektedir. ABD ve NATO güçlerini doğrudan muhatap alan bu stratejik dökümanın altında Putin'in imzası bulunuyor. Ama aynı Putin, 5 Mart '00 günü BBC ile yaptığı bir mülakatta, Rusya'nın bir gün "NATO'ya üye olmasını ihtimal dışı tutmadığını" açıklamaktadır. Bu ihtiyatlılık ve çelişkili konum son derece anlamlıdır ve kısa vadeli olmak zorundadır. Çünkü Rusya zengin bir ülke olmasına karşın, Putin'in tüketeceği hazırda bir miras yoktur ve tam tersine cevap vermek zorunda olduğu dev bir talep yığını ile karşı karşıyadır.

Emekçiler için tam bir yıkım olan Yeltsin dönemi

Yeltsin dönemi uzun sürmüş olsa da bir geçiş dönemi oldu. Bu dönemde Rusya'da yaşanan maddi ve manevi yıkımın faturasını kısmen karşılayacak bir miras ve dahası bir umut vardı. Sovyetler Birliği'nin dağılmasıyla başlatılan karşı-devrimci propaganda kitleleri sersemletip gelecek konusunda sahte umutlar yaratırken, oluşan kargaşa ortamında ilk darbeler vuruldu. '92 yılının başlarından itibaren Başbakan Egor Gaydar'ın önderliğinde radikal ekonomik reformlar yürürlüğe kondu. Fiyatlar resmen serbest bırakıldı, özelleştirmeler başlatıldı, sübvansiyonlar kısıtlandı, gümrük duvarları yıkıldı, sınırlar dış ticarete açıldı vs. Rusya ileri kapitalist dünyanın kelepir ürünlerini piyasaya sürdüğü bir alana dönüşme ve yerli üretim tamamen tasfiye olma sürecine girdi. Ruble konvertibilite olan döviz statüsü kazandı.

Bu reformların ilk meyveleri alındıktan sonra Kremlin iktidarının tek sorunu, oluşan statükoyu korumak, toplumsal bir patlamanın önünü almak oldu. Zira reformlar emekçi kitlelere yapılan vaatlerin tam tersi sonuçlar yaratıyordu. '93'te gerçekleştirilen parlamento katliamının ve sık hükümet değişikliklerinin başlıca misyonu, ilk kazanılan mevzileri korumak olmuştur. '92 reformlarının bir barut fıçısına dönüştürdüğü Rusya'da, artık şatafatlı törenlerle açıklanan reformlar yapılamamaktadır. O dönemden bu yana yaşanan yıkım ilk reformların ağırlaşan sonuçları olarak gelişmiştir. Politolog Bayan Lilia Shevtsova'nın ifade ettiği gibi, '92'den bu yana "birbirlerini izleyen hükümetler hep bir adım ileri bir adım geri gitmekten ibaret olan dansı oynadılar. Boris Yeltsin ise sadece kendi iktidarını sağlamlaştıran reformları onayladı."

Boris Yeltsin iktidarı şiddet, entrika, taviz ve saldırının içiçe kullanılması ve yoğun bir uluslararası destek sayesinde yıllarca ayakta kalabildi. Tarihsel bir fırsatı değerlendirerek Kremlin'e yerleştirilmiş olan suç şebekesinin ömrünü uzatmak amacıyla yapılan uluslararası işbirliğinin, danışıklı döğüşün

Rusya'nın toplam nüfusu:	147,2 milyon
Kayıtlı seçmen sayısı:	108 milyon
Vladimir Putin'in aldığı oy sayısı:	39,74 milyon (% 52,94)
Gennadi Züganov'un aldığı oy sayısı:	21,93 milyon (% 29,21)
Gregori Yavlinski'nin aldığı oy sayısı:	4,35 milyon (% 5,8)
Diğer 8 adayın hiçbirisi % 3 sınırını aşamadı.	

emperyalizminin başlattığı Balkan savaşını değerlendirirken, bu savaşın stratejik hedefleri bulunduğunu ve esas muhatabının Rusya olduğunu belirtmiştik. Ayrıntılarına girmeksizin sorunun özünü özetlemek gerekirse, Balkan savaşı ile birlikte Rusya'nın uluslararası plandaki barış, işbirliği vb. hayalleri tümüyle suya düşmüştür. Barış ve işbirliği vaad edilmiş olan Rusya etrafında bir abluka duvarı örülmeye devam edilmektedir. Kafkasya'daki gelişmeler bu bağlamda ek örnekler teşkil etmektedir. Sonuçta, Yeltsin dönemi, Rusya'da içte topyekûn bir çöküntünün yaşandığı, kapitalizme bağlanan umutların yıkıldığı, dev bir toplumsal hoşnutsuzluğun biriktiği; dışta ise ülkenin kendisini emperyalist rekabetin ateşi içinde bulduğu bir konuma dayanmasıyla kapanmıştır.

Seçim sonuçları emperyalistleri rahatlatı

Dolayısıyla, Yeltsin'in '90'lı yılların başında devraldığı tarihsel miras, yerini fitili ateşlenmeye hazır tarihi bir dinamit lokumuna bırakarak Putin'e devredilmiştir. Onun için, bireylerin özgünlüğünden bağımsız olarak, bu durumu Rusya tarihinde yeni bir dönemin başlangıcı olarak adlandırmak zorundayız. Böyle bir dönemde ülkenin başına getirilmiş olan Putin ve ekibinin kendi içinde tutarlı bir politik projesi olduğunu iddia etmek mümkün değildir. Bu nedenle yabancı gözlemciler Rusya'daki seçimleri ABD başkanlık seçimleri gibi değerlendirdiler, hatta çok gerisinde kaldılar. Bunun göstergesi, tüm dikkatlerin Putin'in kişiliği üzerinde yoğunlaşmış olmasıdır, ki bunun dışında yapacakları fazla bir yorum da yoktur. Çünkü Rusya'nın karşı karşıya olduğu sorunları irdelemek, beraberinde emperyalist-kapitalist sistemin doğrudan sorgulanmasını gündeme getirmektedir. Bu nedenle batı basını Rusya'nın sorunlarını tartışmak yerine, KGB ve Stasi'nin arşivlerinde Putin hakkında skandal malzemesi aramakla uğraşılıyor.

26 Mart seçimlerinin sonuçları alındığında, başta ABD yöneticileri olmak üzere batılı sorumlular nihayet rahat bir nefes aldıklarını gösteren bir tavır takındılar. 31 Aralık'ta yaptıkları açıklamaları tekrar ettiler. Diplomatik kurallar gereği Putin'in kutlanmasının yanısıra, ölçüsü kaçırılmamak kaydıyla bir övgü ve davet kampanyası da başladı. Özellikle Putin'i davet etmede batılı emperyalist şeflerin birbirleriyle yarıştıkları görülüyor. Burada sanki batılı emperyalist şeflerin Putin'in politik programı konusunda gizli bilgilere sahip oldukları ve ne yapacağını önden bildikleri intihası doğmaktadır. Kesin olan, batılı emperyalist şeflerin Yeltsin

döneminin patırtısız gürültüsüz kapanmış olmasından duydukları rahattır. Yeltsin'in patavatsız davranışları ciddi bir kazaya yol açmadan görev teslimini gerçekleştirmiş olması bir mucizedir. Bu nedenle ne kadar sevinseler haklıdır.

Süreci biriken mücadele dinamikleri belirleyecek

Ama Putin konusunda ölçülü de olsa yapılan spekülasyonların ciddiye alınır bir yönü yoktur. Batılı emperyalist şefler önümüzdeki dönemde Rusya'da yaşanacak süreci yönlendirme olanaklarına sahip değildiler. Çünkü, Putin'in kendisi de ne yapacağını bilemez konumdadır. Elbette Putin'in doğal eğilimi, ürünü olduğu düzeni yetkinleştirerek devam ettirmektir. Ama bu sadece bir niyettir. Acaba Putin bu niyeti gerçekleştirmenin politik olanaklarına sahip midir? Onun için, Putin'e yağdırılan övgüleri bir sırt sıvazlama operasyonu kategorisine koymak gerekiyor. Seçimlerin arifesinde, üstelik Çeçenistan savaşının en yoğun biçimde sürdürüldüğü bir ortamda Rusya'nın dış borcunun 10 milyar dolar civarında bir kesiminin iptal edilmesi, uluslararası sermayenin Putin'e verdiği açık bir destektir. Emperyalistler arası çelişkilerin keskinleştiği bir dönemde Rusya ile iyi ilişkiler içinde olmanın, onu olası bir saflaşmada taraf etmenin ayrı bir önemi ve anlamı vardır.

Putin iktidarının önünde duran ve çözümünün de her geçen gün acıllaştığı denklemin esas olarak üç bilinmeyenli olduğunu yukarıda belirttik: Rusya'nın iktisadi çöküntüsüne çözüm getirmek, yıllardır biriken toplumsal taleplerin bir sosyal patlamaya dönüşmesine meydan vermemek ve emperyalist rekabetin Rusya aleyhinde bir ablukaya dönüşmesini engellemek.

Bu karmaşık durum içerisinde Putin iktidarının iradi olarak belirleyeceği politika silahlanmaya hız vermektir. Başkanlığa tayin edildikten bu yana en üretken olduğu alan bu olmuştur. İnisiyatifleri sadece Çeçenistan savaşı üzerinden vermek istediği mesajlarla sınırlı değildir. Rus halkının yurtsever duygularına sistematik olarak seslenmek, ABD'nin askeri politikasından ve yayılmasından rahatsız olan generallerle yakın ilişkiler içinde olmak, askeri kredileri arttırmak, döne döne yeni silahlar denemek, yer yer ABD ajanlarını ortaya çıkarmak, Putin döneminin önplana çıkan başlıca karakteristikleridir. 26 Mart günü Putin'in başkan seçildiği gün 8000 km menzilli yeni bir füzenin denenmiş olması hesaplı bir tesadüftür. Putin'in sıfırdan başlayarak kısa sürede zirveye tırmanan popülaritesinin gerisinde sadece Çeçenistan savaşı değil, toplumun yurtsever duygularını okşayan bu eğilim vardır.

Putin iktidarının iradi nefesinin menzili buraya kadardır. Sürecin gerisini belirleyecek olan Rusya'daki politik güçler dengesi ve mücadele dinamikleridir. Burada dikkati çeken iki somut veri mevcuttur. Birincisi kapitalist yıkımı yaşayan emekçi kitleler bugüne kadar büyük ölçekli bir direniş dinamiği yaratamadılar. Yer yer yaşanan militan direniş örnekleri sonuçta geri çekildi ve beklemeye koyuldu. Bu potansiyel mücadele ve direniş olanaklarının ölçeğinin çok yüksek olduğu anlamına gelmektedir. Dolayısıyla, henüz yıpranmamış bir politikacı olarak Putin yurtsever argümanlar etrafında eklenilen popülist söylemi ile görece bir umut yaratmış bulunuyor. Bazı gözlemciler Putin'in Komünist Partisi'ne oy vermesi beklenen belli bir kesimin desteğini de aldığını iddia etmektedirler. Bu gözlemler altını çizmek istediğimiz husus, Putin'e oy verenlerin önemli bir bölümünün

sayısız örneği mevcuttur. Örneğin Kafkasya'da emperyalist bir dalaşmanın bedelini ödeyen masum insanlar için epeyce timsah gözyaşı dökülmektedir. Ama, ilk Çeçenistan savaşının başlatıldığı dönemde, Clinton, Rusya'nın bütünlüğünü koruyor diye Yeltsin'i Abraham Lincoln'a benzetmişti. Tersinden, Yeltsin iç politikada sıkıştığında hemen Sovyet dönemini çağrıştıran sembollere sarılıyor, ABD'ye İran mollalarını aratmayan dolu dizgin bir küfür kampanyası başlatıyor, Balkan savaşının arifesinde tekrarladığı gibi, gelişigüzel nükleer tehditlerde bulunuyordu.

Yeltsin döneminin geride bıraktığı bilanço sadece Rusya'nın yaşadığı maddi-manevi yıkımdan ibaret değildir. Rusya bir kavşağa dayanmış bulunuyor. Bunu iktisadi, sosyal ve politik verilere dayanarak tanımlamak mümkündür. Ama iki olgu, bir tarihsel süreci taçlandırmış olmanın verileri olarak, bu durumu daha iyi özetlemektedir. Birincisi '98 yılı Ağustos ayında Rusya'da patlak veren iktisadi krizdir. Bu kriz Sovyetler Birliği'nin dağılmasından sonra Rusya'da binbir dereden su taşınarak kapitalizm konusunda yaratılan ve beslenen umutları tek çırpıda silip süpürmüştür. Rusya'da nüfusun %3 ile 5'i arasında değişen bir kesim yıkımdan servet edindi, gerisi yoksulluk içinde yaşamaktadır. Düzenin bu arada yaratmaya çalıştığı orta sınıf ise, '98 krizinden bu yana Bayan Lilia Shevtsova'nın ifade ettiği gibi, artık "yiyecek bulmaktan başka bir şey talep etmiyor". Orta sınıf olmaya aday kesimin yiyecek talep etmek zorunda kaldığı bir ülkede, emekçi sınıf ve tabakaların yürürlükteki düzene bağlılık derecelerini, ondan beklentilerini tahmin etmek hiç de zor değildir.

Rusya'nın bir kavşağa dayandığını ortaya çıkarak ikinci olgu, NATO'nun Balkanlar'da yürüttüğü savaştır. Geçen yıl bu dönemde ABD

beklentisinin farklı olduğudur. Onun için, Putin iktidarını Rusya'da açığa çıkma fırsatı bekleyen muazzam bir toplumsal muhalefet beklemektedir.

Putin'in açmazları ve emperyalist dünyanın kaygıları

Dikkati çeken ikinci veri ise, Züganov'un önderlik ettiği Rusya Federasyonu Komünist Partisi'nin (RFBK) 26 Mart seçimlerinde elde ettiği sonuçtur. Rusya'da alışılmış anlamda parti kategorisine giren tek parti RFBK'dır. Başta Putin'i destekleyen parti olmak üzere diğerleri Moskova'daki bürolarından ibaret birer televizyon partileridir. İletişim organlarının kapıları kendilerine kapandıktan itibaren bu partilerin ömrü tamamlanmış olacaktır. RFBK'nın tüm hile, dalavere ve olanaksızlıklara karşın seçimlerde %30'a yakın düzeyde oy almış olması son derece anlamlıdır. İktidarla suç ortaklığına rağmen RFBK'nın sürekliliğini koruyan bu oy oranı, Rusya'daki komünist potansiyelin sayısal ölçeği konusunda önemli bir göstergedir.

Dolayısıyla, Putin iktidarı toplumun gebe olduğu mücadele dinamiklerini ve güçler dengesini dikkate alarak politika saptamak ve uygulamak zorundadır. Bu toplumsal gerçeklik elbette yeni iktidar ekibinin işçi ve emekçilerden yana bir politika izleyeceği anlamına gelmemektedir. Rus emekçileri ve halkı sembolik jest değil somut icraat bekliyor. Putin iktidarı ya işçi ve emekçilerin taleplerine boyun eğmek ya da onlarla çatışmayı göze almak zorunda. Yani, bir avuç parazit dışındaki nüfus mutlak sefalet koşullarında yaşarken, ayda ortalama iki milyar dolar tutarında bir sermayenin yurt dışına kaçırıldığı, şirketler arası ticaretin %47,6'sının takas sistemi ile gerçekleştiği koşullarda, ara çözümlerin kısa ömürlü olacağı açıktır.

Aylardır özellikle batı Avrupa ülkelerinin basınında Putin'in esrarengiz kişiliği hakkında sürdürülen spekülasyonların gerisinde Rusya'nın hangi süreçte ilerleyeceğine, sınıf mücadelesinin kazanacağı düzeye ilişkin kaygılar durmaktadır. Putin'in öncelik tanıdığı militarist çıkışlar, Batı'yı ve özellikle de ABD emperyalizmini fazla endişelendirmemektedir. Çünkü, askeri alanda Washington Körfez'de ve Balkanlar'da sahnelediği üstünlüğünü çok ileri bir düzeye varmış durumda. Esas kaygı alanı Rusya'da Putin'in misyonunu oynamakta başarısızlığa uğraması ve birikmiş bulunan hoşnutsuzlukların devrimci mücadele dinamiklerine dönüşmesidir. İşte bu kaygının bir ürünü olarak sermaye sahipleri, Putin'in verdiği güvene rağmen, Rusya'da yatırım yapmanın henüz erken olduğunu ifade etmektedirler.

Sonuç olarak Putin '90'lı yıllarda Yeltsin'in yararlandığı olanak ve kolaylıkların hiçbirine sahip değildir. Rusya on yıl öncesiyle asla kıyaslanmayacak oranda iktisadi, mali, sosyal, askeri, politik, diplomatik vb. bakımdan zor durumdadır. Uluslararası ilişkiler ise gerginleşmeye devam etmektedir. Yeltsin Sovyetler Birliği'nden miras aldığı bu olanak ve kolaylıklar yüzünden ilk dönemde ne oldum delisi olmuştu. Politik ömrünün sonuna doğru tam klinik bir vakaya dönüşerek Kremlin'i terketti. Putin ise monarşinin halef selef yöntemlerini anımsatan bir yöntemle Kremlin'e yerleştirildi. Şimdi devraldığı yıkım faturasının bedelini ödeme, enkazın altında kalma tehlikesi ile karşı karşıyadır. Eğer RFBK Yeltsin döneminde Kremlin'le sürdürdüğü işbirlikçi uzlaşmada ısrar etmez, işçi ve emekçilerin talepleri doğrultusunda politika yaparsa, Putin'in sınavı kısa sürede gündeme gelecektir.

Emperyalizmin “insan hakları” ikiyeüzlülüğü

Birleşmiş Milletler Örgütü İnsan Hakları yüksek komiseri Mary Robinson'un Moskova'ya yaptığı 4 günlük ziyaret 4 Nisan günü sonuçlandı. Bayan Robinson Rusya başkanlık seçimlerinin sonuçlanmasının ardından Çeçenistan'ın başkenti Grozni'yi ziyaret etmek ve insan hakları ihlali konusunda uluslararası bir araştırma yapılmasının ön çalışmaları için Moskova'yı ikna etmek amacıyla Rusya'ya gönderilmişti. Grozni'ye girmesi yasaklanan, Çeçenistan'ın bazı semtlerinde bir Rus generalinin rekafetinde gezdirilen Bayan Robinson Vladimir Putin tarafından kabul edilmedi ve Dışişleri Bakanı tarafından azarlandıktan sonra Cenevre'ye döndü.

Çeçenistan savaşının başlamasından bu yana insan hakları kuruluşlarının talepleri doğrultusunda tavrı alan, Çeçenistan'da Rus birliklerinin insan hakları ihlallerini yerinde incelemek amacıyla uluslararası bir araştırma komisyonunun gönderilmesini talep eden Bayan Robinson, Rusya'ya ziyaretinden sonra tavrı değiştirmek zorunda kaldı. Dahası bugüne kadar Rusya'dan hesap sorma türünden yapılan taleplerin tersine, Bayan Mary Robinson Cenevre'de düzenlediği basın toplantısında, Çeçenistan'da insan haklarının çiğnenip çiğnenmediği konusunda bir araştırma yapmanın en isabetli yöntemi “bu işin Rusların kendileri tarafından yapılmasıdır” dedi. Bayan Robinson ek olarak, Birleşmiş Milletler Örgütü'nün Rusya'ya bu konuda teknik yardımda bulunması, uzman personel göndermesi gerektiğini, bu doğrultuda öneride bulunacağını söyledi.

Bir yandan Çeçenistan'da sorumluluğunu önemli ölçüde emperyalist güçlerin paylaştığı bir insan kırımını yaşanırken, öte yandan yukarıda özetlediğimiz biçimde bukalemun gibi renk değiştirmek, elbette sözkonusu BM Örgütü memurunun bireysel inisiyatif olarak değerlendirilemez. Bu sorunun Avrupa Konseyi'nde tartışılmaya açılmasının arifesinde yapılmış olan bu yüzseksen derecelik dönüş bir tesadüf değildir.

Bu tavrı batılı emperyalist güçlerin insan haklarını savunma konusundaki ikiyeüzlülüklerini tüm çıplaklığı ile ortaya sermekten başka bir anlam taşımamaktadır. Bununla emperyalist şefler kendi ülkelerinin kamuoylarını yatıştırmak, bu konuda ne kadar hassas olduklarını kanıtlamak için epeyce gürültü koparıyor, dolayısıyla kendi sorumluluklarını hasır altı etmiş oluyorlar. Ama sıra aylarca propagandası yapılan inisiyatifin somut icrasına gelince, tıpkı Pinochet'den Şili'de askeri diktatörlük döneminde estirilen terör konusunda bir rapor talep etmeleri biçiminde sonuçlanıyor. Çeçenistan'da insan haklarının ihlali konusunda Rus iktidarından bir araştırma talep etmenin başka bir anlamı yoktur.

Konunun Avrupa Konseyi'nde tartışılmaya açılmasının arifesinde sergilenen bu ikiyeüzlülüğün diğer bir amacı, sorunun bloke edilmesini kolaylaştırmaktır. İkinci Çeçenistan savaşı geçen yılın Ağustos ayından bu yana devam etmektedir. Medyada aktarılan görüntüler, ülkenin ağır silahlar kullanan Rus ordusu tarafından bir savaş enkazına dönüştürüldüğünü kanıtlamaktadırlar. Moskova'da asker anneleri, devletin sansürüne rağmen, ölü asker sayısını binlerle ifade ediyorlar. Rus ordusu sık sık düşmeye başladığı gerçeği tuzaklarında onlarca

subayını kaybettiğini kabullenmek zorunda kalıyor. Bu demektir ki, Çeçenistan'da Rus ordusunun karını döktüğü insan sayısı onbinlerle ifade edilebilecek boyuttadır.

Geçen yıl bu dönemde Kosova konusunda yürütülen propagandanın ileri sürdüğü rakamlar kuşkusuz önemli ölçüde unutulmuştur. Bu sadece kamuoyunun duyarsızlaşmasından kaynaklanmamaktadır. Emperyalist-kapitalist her yıkım bir öncekini arattığı için, sorun sıradanlaştığı için böyle oluyor. 4 Nisan '99 günü Amerikan yönetiminden bir sorumlu *New York Times*'e yaptığı açıklamada, “Kosova'da 50 Srebrenica (yani 350 bin ölü) olabileceğini” ifade etmişti. Bir başka sorumlu 18 Nisan günü ABC televizyon kanalında “onbinlerce genç insan katledilmiş olabilir” demisti. Ertesi günü ABD Dışişleri Bakanlığı “500 bin Kosovalı Arnavut eksik. Öldürülmüş olmalarından endişe duyuluyor” vb. açıklamaları yaptı. Buna benzer propaganda malzemesinin listesi epeyce uzun. ABD emperyalizmi Balkanlar'da bu propagandaya dayanarak savaşı başlatıp sonuçlandırdıktan sonra, yapılan araştırmalar rakamlarda radikal bir değişikliğin olduğunu gösterdi.

20 Kasım '99 tarihli *The Spectator* gazetesinde John Laughlan kıyaslamalı şöyle bir bilanço çıkarmaktadır: “*La Haye'deki Uluslararası Ceza Mahkemesi TPIY'nin ortaya çıkarttığı 2018 cesedin tamamının etnik nedenlerden ötürü Arnavutlar olduğunu kabul etsek bile, bu rakam İngiltere Dışişleri Bakanlığı'nın Haziran 1999'da ileri sürdüğü rakamın beşte birine, Mayıs 1999 William COHEN'in (ABD Savunma Bakanı) ileri sürdüğü rakamın ellide birine ve Nisan 1999'da ABD Dışişleri Bakanlığı'nın ileri sürdüğü rakamın ikiyeüz elliden birine tekabül etmektedir.*”

Burada egemen olan çifte standardın mantığı, neden ABD emperyalizmi için Arnavut kanının Çeçen kanından kıymetli olduğu gizlenemiyor. İkibin civarında insanın ölümüne mal olmuş yerel bir boğazlaşma için NATO harekete geçirilmekte, Balkanlar ateşe verilmekte, ama onbinlerce insanın katledildiği Çeçenistan için sözlü bir kınama yapmaya dahi yanaşmamaktadır. Rusya'ya karşı cezalandırma operasyonu düzenlemenin kolay olmadığı, Kafkasya sorunu farklı bir takvime bağlandığı, daha değişik yöntemlerle kriz idare edilmeye çalışıldığı için, emperyalist güçler insan hakları konusunda çifte standartlı bir politika uygulamak zorunda kalıyorlar.

Almanya: Sermayenin “Yeşil Kart” saldırısı

SPD’li Başbakan Schröder ülkenin en büyük bilgisayar fuarı Cebit’te yaptığı konuşmada, bilgisayar alanında Doğu Avrupa ve deniz aşırı ülkelerden Almanya’ya uzman eleman getirmeyi kolaylaştıracaklarını açıkladı. Schröder bilgisayar uzmanları için “Yeşil Kart” düşüncesini kendi fikriymiş gibi açıklasa da, önerinin kaynağı IBM tekelinin Almanya’daki şefidir.

Konu günlerdir Almanya’nın ana gündemlerinden birini oluşturuyor. İşveren temsilcilerinden partilere kadar herkes kendi çıkarları doğrultusunda bu konu ile ilgili açıklamalarda bulunuyorlar. Bazıları güya yabancı dostu görünmeye çalışarak buna sahip çıkıyormuş görüntüsü verirken, bazıları da her zaman olduğu gibi yabancı düşmanı politikaları doğrultusunda kullanıyorlar. Örneğin, 14 Mayıs’ta yapılacak eyalet parlamento seçimlerinde “Yeşil Kart” partilerin seçim malzemesi olarak kullanılmaya başlandı. CDU Kuzey Ren Wesfalya Eyalet Başkanı, “Daha çok mülteci yerine daha iyi eğitim!” sloganıyla “Yeşil Kart” karşıtı bir kampanya başlattı.

Yakın süreçte yapılan istatistiklere göre, Almanya’da bilgisayar teknolojisi alanında 30 bin uzman eleman açığı var. Halihazırda bu alanda kayıtlı işsiz sayısı ise 32 bin. İşsiz olarak kayıtlı bulunan bu elemanların yeniden mesleki bir kurstan geçirilmesi sorunu çözebilir. Ama bu kursun çok uzun süreceği iddia ediliyor ve masraflı olacağı hesaplanıyor. Sektör başkanı bir açıklama yaparak, bir dizi bilgisayar firmasının “çalışan değil aksine esnek çalışan” aradıklarını ifade ediyor. İşverenler başkanı ise, “Yeşil Kart”ın uzman eleman sıkıntısı bulunan bütün alanlar için geçerli olması gerektiğini vurguluyor.

Bir dizi alanda eleman sıkıntısı çekildiği doğru, ama bunun nedeni asla elemansızlık değil. Örneğin sağlık alanında Bayern Eyaleti Caritas kuruluşu “Yeşil Kart” talebinde bulunuyor, 6 bin sağlık emekçisine ihtiyaç olduğunu açıklıyor. Ama binlerce sağlık emekçisi yıllardır işsiz. Sağlık alanındaki bu açık sağlık emekçilerinin olmamasından değil, tersine, son yıllarda sağlık alanında binlerce işyerinin “rasyonelleşmesi”nden, işyerlerinin yok edilmesinden kaynaklanıyor. Çalışan sağlık emekçileri yoğun bir tempoda ağır koşullarda çalışmak zorunda bırakılmaktadır. Onlara yardım edecek yabancı işgücü isteniyor. Esnek çalışma şartlarını kabullenmiş, sigortasız ve işini hiç itiraz etmeden yapan elamanlar aranıyor.

Aynı şey bilgisayar sektörü için de geçerli. Bu alandaki çalışanlar “bu meslekte beklenenin, iyi bir uzman olmaktan çok, posası çıkana kadar çalışmaya hazır olmak” olduğunu, çalışma saatlerinin 12-16 saat olduğunu biliyorlar. “Yeşil Kart”ın yapacağı, bu koşulları kurumsallaştırmak.

“Yeşil Kart” ile en yüksek eğitimi bitirmiş yabancı uzmanlar düşük ücret alarak çalışmak zorunda bırakılacaklar. En üst derecede esnek çalışma koşullarında çalıştırılmak üzere getirilen bu uzmanlar, özellikle de ücretleri aşağıya çekmek için kullanılacaklar. Çünkü halihazırda bilgisayar sektöründe işsiz sayısı az olduğu için, tekeller işsizliği çalışanlara karşı kullanamıyor.

Yabancı işçi getirmenin bir diğer avantajı, Alman devletinin yabancı uzmanların eğitimi için bir kuruş harcamayacak olmaları. Onlar, Almanya’da mesleki eğitim programlarında, sosyal haklarda, okullarda ve üniversitelerde eğitime ayırdıkları bütçeleri kısıtlamaya devam etmek istiyorlar.

Alman “Yeşil Kart” Amerika’daki uygulamanın daha gerisinde. Çünkü Amerika’da 10 yıl yaşayan ve çalışanlar, bu sürenin sonunda vatandaşlığa geçebiliyorlar. Schröder versiyonu ise 4 yıl ile sınırlı. Ailesini getirme hakkı olmadan ve daha sonra vatandaşlık hakkı alamadan. Parola: “İş ver, sömür ve sınır dışı et!”

“Yeşil Kart” sermayenin emekçilere karşı başlattığı yeni bir saldırıdır. Böylece sermaye ve devleti toplu iş sözleşmelerinde yabancı emekçileri ücretleri aşağıya çekmek için kullanabilecekler. Aynı şekilde sınıf bilinci zayıf yerli emekçiler ağırlaşan çalışma koşullarının nedenleri olarak hep yabancı işçileri görececek, öfkelerini gerçek hedefine değil onlara yöneltecekler.

Almanya’da inşaat sektörü bunun örnekleriyle dolu. Binlerce yabancı inşaat işçisi, illegal olarak, sendikasız ve en ağır koşullarda çalışmak zorunda bırakılıyorlar. Sendikalar yabancı illegal işçiler arasında sendikal çalışma yürüteceklerine, polislin illegal işçi avında onlara eşlik etmektedirler. İnşaat işçilerine tüm sorunların kaynağı olarak yabancılar gösterilmektedir. Bu nedenle inşaat işkolundaki IG-Bau Sendikası bugün en zayıf sendikadır ve işçiler legal işçiler ve illegal işçiler olarak parçalanmıştır. Bu parçalanmışlık ise sadece tekellerin işine yaramaktadır. Yabancı işçiler en düşük ücretle ve en ağır ve uzun çalışma koşullarında çalıştırılırken, sermaye kârına kâr katmaktadır.

İngiltere: Yüzünü aşkın Rover işçisi sokaklara döküldü

İngiltere’de otomobil üreten Rover’in parçalanarak satılmak istenmesi, hafta sonunda 100 bin işçiyi sokaklara döktü. Birmingham merkezinden Longbridge’deki ana işletmeye doğru yürüyüşe geçen işçiler 8 bin işyerinin yok edilmesini protesto ettiler. Rover’in 4 ayrı modelinin en önde bulunduğu yürüyüş kolunda, “Rover öldürülemez!”, “Rover’i kurtarmak, bizi de kurtarmaktır!”, “Sahtekarlık!” vb. pankart ve dövizler taşındı.

Alman otomobil tekeli BMW geçen yıl aldığı Rover’i Mart ayında, zarar ettiği gerekçesiyle, satacağını ilan etmişti. BMW Lance Rover modelini 2.9 milyar dolara Amerikan otomobil devi Ford’a satıyor. Rover’in bir bölümünün ise Alchemy’e satılacağı ve Alchemy’nin binlerce işyerini iptal edeceğini açıklamaları işçilerde öfke patlamasına neden oldu. Ayrıca Honda firması da yüksek Pfund kurundan dolayı İngiltere’deki üretimini yarıya düşüreceğini açıkladı.

Yürüyüş M. Teacher’in hükümette bulunduğu süreçte yaşanan ünlü maden işçileri grevlerinden sonra İngiltere’de gerçekleşen en kitlesel işçi eylemi. Bu yürüyüşle işçi ve emekçiler Blair’in yeni-liberal ekonomik politikalarının sonuçlarını sessizce kabul etmeye razı olmadıklarını haykırdılar.

G. Kore: Özelleştirme karşıtı eylemler

Mücadeleci bir geleneğe sahip Güney Kore işçi sınıfı özelleştirmelere karşı direnir. Cumartesi günü 5 bin işçi Başbakan Dae Jung’un ekonomi politikalarını protesto etti. 3 saat süren yürüyüşe öğrencilerin ve çiftçilerin yanısıra otomobil imalatçısı Daewoo’dan grevci işçileri de katıldılar. Sendikalar konfederasyonu KCTU’nun çağrı yaptığı yürüyüşte yapılan konuşmalarda, hükümetten, devlet işletmelerindeki özelleştirmelerin derhal durdurulması, anahtar rolündeki endüstri kollarının yabancı şirketlere satılmaması talep edildi.

Cuma günü onbin Daewoo işçisinin iki haftalık grevi başladı. İşçiler işyerlerinin yabancı tekellere satılmasını protesto ediyorlar.

Brezilya: İşsizlik çığ gibi büyüyor

Resmi rakamlara göre, Brezilya’da son on yıl içinde işyerlerinin %48’i yok edildi. Sadece ‘99 yılında %7.3 oranında işçi işini kaybederken, ücretler aynı süreçte ortalama %2.8 oranında geriledi.

Brezilya sanayii son on yıldır gümrük sınırlamalarının kaldırılmasının etkilerini yaşıyor. ‘90’lı yıllarda özellikle Arjantin, Paraguay, Uruguay ile ticari liberalizm başladı. Uluslararası rekabette boy ölçülebilmek için, teknik yeniliklere, ücretlerin kısıtlanmasına ve daha az işgücü kullanmaya zorladı. ‘98’de patlak veren uluslararası kriz Meksika’yı, Rusya’yı ve Asya’nın kaplanlarını içine alırken, Brezilya’nın da bundan etkilenmemesi mümkün değildi. Geçen yıl hükümet çareyi %34’lük devalüasyona gitmekte buldu.

Geçtiğimiz yıl endüstri metropolü Sao Paulo’da işsizlik oranı %17.7 civarındaydı. Önceki yıl ise bu oran %20 sınırını aşmıştı. Ticaret ve kamu alanında işyerlerinin yok edilmesiyle de 93 bin işçi sokağa atılmıştı.

Kapitalizmin kaçınılmaz kötülüğü olan işsizliğin korkunç boyutlara ulaşması, açlar ordusunun çığ gibi büyümesini getiriyor.

Hücre saldırısı, uygulamaları ve amaçları

Kapitalist hukuk ve ceza sisteminin caydırıcılık faktörüne göre, mahkumların disipline edilmesi fikri, beraberinde cezaevlerinin özelliklerinin değişmesine yol açmıştır. İlk yapılan şey koğuşların daraltılması olmuş ve yeni gözetleme teknikleri geliştirilmiştir. Hücre sistemine geçişte temel alınan ise, denetlenmesi için sosyal çevre bağlantısının kesilmesi gerekliliği olmuştur.

İlk hücre, tek bir merkez etrafındaki tüm kulelerin gözetlenebilirliğine dayalı ponopticon sistemidir. 1797 yılında uygulanmaya başlayan Pensilvanya sistemi ise, disipline etme ve baskı altına almak için gözetlemeyi ve sürekli izolasyonu içermektedir. 1829'da Philadelphia-radial sistemiyle, ortada duran bir merkez gözetleme kulesi ve etrafında onu çevreleyen üstüste hücreler yapılmıştır. 1842 yılında Londra'da 520 hücreli Pentonville Cezaevi, Almanya'da ise Moabit Cezaevi yapılmıştır. Fransa ise, her iki yanı köşe açılı, bir merkez bağlantısı olan, hücre bölümlerini içeren Telefon-Pol sistemini uygulamıştır.

Hücre ve CIA politikaları

Tecrit yoluyla siyasi mahkumların ruhsal, bedensel, ideolojik ve politik olarak öğütülüp yok edilmesi hedeflenen hücre sistemine yönelik olarak, özellikle İkinci Dünya Savaşı sonrasında, özel çalışmalar yürütülmüş ve toplumsal hareketliliğin geliştiği ülkelerde devrimci hareketleri ezmek amacıyla uygulanmıştır. Özellikle Avrupa'da kurulu sisteme yönelen örgütlere, İngiltere'de İRA'ya, Almanya'da RAF'a, İtalya'da Kızıl Tugaylar'a, Amerika'da BLA'ya karşı uygulanmıştır. Bu uygulamaların hepsinde CIA'nın çalışmaları belirleyici olmuştur. İkinci Dünya Savaşı sonrasında CIA, davranış bilimi üzerine geniş bilgiler edinmek amacıyla çalışmalar yürütmüştür. Psikologları yeni hipnoz teknikleri geliştirmek amacıyla seferber etmiş, uyuşturucu LSD (uyuşturucu hapi) denemiş, yeni bitkiler bulmak üzere G. Afrika'ya uzmanlar göndermiş ve uzun deneyler yürütmüştür. Hafızayı silerek yeniden şekillendirmek amacıyla 1950-64 arası, 80 kurum CIA'ya yardımcı olmuştur (40 üniversite-kolej, 15 araştırma enstitüsü, 12 hastane, 3 cezaevi). ABD Kore Savaşı'nda başlattığı "beyin yıkama" deneylerini sürdürmüş, mahkumların davranışlarının denetlenmesi ve kimliklerinin yok edilmesi için özel çalışma yürüten psikologlar, güvenlik ve gözetleme alanında özel kadrolar yetiştirmiştir.

Amerika'da ilk "reform" cezaevi olan Marion Cezaevi'nde uygulanan terapi programı 4 başlık altında toplanmıştır.

1) Kimyaterapi: Çeşitli uyuşturucu haplarıyla uygulanan terapi şekli.

2) Skinner'in güçlendirme öğretisi: Mahkumlarda uygun davranışların ve mahkumdan sorumlu olan bakıcının davranışları çerçevesindeki değişiklikler aracılığıyla mükafatlandırılmasını içeren davranış değişikliği sistemi.

3) Duyumsal Deprivasyon: Uyarıların optik ve akustik kontrolle yitimi.

4) Dr. Schein'in "beyin yıkama" programı.

a) Mahkumun sosyal ve psikolojik çevresi

üzerinde tam bir kontrolün sağlanması.

b) Mahkumda değer ve normların yıkılmasını sağlayacak herşeye saldırı.

c) Mahkumda istenilen değer ve normların yaratılması ve bunu ortaya çıkaracak yönelimin güçlenmesi.

Hücre uygulamaları ve amaçları

Hücrede izolasyonla amaçlanan, bireyin sosyal olarak tamamen yalıtılması, yaşamla olan tüm bağlarının koparılmasıdır. Böylelikle kişiliğin ve ortaklaşa geliştirdikleri grup kültürünün yok edilmesi hedeflenmektedir. Kendisi dışında kimseyle konuşamaması, sesleri olduğu gibi duyamaması, algılayamaması, yapacaklarını hiçbir zaman kendisinin belirleyememesiyle, davranışlar denetlenerek politik kimliğin yok edilmesi hedeflenmektedir. Hücrelerin niteliği, buralarda kullanılacak yapı malzemeleri ve uygulanacak psikoterör yöntemleriyle, yalnızca tutsağın sosyal ilişkilerini kesmeye değil, algılama ve duyum yetisini de ortadan kaldırarak, fiziksel olarak imha edebilme imkanlarını kolaylaştırmaya çalışmaktadırlar.

Avrupa'da hücre uygulamaları, özellikleri konusunda yeterince fikir vermektedir. Yüksek Güvenlikli Bölümler ve bunların akustik ve optik yönden yoğunlaştırılmış izolasyonunu içeren ölü bölümler örnek gösterilebilir. Yüksek Güvenlik Bölümleri tek kişiliktir. İçinde tuvalet, duş ve lavabo bulunmakta ve havalandırmaya çıkması bile bulunduğu bölümde yapılmaktadır. Tutuklunun girebildiği her alan elektronik araçların yardımıyla gözetlenmekte ve denetlenmektedir. Cezaevinde bir etkinliğe katılmak ya da herhangi bir mahkumla görüşmek yasaktır. Hücrede eşyalar, savunma dosyaları, kişisel yazıları sürekli olarak okunmakta ve el konulmaktadır. Her görüşte, önce ve sonra soyundurularak aranmakta, görüşler kalın cam bölmeden yapılmakta ve kitap, gazete, dergiler sürekli sansüre tabi tutulmaktadır. Ölü bölümler ise tüm bu uygulamalara ek olarak akustik (duyumsal) ve optik (gözlemsel) izolasyona uğratılmakta, hiçbir sesin duyulmaması ve duvarların dışında hiçbir şeyin görülmemesi sağlanmaktadır. Tek kişilik hücrelerde, tutuklunun farkında olmadığı akustik ve optik gözetleme için yerleştirilen mikrofon ve kameralar kullanılmaktadır. Ses geçirgenliğinin olmaması nedeniyle mahkum hiçbir sesi duyamadığı gibi, duyabildiği sesleri lokalleştirememekte ve algılayamamaktadır. Çünkü çıkarılan ses duvardaki özel metallerle emilmektedir.

Hücre uygulamasının temel amacı yalıtma ve denetlemedir. Bu denetlemeye ideallerinden, amaçlarından soyundurmak amacıyla bir dizi uygulama eklenmektedir. Bunun için Dr. Schein'in maddelerine bakmak yeterli: "Bireylerin yeterli izole edilen bölümlere yerleştirilmesi, tüm önderlerin ayrı olarak tutulması, işbirliği yapanların gruba önder olarak yetiştirilmesi, oportünistlerin ve ihbarcılarının korunması, sonradan başkalarına gösterilmek üzere bireylerin isimlerinin sahte açıklamalarla yazılması, bireylerin içinde bulundukları durumu yakınlarına ve arkadaşlarına

anlatmalarının engellenmesi, normları bilinçlice belirsizleştirmek ve bireyler üzerinde bir baskı uygulamak suretiyle bireyin ikircikli duruma getirilmesi, irade gücü birçok kereler zayıflatılan ve tahrip edilen bireylerin, görevi dayanışma duygusunu tahrip etmek olan başka bireylerle tutulması."

Kullanılan bir diğer yöntem ise gözetlemedir. Örneğin ABD'de, bu yolla tutsak hakkında elde edilen görüntü ve ses kayıtları mahkemelerde tutsağın cezasının arttırılması ya da azaltılması yönünde kullanılmaktadır. Gözetlemeden yola çıkarak kullanılan bir diğer yöntem ise bireye özgü politika belirlemedir. Örneğin; Vietnam'da Paulo Condor zindanlarında, direnen bir tutsağın gözetlenme sırasında tesadüfen hücreye giren bir fareden ürküp korktuğu tespit edilmiştir. Tutsağın bu zayıflığı görüldükten sonra hücrelerine fareler atılmış, vücudunda fareler gezdirilmiş ve en son fare ağzına sokulmaya çalışıldığında tutsak teslim alınmıştır.

Hücre tipi Avrupa'nın şu an gündeminde olmasa bile, hala hücrede yaşayanların olduğunu biliyoruz. RAF örgütünün ortadan kalkmasına rağmen, yıllardır RAF militanları hücrelerde tutuluyorlar. Geçtiğimiz günlerde Almanya'da DHKP-C dava tutsağı İlhan Yelkovan Hamburg Cezaevi'nde tecrit koğuşuna alınmış ve ancak ölüm orucu direnişi sonrasında koğuşa geçebilmiştir. Devrimci hareketin Avrupa'daki zayıflığından kaynaklı olarak hücre gündeme gelmediği gibi, bu tekil örnek de gösteriyor ki, sermaye hangi ülkede olursa olsun, sistem muhaliflerine yönelik aynı yöntemleri kullanmaya hazırdır.

Türkiye ve hücre tipi hazırlıkları

12 Eylül sonrasında ilk kez Sağmalcılar Cezaevi'nde uygulanmaya çalışılan hücre uygulamasından, içeriğinin ve dışarının yoğun tepkileri sonucunda vazgeçilmişti. Devrimci tutsakların '96 yılında 12 şehit vererek yırttığı 6 Mayıs genelgesinin ardından, 14 Temmuz '97 ve 20 Eylül '97'de yeni genelgeler yayınlanmış ve sözde toplu halde yaşaması sakıncalı olanlar için (eşcinseller, bulaşıcı hastalığı olanlar vb.) "güvenlikli mekanlar" olarak hücreler düşünülmüştü. Bu genelgenin ardından Sincan, Edirne, Tekirdağ, Bolu, Kocaeli ve İzmir'de hücre tipi cezaevlerinin yapımlarına başlanmıştı. Mayıs ayında teslim edileceği söylenen bu mekanlar hakkında Adalet Bakanlığı tarafından doğru dürüst bilgiler verilmemektedir. Hücre tipi cezaevinin koşulları içerideki tutsaklar aracılığıyla öğrenilebilmiştir. Örneğin Kartal F Tipi'nde hiçbir tutuklu birarada görüş yapamıyor. Görüş kabinleri dinleniyor, arada parmaklıklar var. Havalandırmada da dahil olmak üzere hiçbir tutuklunun birbirini görme şansı yok, vb...

Bu uygulamaların tümü devrimci tutsakları ideolojik, politik ve fiziki olarak teslim almayı amaçlıyor. Ancak, "Hücrelere girmeyeceğiz, direneceğiz!" şiarıyla hareket eden devrimci tutsaklar, tabutlukları daha önce parçaladıkları gibi, bedeller ödeyerek bir kez daha alt edeceklerdir. Devrimci iradenin yenemeyeceği hiçbir güç yoktur.

İHD'nin "hücre tipi"ne karşı kampanyası eylemlerle sürüyor

İnsan Hakları Derneği Ankara Şubesi tarafından düzenlenen Cezaevi Kurultayı'nın sonuç bildirgesindeki maddelerden biri, yapımı hızla devam eden ve tamamlanmak üzere olan hücre sistemine karşı kampanya örgütlemektir. İstanbul'daki cezaevi komisyonu ve masasının talebi ve ısrarı doğrultusunda, İHD İstanbul Şubesi, Genel Merkez tarafından kampanyanın yürütücüsü olarak görevlendirildi.

İstanbul Şubesi belli bir hazırlık sonrasında kampanyayı başlatmış bulunuyor. 27 Mart günü İHD İstanbul Şubesi'nde yapılan basın açıklamasıyla kampanya resmen ilan edildi. Kampanya kapsamında çeşitli kesimlere hücre tipi izolasyonun amaçlarını anlatmak amacıyla brifinglerin verilmesi hedeflenmiş durumda. Tutsak ailelerine ve aydın-sanatçılara yönelik brifing geçtiğimiz günlerde gerçekleşirken, DKÖ, sendika ve odalara yönelik brifingin ise 8 Nisan'da gerçekleştirilmesi hedefleniyor.

İHD İstanbul Şube'since oluşturulan Cezaevi Yürütmesi'nin hazırladığı eylem programı çerçevesinde, 30 Mart'ta, Kartal F Tipi Cezaevi'nin önünde basın açıklaması gerçekleştirildi. Açıklamada "... Kartal Cezaevi'nde kalan, çok çeşitli kesimlerden tutuklulardan yaşamsal şikayetler yükselmektedir. Söz konusu cezaevinde kalan ve tecrite tabi tutulan tutuklular, güneşi ve toprağı özlemekte, gözlerinde bozukluklar başlamakta, başları dönmekte, mideleri ağrımakta, renkleri giderek solmakta ve en önemlisi de yaşama arzularını giderek yitirmektedirler. Kartal Cezaevi'nde oturtulmak istenen yeni tip cezaevlerinde ortak yaşam alanları yoktur. Birey kendisi ile yalnız bırakılarak cezalandırılmaktadır." denilmektedir.

İstanbul Barosu cezaevi komisyonunun da destek verdiği basın açıklamasında, Av. Kemal Aytaç, hücre tipinin Anayasaya aykırı olduğunu ve bunun bir an önce geri çekilmesi gerektiğini belirtti.

Kampanya çerçevesinde İstanbul pilot il olarak seçildi. 26 Mart'ta diğer illerden gelen temsilcilerle kampanyanın diğer illere yayılmasını ve ortaklaştırılmasını kararlaştırdı. Bu çerçevede 31 Mart günü İstanbul, Ankara ve Adana'da İHD tarafından aynı saatlerde Adalet Bakanlığı'na mektup gönderme eylemi gerçekleştirildi.

Gönderilen mektupta;

"Hücre bir psiko-terör odağıdır. İzolasyon ve tecrit uygulamasıdır. Hücre sadece mahkumun tüm sosyal ilişkilerini kesen bir uygulama

değildir, aynı zamanda insanın duyum ve algılama yetisini ortadan kaldıran, ruhsal işkenceyi süreklileştiren bir uygulamadır. Hücre, yalnızlaştırılmış mahkumu fiziksel olarak imha edebilmenin tüm koşullarını oluşturur.

"Bakanlığınız, güvenlik gerekçesiyle böyle bir modeli tercih ettiklerini beyan etmektedirler. Oysa cezaevlerindeki yaşam hakkı ihlalleri göz önünde bulundurulursa, güvenliği tehlikede olanlar 'devlet güvencesi' altında olması gereken tutuklulardır. Hücre tipi cezaevi uygulaması mahkumların fiziksel güvenliklerini tehdit etmektedir. Bugün mahkumların hakları yasal olarak güvence altına alınmadan cezaevlerinde herhangi bir reform yapılması olanaksızdır. Tüm bu düzenlemelerin başlangıç noktası ancak bir haklar manzumesi olabilir. Bu hakların belirlenmesinde konunun öznesi olan mahkumların iradesi ve insan hakları savunucularının katkısı esas alınmalıdır." denilmektedir.

İHD, 22 Nisan'da Sultanahmet Meydanı'nda yapacağı basın açıklaması dışında bir de imza kampanyası başlattı. Bunun dışında afiş, bildiri, özel sayı, kokart hazırlanıyor. 6-12-13 Nisan'da şehir merkezlerinde kitlesel özel sayı dağıtımları gerçekleştirilecek.

İHD kampanyası, devlet hücre tipi cezaevinden geri adım atana kadar devam edecek. Bu süre zarfında merkezi miting ve illerden Ankara yürüyüşü planlanıyor.

İHD'nin kampanyası geniş çevrelerce desteklenmeli ve sahip çıkılmalıdır. Saldırı çok kapsamlıdır. Sadece tutsaklar, yakınları ve insan hakları savunucularıyla değil, tüm sendika, kitle örgütleri, siyasi partiler, işçi sınıfı ve emek örgütlerinin ortaklaşa mücadelesiyle püskürtülebilecektir. Bu ortaklaşmanın sağlanmasında en büyük görev, kuşkusuz devrimci örgütler ve örgütlü tutsak yakınlarına düşmektedir.

Sessiz imhaya karşı çıkmak için Engin Huylu davasına sahip çıkalım!

Devletin cezaevlerinde devrimci tutsaklara yönelik yoketme politikalarından birini de sessizce imha etmek oluşturuyor. Hücre tipi cezaevi yapımları için trilyonlarca lira harcayan devlet, cezaevlerindeki tutsakların sağlık problemleri karşısında çözümler üretmek bir yana bilinçli bir tutumla daha da kötüleştirmektedir. Son yıllarda onlarca mahkum tedavi edilmediği için yaşamını yitirmiştir. Engin Huylu da bu onlarca tutsaktan biriydi.

Ulucanlar Cezaevi'nde bir süre kaldıktan sonra Çankırı Cezaevi'ne sevk edilen Engin'de sağlık sorunları başlar. Yoğun baş ağrılarına migren teşhisi konulur ve tedavi olarak basit ağrı kesiciler verilir. Çankırı Devlet Hastanesi'ne 7-8 kez sevk çıkar, ancak jandarmanın müdahalesi sonucu tedavisi gerçekleşmez. Ankara Numune Hastanesi'ne sevk ise reddedilir. Sağlık durumunun gittikçe ciddileştiği evrede 2 ay yatağa bağlı kalır. Bu evrede de jandarmanın müdahaleleriyle tedavisi engellenir. 5 Şubat akşamı iyice fenalaşması sonucu Çankırı Devlet Hastanesi'ne kaldırılan Engin, "yarı ölü" vaziyette cezaevine geri getirilir. Ailesinin ve içerideki devrimci tutsakların baskıları sonucu Ankara Numune Hastanesi'ne "ring aracı" ile sevk edilen Engin Huylu acil serviste yaşamını yitirir. Ve Engin'in, tedavisi mümkün olan zatürreye bağlı solunum ve dolaşım yetmezliğinden dolayı öldüğü Adli Tıp raporuyla belgelenir.

Ailesinin ve avukatlarının 9 Nisan 99'da yaptığı suç duyurusu 19 Kasım '99'da sonuçlanmış, Doktor Cüneyt Uzunlar ve Soner Işık hakkında görevsizlik, diğer görevliler hakkında takipsizlik kararı verilmiştir. Huylu'nun ailesi ve avukatlarının Sungurlu Ağır Ceza Mahkemesi'nde itiraz etmesiyle "siyasi bir tutuklunun teşhis ve tedavisi engellenerek ölümünde, yetkililerin görevi ihmalden sorumlu tutulduğu" gerekçesiyle kamu davası açılmıştır. Şu an cezaevi müdürü Ali Rıza Yıldırım, ikinci müdürler Nevzat Koraman, Hürrem Yazıhan, İbrahim Fakı, Aziz Güner, Düzgün Çakmak; cezaevi doktoru Selim Engez ve hastabakıcı Hüseyin Kaş hakkında dava açıldı. TCK'nın 230. maddesine göre, haklarında 3 aydan bir yıla kadar hapis cezası isteniyor.

Cezaevi müdürünün konuya ilişkin itirafları devletin siyasi tutsakların tedavisine ilişkin bakışını bir kez daha ortaya sermiş bulunuyor. Öyle ki, cezaevinde ambulans olmasına rağmen kullanılmamış, Engin yarı ölü durumda ring aracıyla hastaneye götürülmüştür. Şu an cezaevlerinde yüzlerce devrimci tutsak ağır rahatsızlıklarla, bulaşıcı hastalıklarla karşı karşıyadır. '96 SAG ve Ölüm Orucu'nun eylemlerinin ardından da birçok devrimci tutsakta kalıcı sakatlıklar oluşmuştu. Son olarak imzalanan 4'lü protokol ise yeni ölümlere zemin hazırlamaktadır. Bugüne kadar onlarca devrimci tutsağın tedavisinin engellenmesiyle ölümüne yol açılmışken, ilk defa Engin Huylu'nun ölümüyle ilgili olarak görevliler hakkında dava açılabilmiştir. Bu davada söz konusu olan ihmal değil, katliamdır. Cezaevindeki uygulamalara, saldırılara, protokollere, katliamlara karşı çıkmak için Engin Huylu davasına sahip çıkılmalıdır.

“Hücre tipi yaşam, hücre tipi cezaevine hayır!” paneli

IHD ve Cezaevleri İzleme Komisyonu'nun hazırladığı “Hücre tipi yaşam, hücre tipi cezaevine hayır!” paneli, 2 Nisan'da Adana Belediyesi Tiyatro Salonu'nda gerçekleşti.

Panele, ÇHD'den Avukat Mustafa Çinkılıç, TİHV'den Dr. Mehmet Antmen, '96'da Eskişehir tabutluklarını yaşayan Ayşe Yumlu Yeter, tutsak annesi Makbule Bektaş, panelist olarak katıldılar.

Avukat Mustafa Çinkılıç konuşmasında, cezaevleri tarihçesine değindikten sonra, günümüz cezaevlerinin cezaevi içinde cezaevi haline getirildiğini anlattı. Hücresellerle, tutsakların yakınları ve dışarıyla ilişkisini kesip izole edilmek istendikleri belirtti. Devletin övünerek inşasından sözettiği “Avrupa tipi” cezaevlerini istemediklerini, çünkü insanlık dışı olduğunu, Avrupa'nın bu cezaevi modelini terkettiğini, koşu dediğimiz toplu yaşama sistemine geçildiğini vurguladı. Dışarıyı kocaman bir hapishanedir, mücadele etmediğimiz koşullarda biz de insanlığımızdan olacağız diyerek, konuşmasını tamamladı.

Dr. Mehmet Antmen de sorunun sağlık boyutuna değinerek, tutsakların insan olarak görülmediği, nesne olarak görülmeye çalışıldığını dile getirdi. Bu anlayış terkedilmediği koşullarda sorunun çözülemeyeceğini söyledikten sonra, hasta-doktor ilişkisine değindi.

Ayşe Yumlu, '96 tabutluklarında yaşadığı insanlık dışı uygulamaları anlattıktan sonra, günün mücadele günü olduğunu söyledi. Makbule Bektaş, yıllardır cezaevlerinde yaşadığı sorunları anlattıktan sonra, “çocuklarımızı hücreye koydurtmayacağız, sonuna kadar mücadele edeceğiz” dedi.

Panel, soruların yanıtlanması ve Gebze Cezaevi'nden TKİP, MLKP, TİKB-Bolşevik tutsaklarının gönderdiği faksların okunmasıyla devam etti. 5 Nisan Çarşamba günü Ceyhan Cezaevi önünde yapılacak basın açıklamasına çağrıyla son buldu.

Ceyhan Cezaevi önünde basın açıklaması:

IHD'nin aldığı merkezi karar gereği, Adana IHD'nin başkanlığa faks çekme ve cezaevi önünde basın açıklaması eylemleri yapıldı.

5 Nisan Çarşamba günü Ceyhan Cezaevi önünde saat 12'de görüşten çıkan tutsak yakınları ve Ceyhan HADEP ve TUHAD-DER'in de destek verdiği eylemde, IHD Şube Başkanı Mehmet Dağdelen basın açıklamasını okudu. Mücadeleyi sonuna kadar sürdüreceklerini ifade eden Dağdelen, herkesi tutsakların mücadelesine en geniş desteği vermeye çağırdı.

Can pahasına olsa da faşizme diz çöktüreceğiz!

Kamuoyuna;

Geliştirilen çok yönlü yeni bağımlılık antlaşmalarıyla emperyalistlerle ilişkilerini daha da perçinleyen faşizm, halklarımıza karşı topyekûn saldırı paketini gündemin başına koyarken, devrimci tutsakların depolitize edilerek sindirilmesi amaçlı faşist programlar oluşturmayı da bunun bir parçası olarak devreye sokmaktadır.

Yıllardır uygulanan klasik baskılar ve gerçekleştirilen katliamlarla teslim alınamayan devrimci tutsaklar, bu defa daha kapsamlı saldırılarla teslim alınmak istenmektedir. Bu doğrultuda yapımına başlanan F tipi cezaevlerinden beşinin inşaat çalışmaları bitmiş durumdadır. Adalet, Sağlık ve İçişleri bakanlıklarının ortak girişimiyle oluşturulan üçlü protokolle idari ve hukuki engellerinden arındırılan F tipi cezaevleri projesine geçiş için uygun fırsat kollanmaktadır. Faşizm, bir yandan Mayıs ayında açılacağını duyurduğu F tipi cezaevlerini kullanıma açmak için gün sayarken, diğer yandan da rutin baskılarını, hak gasplarını artan bir yoğunlukla sürdürmektedir. Ziyaretçilere getirilen kısıtlamalar, hastane sevklerine uygulanan baskılar, devrimci-demokrat yayın organlarına getirilen yasaklamalar bunlardan bazıları olurken, Lale Açık'ın itirafçılaştırma dayatmalarına karşı sevk talebiyle, Mehmet Şükrü Atmaca'nın ise yalnızca sevk talebiyle sürdürdükleri süresiz açlık grevleri karşısındaki kayıtsızlık ise bunun son halkasını oluşturmaktadır.

Çankırı Valisi Ayhan Çevik'e yapılan bombalı saldırının ardından Mart 1999'da tutuklanarak itirafçıların barındırıldığı Afyon Cezaevi'ne konulan Lale Açık halen burada tutulmaktadır. Yoğun baskı ve yasaklamalarla teslimiyete sürüklenmek istenen Lale Açık, tüm girişimlere rağmen, yasal hakkı olmasına karşı, yargılandığı Ankara DGM'ye yakın olan ve dosya

arkadaşlarının bulunduğu cezaevine götürülmemektedir. Sevk talebiyle 21 Şubat 2000 tarihinde başlatmış olduğu SAG'ı ise bugün 44. gününe girmiş bulunuyor. Öte yandan Aydın Cezaevi'nde yatmakta olan Mehmet Şükrü Atmaca'nın ise, yasal hakkı olan sevk talebiyle başlatmış olduğu SAG'ı 40'lı günleri bulmasına rağmen ilgisiz kalınmaktadır.

Biz Ermenek Cezaevi'ndeki devrimci tutsaklar olarak, devletin uygulamaya geçmek için uygun anı kolladığı ölüm hücrelerine can pahasına da olsa girmeyeceğimizi yineliyor, Lale Açık ve Mehmet Şükrü Atmaca'nın haklı direnişlerinin arkasında olduğumuzu ve dayanışma ruhuyla destek olacağımızı belirtiyoruz.

Ermenek Cezaevi'nden devrimci tutsaklar

“Bedel ödemeden çekinmeksizin hücrelere karşı direneceğiz”

Kamuoyuna!

Toplum yaşamımızın özelleştirmeler, işten atmalar, tarımsal yıkım politikalarıyla, anti-demokratik karar ve uygulamalarla, özellikle de emekçi ve emekten yana kesimler açısından cendere altına almaya çalışıldığı bir dönemdeyiz.

Halkımıza bunları reva gören mevcut siyasal sistem esas olarak toplumun işçi ve emekçi kesimlerini hedef almakta ve örgütlülüklerini dağıtmak istemektedir. Böylece her türlü insani yaşam koşulları elinden alınmaya çalışanların, baskı, sömürü ve haksızlıklara karşı mücadelesinin yok edilmesi düşünülmektedir.

Biz siyasi tutsaklar açısından da gündeme getirilen hücre tipi cezaevleri ile kan-can pahasına yarattığımız insani koşullarda yaşama hakkımız elimizden alınmak istenmektedir. Amaç; örgütlü bir yaşam ve direniş mevsisinin oluşturulduğu cezaevlerini bu özellikleriyle dışarıyı etkileyen yanlarından sıyrarak, biz siyasi tutsaklarında toplumla bağlarını koparmak ve tecrit politikasıyla teslim alınmasını sağlamaktır.

Sorun siyasal iktidarın dışarıda yürüttüğü ekonomik, siyasi vb. politikalarla bütünlüklü görülmek zorundadır.

Bugüne gelinceye kadar cezaevlerinde az direnmedik, az bedel ödemedik. Hala insani ve siyasal kimliğimizden taviz vermeden yaşıyorsak, halkımızla birlikte haklılığımıza inanarak ve örgütlü bir tavır içerisinde kazanmanın esas olduğunu bilince çıkarmamızdan kaynaklıdır.

Nasıl ki tek tip, sürgün, 1 Ağustos genelgesi ve '96 Süresiz Açlık Grevi ve Ölüm Orucu ile Ulucanlar'da direndik ve sizlerle birlikte kazandıysak, bugün de aynı kararlılık ve bilinçle, bedel ödemekten çekinmeksizin hücrelere karşı direneceğiz.

Haklılığımız; en büyük kararlılığımız, en büyük devrimci irademiz, en büyük silahımızdır! Halkımızla birlikte kazanacağız!

**Yaşamın hücreleştirilmesine hayır!
Hücreler ölümdür, ölümü yeneceğiz!**

Ermenek Cezaevi'ndeki Siyasi Tutsaklar

Nükleer çöplükte yaşamamak için!

Emperyalistler kendi ülkelerinde nükleer santral yapımını durduruyorlar. Mevcut santralleri de kaldırmayı hedefliyorlar. Türkiye’de ise sermaye iktidarı, bütün karşıt tepkilere rağmen, nükleer santral kurmak için canla başla çalışıyor. Olur olmaz enerji kesintisi, nükleer santral karşıtı eylemleri terörle bastırma vb., sermayenin ne kadar kararlı olduğunu gösteriyor.

Emperyalistler kendi ülkelerinde olsun istemiyorlar ama, ne nükleer enerjiden, ne nükleer silahlar için gerekli radyoaktif maddelerden, ve ne de bu alandan sağlayacakları kardan vazgeçiyorlar. Amaçları, kendilerine bağımlı ülkeleri çöplüğe ve sömürü cennetine çevirmek. Kanada Enerji Bakanı’nın, “*Nükleer santraller tehlikeli midir?*” sorusuna “*Tabii ki tehlikelidir. Biz bunları kendi ülkemizde değil, geri kalmış ülkelerde kuracağız*” yanıtını vermesi, başka nasıl yorumlanabilir? İnsan yaşamının her açıdan hiçe sayıldığı, birer ucuz emek cenneti olan Türkiye gibi ülkeler, emperyalist tekeller için bulunmaz bir nimettir.

Bugün hiçbir emperyalist ülkede nükleer santral yapılmamakta, önceden yapılması kararı alınanlar ise durdurulmaktadır. Örneğin Japonya’da önceden 2011 yılına kadar 16-20 arası nükleer santral yapımı planlanmışken, son yıllarda bundan vazgeçilmiştir.

Nükleer santrallerin potansiyel ölüm makinaları olduğu herkesçe bilinmektedir. Daha Çernobil’in etkileri tazeliğini koruyor. Son olarak Japonya’daki bir nükleer santralden sızan radyasyonun sonuçlarıyla karşılaştık. Bu sızıntıda 450 kişi ölümle karşı karşıya kaldı.

Tüm bu yaşananlara rağmen, hükümet sözcüleri nükleer santrallerin sağlam yapıldıklarında tehlike saçmadıklarından dem vurmaktadır. Almanya’da ya da diğer gelişmiş emperyalist ülkelerde yapılan santraller tehlike saçıyor da, Akkuyu’da yapılanlar tehlike saçmayacakmış! “Onlar sağlam yapmadı, biz sağlam yapacağız” denebilir mi?

Yerli sermayenin, uşaklığın gerekleri bir yana, bu işe bu kadar çok önem vermesi de nedensiz değildir. Nükleer santraller atık olarak radyoaktif maddeler çıkartmaktadırlar. Bunlar belli işlemlerden sonra kolayca nükleer silahta kullanılan maddeler haline getirilmektedir. Sermaye hem bu maddeleri üreterek biraz daha fazla kazanmak, hem de kendi nükleer silahlarını imal etmek istemektedir. Yoksa mesele enerji değildir. Hele Türkiye gibi bir ülke için, enerji kaynakları olmadığı hiç söylenemez. Enerji Yapı Yol-Sen Başkanı’nın açıkladığına göre, mevcut hidroelektrik santrallerinin eksikliklerinin giderilmesi ve teknolojinin yenilenmesi durumunda, Akkuyu’da yapılacak nükleer santralin üreteceğinin beş katı fazla enerji üretebilir Türkiye’de.

Nükleer bir çöplükte ve nükleer silahların gölgesinde yaşamak istemiyorsak, bir an önce kamuoyu oluşturulmalı ve eylemlerle karşı koyuş sağlamalıyız. Nükleer santral 1974’te de gündeme getirildi, fakat yaptırılmasına izin verilmedi. Keza ‘94’te de yapılmak istendi. O zaman 28 belediye başkanının da katılımıyla kitlesel protesto ve yürüyüşler yapılarak, anlamlı bir tepki gösterildi.

Bugün de Bergama köylülerinin siyanürcü Eurogold’a karşı verdiği mücadele örnek alınarak, her alanda tepki gösterilmeli, eylemler yapılmalıdır. Eğer hemen sesimizi çıkarmazsak, Devlet Bakanı Ramazan Mirzaoglu’nun pişkin pişkin ortaya koyduğu hedef gerçekleşmiş olur. Mirzaoglu “Hele bir Akkuyu’ya kuralım, sonra arkası da gelir” diyerek, sermaye devletinin amacını ortaya koymuştu. Biz de onlara “sıkıysa bir deneyin” diyebilmeli, bunun gerektirdiği mücadele gücünü yaratabilmeliyiz.

K. Oğuz/Gebze Cezaevi

Halkımıza, kavganın yiğit yoldaşları ailelerimize...

Tanklarıyla, toplarıyla geldiler, katliam haberleriyle geldiler. Yine gelecekler! Varsa cesaretleri gelsinler!

Ulucanlar direnişiyle doruğa çıkan devrimci direniş ateşi, daha da körüklenecek ve proletarya sosyalizmiyle taçlanacaktır.

Buca’da, Ümraniye’de, ÖO-SAG direnişlerinde, Amed’de, Ulucanlar’da sesimiz-soluğumuz olan ailelerimiz ve tutsak yakınları, sınıfsız sömürsüz bir dünya yürüyüşümüzde komünist tutsakların en yakın yoldaşları oldular.

Yoldaşlar;

Zindanlarda yanan ihtilal ateşini, işçi sınıfının devrimci enerjisiyle buluşturmak için daha ne bekliyoruz!

Sermayenin yıkım paketleriyle topyekûn savaş açtığı yoksul sınıflarla beraber birleşik-militan bir

direnış hattı örmek için daha ne bekliyoruz!

Krizin faturasını kapitalistlere ödetmek, siyasal hak ve özgürlükler mücadelesini genel grev-genel direniş ile örmek için daha ne bekliyoruz!

Toplumu tutsaklaştıran, coğrafyamızı köleleştiren kapitalizmden hesap sormak için, Habip’in, Ümit’in vasiyeti olan sosyalizmin kızıl bayrağını sermayenin burçlarına dikmek için...

Binbir emek ve özveriyle kurduğunuz oluşumunuzu coşkuyla selamlıyoruz.

Hücrelere girmeyeceğiz, direneceğiz!

Komünizmin bayrağına leke sürmeyeceğiz!

Bedel ödedik, bedel ödeteceğiz!

Kurtuluş yok tek başına,

ya hep beraber ya hiçbirimiz!

TKİP Tutsakları/Gebze Cezaevi

Baskılar bizi yıldırıramaz!

Sistem krizini atlatabilmek için esneme olanaklarına sahip olmadığı ölçüde, iktisadi-siyasal saldırılarını pervasızlaştırmaktadır. Özelleştirmeler hızlanmakta, bu saldırıya karşı mücadele potansiyeli ise büyümektedir. Bunun bilincinde olan sermaye iktidarı, hareketi dizginlemenin yollarını zorlamaktadır. Zira özelleştirme saldırısının başarısı, sürecin bundan sonraki seyrini tayin edecektir. Bu nedenle baskı ve terörünü tırmandırmaktadır. Bunun son örneği Kocaeli’de gerçekleştirilen özelleştirme karşıtı mitingde gerçekleştirilen saldırıyla yaşandı.

Ben de alanda pratik faaliyet gösterirken sistemin kolluk güçlerince gözaltına alındım. Arabaya “bin” dediklerinde binmedim. Amacım, direnişimle ve sloganlarımla kitlede duyarlılık yaratmaktı. Sonuçta alacakları açıktı. Psikolojik

fiziksel saldırıyla karşılaşacaktım. Bir komünist olarak buna her zaman hazırdım.

Yaşanan sürecin kitle üzerinde etkisi kolluk kuvvetlerine doğrudan müdahaleyi engelledi. Fakat yönelen polislerin karşısında emekçilerin barikat kurması, ileri işçi kortejinin saldırıyı lanetlemesi, polis minibüsüne atılan tekmeler anlamlıydı.

Eksiklikler bizi umutsuzluğa düşürmemeli. Biz öncüyüz. Eksikliği gidermekle yükümlüyüz. Yükselen mücadele içinde emekçiler devlet terörüne karşı durmayı da başaracaklardır.

Baskılar bizi yıldırıramaz!

Saldırlara karşı işçi-emekçi barikatlarına!

K. U.

Kızıl Bayrak/Ankara

Nevşehir Cezaevi’nde hak gaspları

“Hücrelere girmeyeceğiz!”

Devrimci demokrat kamuoyuna!

Nevşehir Hapishanesi’nde 20 Ocak 2000 tarihinde PKK’li tutsakların saldırısı sırasında ve sonrasında, keyifle bu olup bitenleri izleyen-ortak olan başta hapishane 1. Müdürü **İbrahim Er** ve diğer hapishane idaresi, PKK’li tutsaklarla yaşadığımız sorunları fırsat bilerek, saldırılarına ve hak gasplarına devam etmektedirler.

Siyasi tutsak sayısının kalabalık olmasına rağmen tek gün aile görüşü dayatılarak, PKK’lilerle yaşanan sorunlar üzerinden provokatif durumlar yaratarak, yeni saldırı ve hak gaspları hedeflemektedirler.

Yayın organlarına “yasak” denilerek alınmaması, bayan ve erkek devrimci tutsakların iç görüşlerinin sorun yaratılarak engellenmeye çalışılması, ailelerden gelen yiyeceklerin arama bahanesiyle talan edilip parçalanması, hastane ve mahkemelere gidiş-gelişlerde dört kez onursuzca arama dayatılması, iki devrimci tutsağın hayati tehlikesi olmasına rağmen tedavisinin engellenmesi, hak gasplarının başında

gelmektedir.

Devrimci tutsaklara hücreler dayatılarak teslim alma politikasının bir adımı hak gaspları ile başlamıştır. Nevşehir Cumhuriyet Başsavcısı’nın kısa bir süre önce yaptığı, “Ağustos ayında Nevşehir Cezaevi’nde hücrelere geçilecektir” şeklindeki basın açıklaması, bunun en somut göstergesidir.

Uyarıyoruz! Can bedelleri ödeyerek elde ettiğimiz haklarımızı geri vermemek için tekrar bedel ödemeyi ve ödetmeyi göze alınız.

Uyarıyoruz! “Burayı Ulucanlar’a çeviririz” tehdidinde bulunan 1. Müdür **İbrahim Er** ve diğer hapishane idaresini!..

Yeni Ulucanlar yaşanmasını istemiyorsak, bütün devrimci demokrat kamuoyunun bu tehditler, dayatmalar ve hak gasplarına karşı duyarlı olmaya çağırıyoruz.

Hücrelere girmeyeceğiz!

Nevşehir Cezaevi

DHKP-C, TKP/ML, THKP-C/MLSPB dava tutsakları

**Faşist devlet terörüne,
katliamlara ve hücrelere karşı
Emperyalist köleliğe ve
talana karşı**

**Ulusal baskı ve şovenizme
karşı**

**Sosyal yıkım paketlerine
ve özelleştirmeye karşı**

**1 Mayıs'ta
kavgaya alanlarına!**

